

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 470 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 16 ΙΟΥΝΗ 2007

0.80 ΕΥΡΩ

■ **Δομημένα ομόλογα: τα
τελικά αποκαλυπτήρια**

**Ο φορολογούμενος
πληρώνει
τα κλοπιμαία!**

■ **Σε φουρή ρυθμούς το
κουκούλωμα**

**Τα πάντα εν
σοφία εποίησαν...**

■ **Θεσμικό πλαίσιο για τις
επενδύσεις των Ταμείων**

**Παραθύθι τα περί
νομικού κενού**

**Ληστευμένο και
χρεοκοπημένο
το ΙΚΑ**

**Αδιαφορούν οι
εργατοπατέρες**

ΣΕΛΙΔΕΣ 6, 10-12

■ **Άρθρο-παρέμβαση του
Χρήστου Τσιγαρίδα**

**Απαραίτητη
η πολιτική
νομιμοποίηση
της λαϊκής και
επαναστατικής
αντιβίας**

ΣΕΛΙΔΑ 15

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΠΛΙΑΤΣΙΚΟ ΣΤΑ ΤΑΜΕΙΑ

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

16/6: Ημέρα πατέρα – ημέρα συμπάρατασης στους μαύρους της νότιας Αφρικής 16/6/1945: Θάνατος Αρη Βελουχιώτη (Μεσοούντα) 16/6/1976: Εξέγερση στο Σοβέτο (Νότια Αφρική) – φονική επίθεση της αστυνομίας εναντίον των μαύρων 16/6/1963: Εκτόξευση σοβιετικού διαστημολυόμενου Vostok 6, που μετέφερε στο διάστημα την πρώτη γυναίκα (Valentina Tereshkova) 16/6/1671: Εκτέλεση αρχηγού Κοζάκων Stenka Razin 16/6/1991: Ο Boris Yeltsin εκλέγεται πρόεδρος της Ρωσίας 17/6: Παγκόσμια ημέρα κατά της ερημοποίησης και της λιψιδρύας – Ισλανδία: Ημέρα δημοκρατίας (1944) 17/6/1215: Υπογραφή Magna Carta (Ιωάννης Ακτμόνας) 17/6/1972: Δημοσιοποίηση του σκανδάλου Watergate από την Washington Post 17/6/1953: Εξέγερση στο Ανατολικό Βερολίνο 17/6/1856: Ιδρυτικό συνέδριο του ρεπουμπλικανικού κόμματος (ΗΠΑ) 17/6/1967: Πρώτη δοκιμή βόμβας υδρογόνου από την Κίνα 18/6: Παγκόσμια ημέρα πατέρα 18/6/1815: Ηττα του Ναπολέοντα από τον Wellington στο Βατερλό 18/6/1946: Δημοσιεύεται το Δ' ψήφισμα που νομιμοποιεί τις εκτελέσεις κομμουνιστών 18/6/1956: Τερματίζεται ο έλεγχος της διάρρυγας του Σουέζ από την Αγγλία 19/6: Κουβέιτ: Ημέρα ανεξαρτησίας (1961) - Τρινιδάντ και Τομπάγκο: Ημέρα εργασίας 19/6/1933: Η Γαλλία προσφέρει πολιτικό άσυλο στον Λέοντα Τρότσκι 19/6/1963: Σχηματισμός μεταβατικής κυβέρνησης από τον Παναγιώτη Πιπινέλη 19/6/1990: Καταργείται ο φυλετικός διαχωρισμός σε δημόσιους χώρους στη Νότια Αφρική 20/6: Παγκόσμια ημέρα προσφύγων – Αργεντινή: Ημέρα σημαίας – Σενεγάλη: Ημέρα ανεξαρτησίας (1960) 20/6/1827: Ο τσάρος Νικόλαος αποδέχεται την παραίτηση του Ιωάννη Καποδίστρια και του απονέμι ισόβια σύνταξη 60.000 ρουβλιών, την οποία αρνείται ο Καποδίστριας 20/6/1962: Η ΚΕ του ΚΚΕ αποκαθιστά τον αποκηρυγμένο Αρη Βελουχιώτη 20/6/1963: Εγκαθίσταται το "κόκκινο τηλέφωνο" που συνδέει Ουάσινγκτον - Μόσχα 20/6/1790: Η Ουάσινγκτον επιλέγεται ως πρωτεύουσα των ΗΠΑ 20/6/1923: Δολοφονία Πάντσο Βίγια 20/6/1975: Ο ακαδημαϊκός Κωνσταντίνος Τσάτσος εκλέγεται πρόεδρος της δημοκρατίας 20/6/1944: Ίδρυση CIA (ΗΠΑ) 20/6/1978: Εκρηξη βόμβας ακροδεξιών στον κινηματογράφο "Ρεξ" κατά την διάρκεια προβολής σοβιετικής ταινίας - 15 τραυματίες 21/6: Παγκόσμια ημέρα μουσικής - ημέρα υδρογραφίας - Χονγκ Κονγκ - Ταϊβάν: Φεστιβάλ δράκου 21/6/1905: Γέννηση Jean-Paul Sartre 21/6/1961: Γέννηση Manu Chao 21/6/1953: Γέννηση Benazir Bhutto 22/6: Κονγκό: Ημέρα στρατού - Ελ Σαλβαδόρ: Ημέρα δασκάλων 22/6/1882: Ίδρυση Νομικού Συμβουλίου του Κράτους 22/6/1898: Γέννηση Erich Maria Remarque 22/6/1941: Επιχείρηση Μπαρμπάρσα (επίθεση Γερμανών στη Σοβιετική Ένωση) 22/6/1936: Αυτοκτονία Αλεξάντερ Μπέργκμαν.

● Δεν θα χάσουν ούτε ένα ευρώ τα Ταμεία, είχε δηλώσει ο Καραμανλής ●●● Και αμ' έπος αμ' έργον: επιστρέφονται -λέει- τα κλεμμένα ●●● Όμως, δεν πληρώνουν οι κλέφτες αλλά ο κρατικός προϋπολογισμός ●●● Δηλαδή οι ληστευθέντες! ●●● Τα βγάζουν από τη μία τσέπη, τα βάζουν στην άλλη ●●● Πάτσι δηλαδή και με γεμάτες τις τσέπες των μιζαδόρων ●●● Ωραία φάση ●●● Τι μιζέρια κι αυτή, ρε παιδιά; ●●● Τόσο πάθος, τόση δραστηριότητα, για μια εκλογική κάθοδο ●●● Για ένα πουκάμισο αδειανό, που κανένας δεν θα δέλει να φορέσει την επαύριο των εκλογών ●●● Πολύ κιτς το καλειδοσκόπιο της ριζοσπαστικής αριστεράς ●●● Κάθε τετραετία αλλάζει σχήματα που όλα είναι τελικά ίδια ●●● Α, επί τη ευκαιρία, καλό είναι να ριζούμε καμιά ματιά κατά Γαλλία μεριά ●●● Αν και αμφιβάλλουμε αν μερικοί θέλουν να καταλάβουν και να διδαχτούν ●●● «Είναι γνωστό ότι ο κ. Παπανδρέου είναι για πολλά χρό-

νια ο πολιτικός κανακάρης τόσο του εγχώριου όσο και του διεθνούς κατεστημένου» ●●● Αμα ακούς τα παραπάνω από το στόμα του Αλογοσκούφη, τείνεις να συμπαθήσεις τον Γιωργάκη ●●● «Ο φιλοαμερικανισμός είναι μέρος της εθνικής υπερηφάνειας των Αλβανών» ●●● δήλωσε ο Μπους και έτριξαν τα κόκαλα του Σκεντέρμπεϊ ●●● Και του Χότζα, γιατί ό' αυτό το ζήτημα τουλάχιστον ήταν ντούρος ●●● Νέοι καιροί, νέοι αγέριδες πνέουν στα άλλοτε ανυπότακτα Βαλκάνια ●●● Μέχρι τότε, όμως; ●●● Στις πολιτικές εκπομπές της NET

οι καλεσμένοι εκπροσωπούν: ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, ΣΥΝ ●●● Κατάλαβατε τώρα γιατί φώναζε η Αλέκα για τα κομπρεμί ΠΑΣΟΚ-καναλαρχών-ΛΑΟΣ; ●●● Ηταν τόσο εξαντλημένος από την 25ήμερη απεργία πείνας ο δήμαρχος Ελληνικού, που πήρε μέρος για μερικές ώρες στον καθαρισμό της παραλίας! ●●● Είπαμε, γερό σκαρί ο Χρηστάρας ●●● Μόνο εκείνος ο Κουφοντίνης ήταν ασθενικός και στις 20 μέρες τον κουβάλησαν στο νοσοκομείο ●●● Τον κούρασε, όμως, η δουλειά τον Κορτζήδη και ανακοίνωσε τη λήξη της απεργίας πεί-

νας ●●● Επιμύθιον: υπάρχουν απεργίες διεκδίκησης και απεργίες δημόσιων σχέσεων ●●● Αδίστακτος και ανελέητος ο Δρακουμέλ ●●● Δεν άφησε τον Καραμανλή να ανακοινώσει ο ίδιος τη διεξαγωγή των πρόωρων εκλογών ●●● Βγήκε και τις ανακοίνωσε ο ίδιος, αμέσως μετά τη συνάντηση με τον πρωθυπουργό ●●● Λέτε το πάχος να εμποδίζει τον Καραμανλή να καταλάβει τι σημαίνει ο θανάσιμος εναγκαλισμός του μητσοτακείου; ●●● Αν «ο κ. Καρατζαφέρης είναι ο Λεπέν της Ελλάδας», όπως είπε ο πρόεδρος Στελάκης, τον εαυτό του με ποιον θα τον παρομοιάζε; ●●● Εχουν κι αυτοί τα προβλήματα τους ●●● Πρώτη μούρη ήταν στα εγκαίνια του «κόμματος» του προέδρου Στελάκη ο Γιώργος Καραμπελιάς ●●● Ο βήχας και ο (έστω και πολιτικός) έρωτας δεν κρύβονται ●●● Λαγός του ΠΑΣΟΚ ο Καρατζαφέρης, λαγός της ΝΔ ο Παπαθεμελής, λαγός μαζί και λαγός μίνι ●

◆ Παραχωρητήρια τίτλων ιδιοκτησίας οικοπέδων και οικιών σε 200 «παλινοστούντες ομογενείς», εγκατεστημένους στο Δήμο Σαππών της Ροδόπης έκανε την περασμένη Κυριακή ο Πρ. Παυλόπουλος, ο οποίος διένειμε και το σχετικό πανηγυρικό δελτίο από το Γραφείο Τύπου του υπουργείου του. «Όλως τυχαίως», η σεμνή τελετή έλαβε χώρα μεσοκύσης της (άτυπης) προεκλογικής περιόδου.

◆ Ο Γ. Σουφλιάς, από την άλλη, με το στήγμα του «βάζελου» και του «εχθρού της ΑΕΛάρας» να τον κυνηγά, μετέβη στην εκλογική του περιφέρεια και προχώρησε σε ανακοινώσεις για την κατασκευή σύγχρονου γηπέδου της τοπικής ομάδας. Τέσσερις φωτογραφίες του με τον καπιταλιστή-πρόεδρο της ΑΕΛ Κ. Πηλαδάκη διένειμε το Γραφείο Τύπου του ΥΠΕΧΩΔΕ.

■ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ <<K>>

- Ο Β.Ζ. 50 ευρώ
- Ο Π.Π. 100 ευρώ

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Η τράπεζα το παίρνει πίσω (σ.σ. το ομόλογο) για να εξυπηρετήσει την κυβέρνηση, να τους κάνει τη χάρη. Στην πραγματικότητα η τράπεζα λέει: "Θα σου κάνω αυτή τη χάρη που θα μου στοιχίσει στη συγκεκριμένη περίπτωση 40 εκατομμύρια ευρώ, αλλά προσδοκώ από σένα ότι θα μου δώσεις άλλες δουλειές να βγάλω τόσα και άλλα τόσα". Αλλιώς δεν θα το έκανε ποτέ η τράπεζα, κατά τη γνώμη μου.

Στέφανος Μάνος

Βέβαια, για να λέμε και του στραβού το δίκιο, ο Σουφλιάς δεν δούλεψε μόνο για πάρτη του αλλά και για τον Καραμανλή. Γι' αυτό και η σεμνή τελετή έλαβε χώρα την Παρασκευή, ώστε ο Καραμανλής να φτάσει στη θεσσαλική πρωτεύουσα με διθυραμβικά πρωτοσέλιδα να τον υποδέχονται.

◆ Η διεθνής παπάρα του μήνα: «Ναι, βεβαίως! Βεβαίως και είμαι καθαρός και απόλυτα δημοκράτης. Η τραγωδία είναι πως είμαι ο μόνος καθαρός δημοκράτης στον κόσμο. Δείτε τα Ηνωμένα Έθνη: φρικιαστικά βασανιστήρια, άστεγοι, Γκουαντανάμο. Δείτε την Ευρώπη: βίαιες διαδηλώσεις που καταστέλλονται σκληρά. Μέχρι και

οι Ουκρανοί αναιρούνται και οδεύουν προς την τυραννία. Μετά τον θάνατο του Γκάντι, δεν έχω με ποιον να μιλήσω!» (Βλαδμίρ Πούτιν, συνέντευξη Τύπου ενόψει συνόδου G8, Δευτέρα 4/6/07).

◆ Να γίνει έλεγχος στην «Αλληλεγγύη» ζήτησαν κάποιοι δεσποτάδες που μυρίστηκαν ψητό και δε μπορούσαν νατσιμπήσουν ένα κομματάκι. Πριτς! τους απάντησε ο Χριστόδουλος. Και ο άνθρωπός του στην εκκλησιαστική ΜΚΟ διευκρίνισε ότι αυτή είναι μαγαζί της Αρχιεπισκοπής (του Χριστόδουλου δηλαδή) και όχι της Ιεράς Συνόδου και επομένως δεν δικαιούνται να ζητούν έλεγχο. Καυγάδες για το παγκάρι, θα ελεγε κάποιος, αλ-

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

λά δεν είναι έτσι. Διότι ειδικά σ' αυτό το παγκάρι ρέει άφθονο κρατικό χρήμα. Οπότε η ευθύνη είναι της κυβέρνησης.

◆ Μπόμπαν Μάρκοβιτς, ο πραγματικός «βασιλιάς των Τσιγγάνων», ο εκπληκτικός τσιγγάνος τρομπετίστας (στη

NET): «Ο Μπρέγκοβιτς έκλεψε τη μουσική από τους Τσιγγάνους κι ύστερα τους έβγαλε όλους από τη μπάντα του, αντικαθιστώντας τους με λευκούς». Κι εμείς εδώ χειροκροτούμε (και χρυσοπληρώνουμε) αυτόν τον απατεώνα.

◆ Σαλί Μπερσία και Αγκίμ Τσέκου (Κοσοβάρος πρωθυπουργός) συναντήθηκαν και συζήτησαν στη μεθοριακή πόλη Κούκες της Αλβανίας. Η συνάντηση δεν έγινε στο Δημαρχείο ή άλλο κρατικό κτίριο ή έστω σε κάποιο ξενοδοχείο, αλλά στο... «BAR AMERICA». Αυτοί έχουν ξεπεράσει τους ήρωες του ελλαδικού μετεμφυλιακού ραγιαδισμού.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η αντιπυραυλική ασπίδα των ΗΠΑ σε Τσεχία και Πολωνία προκάλεσε εντάσεις και η διάσκεψη κορυφής δεν διευθέτησε αυτό το πρόβλημα. Οι Αμερικανοί θέλουν να αναπτύξουν αυτή την ασπίδα, έτσι ώστε να μην υπάρχουν δυνατότητες χρήσης της ως αμυντικού οργάνου κατά ρωσικών πυραύλων. Θέλουν μια αμυντική τεχνολογία για την περίπτωση που χάρες όπως το Ιράν ή η Β. Κορέα, που διαθέτουν πυρηνικά, κατασκευάσουν πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς.

Τόνι Μπλερ

δες της ορθοδοξίας μάς τοποθετεί αριστερότερα από κάθε λογής αριστερισμό.

Σ. Παπαθεμελής
«Μαύρη και άραχνη» παρουσιάζουν την εικόνα της ελληνικής γεωργίας οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των αγροτών, αλλά και οι ίδιοι οι παραγωγοί, οι οποίοι τονίζουν ότι η «ρόδινη» εικόνα του γεωργικού κλάδου που παρουσιάσε πρόσφατα ο πρωθυπουργός Κώστας Καραμανλής, κατά την επίσκεψή του στη Λάρισα και την Πιερία, δεν έχει καμία σχέση με τις πραγματικές συνθήκες διαβίωσης χιλιάδων οι-

κογενειών. Τα επίσημα στοιχεία της ΠΑΣΕΓΕΣ και της ΓΕΣΑΣΕ δείχνουν ότι το αγροτικό εισόδημα μειώθηκε σε ποσοστό που ξεπερνά το 20%, το κόστος παραγωγής κατά την περίοδο 2004-2006 παρουσιάζει αύξηση κατά 16,6 ποσοστιαίες μονάδες, ενώ η συρρίκνωση στις τιμές παραγωγού ξεπερνά κατά μέσο όρο το 9%.

Αγγελιοφόρος

Το ζήτημα καθαρό.. Εντελώς αριθμητικό. Βάλλ' τα κάτω και κάνε λογαριασμό. Αν οι κατεργαράιοι του Παντείου για μια Ferrari

βρέθηκαν με ισόβια στην πλάτη, τότε ποια ποιμή αξίζει για τους αρχικλεφταράδες των ομολόγων, των Ταμείων και των συνταξιούχων; Και ποια η τιμωρία για τους αρουραίους της υπουργικής συνεργασίας; Όλων των μελών της συμμορίας που εξαφάνισαν σαράντα εκατομμύρια ευρώ μέσα στο λεπτό; Το πρόβλημα απλό. Ακόμα και για τον οποιονδήποτε μικρό. Με την ίδια αυστηρότητα; Ε, τότε θα πρέπει να τους κρεμάσουν στην Πλατεία Συντάγματος προς κοινή θέα και μαζικό παραδειγματισμό.

Δ. Δανίκας (Νέα)

■ Δίπολα σπαρταριστά

Αρκετά πριν ο Μητσοτάκης κηρύξει (σχεδόν επίσημα) την έναρξη της προεκλογικής περιόδου, ως παππούς του πολιτικού συστήματος, είχαν ήδη σχηματιστεί τα δίπολα που θα κονταροχτυπηθούν για τα μάτια της ωραίας κάλπης.

ΝΔ-ΠΑΣΟΚ το πρώτο δίπολο, με το νικητή να παίρνει ως έπαθλο την εξουσία. Ήδη άρχισαν το σκληρό ροκ και ποιος τους πιάνει. Εδώ μέχρι και ο Αλογοσκούφης είπε τον Γιωργάκη «κανακάρη του ξένου και ντόπιου κατεστημένου». Τι έχουν ακόμα να δουν τα μάτια μας και ν' ακούσουν τ' αυτιά μας. Πάντως, δεν πάμε για ντέρμπι. Αυτό το έχουν ξεχάσει ακόμα και τα φιλικά προς το ΠΑΣΟΚ μίντια. Στάνταρ άσος είναι το αποτέλεσμα κι αν θέλετε να τζογάρετε παίξτε στο σκορ. Με πόσες μονάδες διαφορά θα κερδίσει η ΝΔ;

ΚΚΕ-ΣΥΝ το δεύτερο δίπολο. Στάνταρ άσος κι εδώ, γιατί η διαφορά καλπικής κλάσης είναι μεγάλη. Λίγο ενδιαφέρον παρουσιάζει το σκορ, το οποίο ενδεχομένως να οδηγήσει σε περιορισμένες αλλαγές στο ρόστερ των ομάδων. Ο αγώνας, πάντως, προδιαγράφεται και πάλι ανιαρός. Όλο τα ίδια και τα ίδια, όσο και αν ο ΣΥΝ προσπαθεί να κάνει ένα μικρό λήκτινγκ, μεταγλιζώντας λίγο περισσότερο «κόκκινο» στη μούστρα του, σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές. Θα 'χει πλάκα, πάντως, καθώς οι «κόκκινοι» εταίροι θα προσπαθούν να περάσουν ΣΥΡΙΖΑ από τις χοντροδεξές θέσεις της ηγεσίας του ΣΥΝ. Χρειάζεται βιρτουοζιτέ για να καταφέρεις κάτι τέτοιο και επειδή οι παίχτες δεν το διαθέτουν, αναμένονται στραμπουλήγματα και άλλου τύπου τραυματισμοί.

ΛΑΟΣ-ΔΗΜ.ΑΝ ή Καρατζαφέρης-Παπαθεμελής το τρίτο δίπολο. Στάνταρ άσος και εδώ το αποτέλεσμα. Είναι σαν να πυγμαχούν ένας των βαρέων βαρών με έναν της κατηγορίας μύγας. Πόσους γύρους, όμως, θα αντέξει ο... μύγας; Αν καταφέρει ν' αποφύγει τα χτυπήματα του χοντρού και του καταφέρει μερικάτσιμπίματάκια στα πλευρά, ο χοντρού θα μείνει εκτός νυμφώνος και ο άλλος χοντρούς θα μαζέψει όλο το χαρτί.

Κι εκεί που θα περίμενε κανείς να τελειώσουμε με τα δίπολα, όμως αφενιδώς μας προέκυψε και ένα τελευταίο, προερχόμενο από τους κόλπους της... ριζοσπαστικής αριστεράς. Δυο συγκεντρώσεις με το ίδιο περιεχόμενο έγιναν το περασμένο Σάββατο στην Αθήνα: πώς θα εκφραστεί εκλογικά η ριζοσπαστική αριστερά; Ελα μου ντε. Μιλάμε για μείζονος σημασίας -σχεδόν ιστορικής- ερώτημα. Για να εξομολογηθούμε την αμαρτία μας, δεν το πολυπαρακολουθήσαμε το θέμα, αλλά η σύντομη ενασχόλησή μας μ' αυτό δεν στάθηκε ικανή να διαγνώσουμε τις διαφορές. Τι λέει η κάθε πλευρά, βρε αδερφέ. Δε μπορούσαμε να καταλάβουμε πώς, ως πούμε, τα βρίσκουν σε χώρους σχετικά προνομιακής παρέμβασης (όπως το φοιτητικό κίνημα) και δε μπορούν να τα βρουν σε γήπεδο που είναι χαμένοι από τα αποδυτήρια (εκτός αν θεωρήσουμε ότι ελάχιστες χιλιάδες ψήφοι έχουν ξεχωριστή σημασία, οπότε ο νικητής (οι νικητές καλύτερα) θα αποκτήσουν στρατηγικό πλεονέκτημα και θα πρέπει να τους αναγνωριστεί η ιδεολογικοπολιτική ηγεμονία.

Επίσης, δεν μπορούμε ακόμα να καταλάβουμε ποιο ακριβώς είναι το ζητούμενο της διεκδίκησης της ψήφου (ίσως να φταίει η μαρξιστικολενινιστική μας παιδεία και κοιλτούρα). Όλοι θα σου πουν ότι πρωτίτως τους ενδιαφέρει η ζύμωση των ριζοσπαστικών, ανατρεπτικών, επαναστατικών και ό,τι άλλο θέλετε ιδεών και όχι οι ψήφοι. Τότε προς τι η διεκδίκηση των ψήφων πρωτίτως; (Και μη μας πει κανείς όχι, γιατί για χάρη της ψήφου χιλιάδες φίλεις, συνεργασίες και συμμαχίες). Οποιοσδήποτε θέλει να παρέμβει στις εκλογές κάνοντας επαναστατική ζύμωση και ανοίγοντας μέτωπο στον αστισμό, επιλέγει τη γραμμή που θα κάνει διακριτή τη ρήξη με το πολιτικό σύστημα. Στις παρούσες συνθήκες, η γραμμή ρήξης μπορεί να συνοψιστεί μόνο στο «αποχή-άκυρο».

ΥΓ: Αν υλοποιηθεί τελικά το νεόκοπο ριζοσπαστικό μέτωπο Νο 2, έχει να πείσει πολύ γελίο. Γιατί ο βασικός εταίρος (ΣΕΚ) έχει ένα πλούσιο παρελθόν ντούρου αντικαπιταλισμού. Άς πούμε, στις τελευταίες δημοτικές εκλογές στη Θεσσαλονίκη ξεκίνησε με Μπουτάρη (ναι, τον γνωστό βιομήχανο κρασιών και μπύρας) και κατέληξε στο δεύτερο γύρο με Αράπογλου, διότι «θέλουμε την ήττα των υποψηφίων της ΝΔ και θα την επιβάλουμε έστω χρησιμοποιώντας τα ψηφοδέλτια του ΠΑΣΟΚ στο δεύτερο γύρο». Ευτυχώς για σας, παιδιά, που οι βουλευτικές εκλογές δεν έχουν δεύτερο γύρο...

■ Στρατηγική προεκλογική επιλογή

Δικομματική ένταση με υβρεολόγιο

«**Να βγαίνει ο αρχηγός της Ναζιωματικής αντιπολίτευσης και να λέει ότι ένα κόμμα, με την ιστορία και την προσφορά στον τόπο που έχει το κόμμα της ΝΔ, έγινε κυβέρνηση για να κλέψει! Αυτό δεν είναι πλέον πολιτική. Αυτό ακόμη και για χαμαιτυπείο, ακόμη και για την αγορά, είναι ύβρις**». Αν τα παραπάνω τα έλεγε κάποιος από τους ήπιους στις εκφράσεις του πολιτικούς της ΝΔ, θα λέγαμε ότι δικαιούται να τα πει. Αλλά τα είπε ο Μητσοτάκης και μας άφησε... φαλακρούς. Ο Μητσοτάκης, που το 1988-89 το μόνο που επαναλάμβανε μόνονα ήταν το «οι ψεύτες και οι κλέφτες του ΠΑΣΟΚ» και έστησε ειδικό δικαστήριο (σε συνεργασία με τον Φλωράκη και τον Κύρκο) για να δικάσει τον Ανδρέα Παπανδρέου ως φτηνιάρη κλεφταράκο, που του κουβάλαγαν τα λεφτά κάποιιο υποκοσμιακό μπράβω του Κοσκωτά μέσα σε κουτιά από «πάμπερς»!

Από το Μαξίμου έβγαυε ο Μητσοτάκης όταν έκανε αυτές τις δηλώσεις. Προφανώς είχε κανονίσει με τον Καραμανλή να βάλει κι αυτός το χεράκι του στον προεκλογικό αγώνα της ΝΔ, αναλαμβάνοντας τον Γιωργάκη, με τον οποίο δεν ανοίγει διάλογο και αντιπαράθεση ο Καραμανλής. Για τον εαυτό του έχει κρατήσει το ρόλο του οραματιστή πολιτικού, που δεν ασχολείται με μικρότητες, αλλά έχει οριοθετήσει αυστηρά τον πολιτικό του πολιτισμό (καταπώς λέει ο Ρουσόπουλος). Αυτό είναι το «σχέδιο Λούλη», το οποίο εμμέσως πλην σαφώς αποκάλυψε ο Ρουσόπουλος: «Βουρ στον πατσά, κόντρα στην κόντρα, βρισιά στη βρισιά, αλλά από άλλα στελέχη και όχι από τον Καραμανλή. Ο Καραμανλής θα μείνει έξω απ' αυτά, για να τονίζονται έτσι η διαφορά του από τον Γιωργάκη και να αξιοποιείται

στο έπακρο το δυνατό χαρτί της ΝΔ».

Όσο πλησιάζουμε προς τις εκλογές (στον Μητσοτάκη ανατέθηκε να μας ενημερώσει, εξερχόμενος του Μαξίμου, ότι δεν θ' αργήσουν) τόσο πιο πολύ θα βγαίνουν στην πίστα όλα τα μωρά του δικομματισμού και θα χρορεύουν στο ρυθμό του «σκληρού

SCRIPTA

«**Στον κόσμο των επιχειρήσεων αναφέρεται ως συμβουλή "μην υβρίζετε εκείνους με τους οποίους αύριο μπορεί να χρειαστεί να συνεργαστείτε!"**. Αν η συμβουλή αυτή έχει την αντιστοιχία της στο πολιτικό γήνεσθαι, θα δυσκολευτούν πολύ στο μέλλον οι κινήσεις, που θα μπορούσαν, να λύσουν ορισμένα από τα μόνιμα διαρθρωτικά προβλήματα της χώρας. Άλλο αντιπαράθεση και άλλο ύβρις» (πρατοσελίδο σχόλιο στο «Βήμα», 13.6.07)

ροκ». Σπείρες, κανακάρηδες, κλέφτες, ψεύτες, λαμόγυ, Σικελοί, κουμπάροι, είναι οι χαρακτηρισμοί που μέχρι στιγμής έχουν ανταλλαγεί. Σε λίγο θα εξαντλήσουν το πολιτισμένο λεξιλόγιο και θα περάσουν στο σκληρό πορνό. Οι πως μας ενοχλεί, αντιθέτως. Γιατί να επιθυμούμε εμείς «πολιτικό πολιτισμό»; Για να σκεπάζονται οι πομπές τους; Όσο πιο σκληρά ξεκαπνιάζονται τόσο θα βαθαίνει η πολιτική απαξίωσή της. Αν το σχολιάζουμε είναι γιατί θεωρούμε πως η δικομματική όξυνση δεν είναι τυχαία, αλλά βασικό στοιχείο της προεκλογικής στρατηγικής και των δύο κομμάτων εξουσίας.

Το ΠΑΣΟΚ είδε τον ενθουσιασμό για το νέο πρόγραμμα (που κανένας Πασόκος δεν έχει διαβάσει καν) να εξανεμίζεται μέσα σε δυο εβδομάδες. Βλέπει την κυβέρνηση να κουλκλώνει το σκάνδαλο των ομολόγων και να συμμαζεύει την κατάσταση. Βλέπει τα τελευταία γκάλοπ να δείχνουν

την ψαλίδα να ανοίγει ξανά. Δε μπορεί, λοιπόν, να βγάλει άλλο εργαλείο εκτός από την όξυνση. Άλλωστε, με τις καταγγελίες για διαφθορά και σκάνδαλα κέρδισε τις προηγούμενες εκλογές ο Καραμανλής, ενώ στο τέλος τσοιτάρισε και μερικές υποσχέσεις για συνταξιούχους και αγρότες. Το ίδιο ακριβώς προσπαθεί να κάνει τώρα και ο Γιωργάκης, με στόχο όχι να κερδίσει τις εκλογές αλλά να χάσει με μια διαφορά που δεν θα επιτρέψει εσωτερική αμφισβήτησή του την επαύριο των εκλογών. Δεν είναι τυχαίο ότι ξεκίνησε από τώρα την προεκλογική εκστρατεία και ότι τραβάει όλο το κουπί μόνος του. Ο ίδιος δεν δίνει ρόλους στα άλλα στελέχη (πόσο καιρό έχετε ν' ακούσετε νέα του Βενιζέλου;) και αυτά δεν επιθυμούν προεκλογικούς ρόλους που θα τους μεταβιάσουν μερίδιο της ήττας.

Η ΝΔ, από την άλλη, έχει κάθε λόγο να προωθήσει την όξυνση και την ανταλλαγή ύβρεων, στην οποία -όπως είπαμε- δεν προχωρεί ο Καραμανλής. Πρώτο, γιατί υποχωρεί σε δεύτερη μοίρα η επί της ουσίας συζήτηση για το σκάνδαλο των ομολόγων. Δεύτερο, γιατί μ' αυτόν τον τρόπο δίνεται στις εκλογές διλημματικός χαρακτήρας (ΝΔ ή ΠΑΣΟΚ) και «μαζεύονται» οι διαρροές προς το ΛΑΟΣ. Τρίτο, γιατί ο Καραμανλής υπερέχει εμφανώς του Παπανδρέου στην αντιπαράθεση «πρόσωπο με πρόσωπο» και όπως λέει ένα παλιό γνωμικό της αστικής πολιτικής, «όταν οι προγραμματικές διαφορές δεν είναι εμφανείς, οι ψηφοφόροι επιλέγουν πρωθυπουργό και όχι κόμμα». Δεν είναι τυχαίο που η προ-

παγάνδα της ΝΔ εστιάζει σταθερά στα πεπραγμένα των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ. Γιατί ακόμα και το απαξιωτικό «όλοι τα ίδια σκατά είναι» λειτουργεί υπέρ του Καραμανλή και όχι υπέρ του Γιωργάκη.

Εχουμε γράψει και άλλη φορά, ότι δεν υπάρχει περίπτωση να πάμε σε εκλογές με προγραμματική αντιπαράθεση ανάμεσα στα δυο κόμματα εξουσίας. Για τον απλούστατο λόγο ότι κανένα από τα δύο δεν τη θέλει, αφού οι διαφορές τους είναι σε εντελώς δευτερεύοντα σημεία. Θα βρίζονται και το ενδιαμέσο από τις βρισιές που προσπαθούν να αποδείξουν ότι το κάθε κόμμα είναι πιο αξιόπιστος διαχειριστής της ίδιας πολιτικής. Υπάρχουν αρκετοί που θρηνούν για την «απαξίωση της πολιτικής». Όμως, το σύστημα μια χαρά δουλεύει κι έτσι. Στριμωγμένος στη γωνία ο λαός, χωρίς διεκδικητικά κινήματα (πέρα από αναλαμπές, που κατά κανόνα μένουν τέτοιες γιατί δεν έχουν στήριξη από τους κοινωνικούς συμμάχους), περιορισμένος στο ρόλο του παθητικού παρατηρητή του «σκληρού ροκ» των εξουσιαστικών δυνάμεων, δεν απαξιώνει τις διαδικασίες αναπαραγωγής των διαχειριστών της πολιτικής εξουσίας. Σπεύδει στις εκλογές μαζικότατα και ψηφίζει εξίσου μαζικά τις δυνάμεις του δικομματισμού, αφού η ελάχιστη αντιπολίτευση ούτε να εμπνεύσει μπορεί ούτε δείχνει διάθεση για κάτι τέτοιο.

Το πεδίο της λαϊκής αντιπολίτευσης δεν είναι οι κάλπες. Είναι ο δρόμος, είναι οι ταξικοί αγώνες. Όσο δεν αναπτύσσονται αυτοί ακόμα και η πιο απαξιωμένη πολιτική αντιπαράθεση θα λειτουργεί σε όφελος του συστήματος.

■ Σκάνδαλα και ΣΚΑΝΔΑΛΟ

«Εκεί να δείτε κλοπή. Στα νοσοκομεία είναι πολύ μεγαλύτερη από αυτή των Ταμείων». Η φράση αποδόθηκε από το «Βήμα της Κυριακής» στον Αλογοσκούφη (φέρεται να την είπε σε συνεργάτες του). Ο Αλογοσκούφης, που δεν αφήνει τίποτα να πέσει κάτω, δεν τη διέψευσε και οι Πασόκοι σχεδίασαν στα βιαστικά επίσκεψη του Γιωργάκη στο «Λαϊκό Νοσοκομείο». Η επιλογή δεν ήταν τυχαία, αλλά παραπέμπει στον υφυπουργό Υγείας Α. Γιαννόπουλο, που επί ΠΑΣΟΚ είχε δημιουργήσει το γνωστό επεισόδιο με τη γάτα που έπεσε σε χειρουργείο του νοσοκομείου στο οποίο και αυτός υπηρετούσε ως χειρουργός. Εκεί, λοιπόν, ο Γιωργάκης μίλησε για ένα «νέο μεγάλο σκάνδαλο», καταγγέλλοντας απευθείας αναθέσεις προμηθειών ύψους 430 εκατ. ευρώ σε 18 νοσοκομεία.

Θα δούμε τι θα αποκαλυφθεί τις επόμενες μέρες. Ο ανταγωνισμός των καπιταλιστικών εταιριών οδηγεί σε αποκαλύψεις και το Συγκρότημα Λαμπράκη έχει κατά καιρούς βγάλει καταγγελίες για παράνομες προμήθειες σε νοσοκομεία. Όμως, το μέγα σκάνδαλο στην Υγεία είναι άλλο και γι' αυτό δεν μιλούν ούτε το ΠΑΣΟΚ ούτε η ΝΔ, γιατί ακολουθούν την ίδια ακριβώς πολιτική. Μιλάμε για την εξαθλίωση του ΕΣΥ, που ανοίγει ολόένα και μεγαλύτερο πεδίο στην ανάπτυξη των αρπακτικών του ιδιωτικού τομέα. Ήδη, οι ιδιωτικές δαπάνες υγείας που πληρώνουν οι Έλληνες πλησιάζει το 60%, ποσοστό υπερδιπλάσιο από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Στη χώρα με τα χαμηλότερα μεροκάματα και τις χαμηλότερες συντάξεις, ο κοσμιάκης πληρώνει περισσότερα λεφτά από την τσέπη του για να μπορέσει να εξασφαλίσει την αναγκαία περιθαλψή. Αν μάλιστα λογαριάσουμε και τα φακελάκια, που δεν καταγράφονται, η ιδιωτική δαπάνη θα φτάσει σε δυσθεώρητα ύψη. Αυτό είναι ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ, μπροστά στο οποίο η εξυπηρέτηση ημετέρων προμηθευτών (με τις απαραίτητες μίζες, βέβαια), σπορ στο οποίο το ΠΑΣΟΚ δημιούργησε σχολή, μοιάζει απλό πταίσμα.

■ Κουλάκος και δεξιός

Το 'βαλαν αμέτι μουχαμέτι οι φιλοπασοκικές φυλλάδες να πείσουν το αναγνωστικό τους κοινό ότι ο γαλάζιος αγροτοπατέρας Θ. Κοκκινούλης μίλησε σκληρά στον Καραμανλή στο θεσσαλικό προσυνέδριο της ΝΔ, που έγινε στη Λάρισα. Έτσι, έχτισαν το αγωνιστικό προφίλ του αγροτοπατέρα, που έχει εδώ και καιρό εγκαταλείπει το διαταξικό αγροτικό προφίλ και εμφανίζεται ως εκπρόσωπος της πλούσιας αγροτιάς, απαιτώντας από την κυβέρνηση σκληρά μέτρα ξεκληρίσματος της φτωχής αγροτιάς.

Ο Κοκκινούλης το ξέρει καλά το παιχνίδι. Από τη μια εκφράζει «την οργή της αγροτιάς» και από την άλλη στηρίζει τον Καραμανλή. Στο στόχαστρό του είναι ο Μπασιάκος, γιατί ξέρει πως έχει έρθει η ώρα να υπάρξει ένας αποδιοπομπαίος τράγος που θα βοηθήσει τον ίδιο να συσπειρώσει την πλειοψηφία του αγροτικού κόσμου. Τόσοι υπουργοί Γεωργίας «φαγώθηκαν» επί ΠΑΣΟΚ, δεν είναι δυνατόν ο Μπασιάκος να διεκδικήσει και δεύτερη θητεία στο υπουργείο.

Ποια είναι τα σημεία της ομιλίας Κοκκινούλη που έκρυσαν οι «πράσινες» φυλλάδες; «**Είναι ευτυχής συγκυρία για τη Θεσσαλία και τους αγρότες η ύπαρξη του διδύμου Καραμανλή-Σουφλιά**». «**Πάρε την εντολή από τώρα για τη νέα τετραετία**». Σαφές το μήνυμα του κουλάκου αγροτοπατέρα: «Έχουμε προβλήματα οι αγρότες, αλλά μόνο η ΝΔ μπορεί να μας τα λύσει».

■ Παλαιστίνη

Η Ιστορία θα στιγματίσει τους προδότες

Όσα κροκοδειλία δάκρυα κι αν χύσει η «διεθνής κοινότητα», όσο «ακατανόητος» και «παράλογος» κι αν φαίνεται στον απομακρυσμένο από τα γεγονότα τηλεθεατή ο εμφύλιος πόλεμος που μαίνεται αυτές τις μέρες στην Παλαιστίνη, το ματοκύλισμα που έχει κοστίσει τη ζωή σε 70 άτομα, μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές (Τετάρτη βράδυ), κάθε άλλο παρά παραλογισμός είναι. Είναι φυσικό αυτό να ακούγεται «τρελό» σε πολλούς που η ενημέρωσή τους για τις εξελίξεις στην Παλαιστίνη αρχίζει και τελειώνει στις τηλεοπτικές εικόνας με τους πυροβολισμούς, τους τραυματίες και τα πτώματα, άλλοτε των Παλαιστίνων μαχητών από τους Σιωνιστές, άλλοτε των Ισραηλινών από τις ρουκέτες της Αντίστασης και άλλοτε των Παλαιστίνων από Παλαιστίνους, συχνά με μια σύντομη ψυχρή περιγραφή του «θεάτρου του παραλόγου» που εκτυλίσσεται στην παλαιστινιακή γη, όταν τα δελτία ειδήσεων «καταδέχονται» να «σπαταλήσουν» τον «πολύτιμο» τηλεοπτικό χρόνο. Ο εμφύλιος πόλεμος, που πλέον μαίνεται, είναι μια απόλυτα φυσιολογική εξέλιξη των πραγμάτων, έτσι όπως έχουν διαμορφωθεί στο Παλαιστινιακό.

■ Ένας εφιάλτης από τα παλιά...

Δεν έχουμε τη διάθεση ούτε να το παίξουμε «μετά Χριστόν προφήτες» ούτε να ευλογήσουμε τα γένια μας σπεκουλάροντας με το παλαιστινιακό αίμα. Θα θέλαμε να ανατρέξουμε, όμως, σε μια επισήμανση που είχαμε κάνει απ' αυτές εδώ τις στήλες χρόνια πριν, που κατά τη γνώμη μας αφορά στην ουσία του ζητήματος που διακυβεύεται ολόκληρη αυτή την ιστορική περίοδο στην Παλαιστίνη.

Όταν ο Γιασέρ Αραφάτ ήταν αποκλεισμένος επί 18 ολόκληρους μήνες στη Ραμάλα, το Σεπτέμβριο του 2003, είχε ξεσπάσει πολιτική κρίση στην Παλαιστινιακή Αρχή. Πρωθυπουργός τότε ήταν ο Αμπάς ο οποίος απειλούσε με παραίτηση αν δεν είχε την πλήρη στήριξη του Παλαιστινιακού Νομοθετικού Συμβουλίου, για να εφαρμόσει ακόμα μία εκκεχειρία και να προωθήσει το αμερικανόπνευστο «ειρηνευτικό» σχέδιο με το κωδικό όνομα «οδικός χάρτης». Γράφουμε τότε:

«Γιατί αυτή η πολιτική κρίση στην Παλαιστινιακή Αρχή; Ο λόγος δεν είναι άλλος από το ότι τώρα θα πρέπει να ληφθούν οι κρίσιμες αποφάσεις. Ή θα κατασταλούν οι παλαιστινιακές οργανώσεις της Ιντιφάντα, με

αποτέλεσμα να ξεκινήσει ένας εμφύλιος πόλεμος μέσα στην Παλαιστίνη, ή οι Σιωνιστές και οι Αμερικάνοι θα πετάξουν τον Αμπάς σε στυμμένη λεμονόκουπα. Αυτός είναι και ο λόγος της κόντρας Αραφάτ - Αμπάς. Ο πρώτος δεν τολμάει να προχωρήσει σε δραστηρικά μέτρα, τη στιγμή μάλιστα που επί 18 μήνες τον έχουν αποκλεισμένο στη Ραμάλα κι οι Σιωνιστές συμπεριφέρονται σαν κοινοί δολοφόνοι. Γιατί κι ο ίδιος ο Αραφάτ δε θέλει να πεθάνει με τη ρετινιά του στυλοβάτη των Σιωνιστών, γνωρίζοντας ότι δεν πρόκειται να πετύχει τίποτα πέρα απ' το ξέσπασμα εμφύλιου πολέμου με απρόβλεπτες διαστάσεις. Απ' την άλλη, ο Αμπάς και το δεξί του χέρι, ο Νταχλάν (κάτι σαν τον δικό μας τον Γιωργάκη) δεν έχουν τέτοια "κολλημάτα"» (Κόντρα, φύλλο 301, 6/9/03).

Μερικές μέρες μετά, ο Αμπάς παραιτήθηκε και τη θέση του την πήρε ο Αχμέντ Κορέι. Ο νέος Παλαιστίνιος πρωθυπουργός βρέθηκε μπροστά στις ίδιες προκλήσεις και τις αφόρητες πιέσεις των Σιωνιστών, των Αμερικάνων αλλά και της Ευρωπαϊκής Ενωσης, να εξαρθώσει τις «τρομοκρατικές οργανώσεις που δυναμιτίζουν την ειρηνευτική διαδικασία» (έτσι λένε τους Παλαιστίνους μαχητές της αντίστασης οι γραβατωμένοι κύριοι που κάθονται στα άνετα πολιτικά τους γραφεία ή τα κοινοβουλευτικά έδρανα). Ούτε και τότε όμως τόλμησε ο Κορέι να κάνει κάτι τέτοιο. Κα νένας Παλαιστίνιος πρόεδρος ή πρωθυπουργός δεν είχε διανοηθεί να εφαρμόσει μια τέτοια πολιτική, γιατί γνώριζε ότι ο εμφύλιος πόλεμος θα ήταν αναπόφευκτος.

■ ... γίνεται πραγματικότητα

Ο θάνατος του Αραφάτ (που όσες υποχωρήσεις και συμβιβασμούς κι αν είχε κάνει με τους Σιωνιστές και τους Αμερικάνους κρατούσε τις ισορροπίες, ακόμα κι όταν γέμιζε τα κελιά των φυλακών με μαχητές της Χαμάς) έφερε το κλείσιμο μιας εποχής για την Παλαιστινιακή Αρχή. Ο «Γέρος» ήταν αρκετά έξυπνος και πονηρός για να μην προκαλέσει τον εμφύλιο, όσες πιέσεις κι αν δεχόταν από τους Αμερικάνους που τους θεωρούσε συμμάχους του (θυμηθείτε τους εναγκαλισμούς του με τον Κλίντον). Μπορεί να έστελνε τους δικούς του στην Αμερική για να εκπαιδευτούν από τη CIA, μπορεί να φυλάκιζε τους μαχητές της Χαμάς και της Τζιχάντ, όταν τον έπαιρνε (στα χρόνια πριν τη δεύτερη Ιντιφάντα) και να τους απελευθέρωνε όταν κινδύνευαν να

σκοτωθούν από τα ισραηλινά βομβαρδιστικά που στόχευαν τις φυλακές, ήξερε όμως πάντα ότι ο παλαιστινιακός λαός ήταν λαός ριζοσπαστικός και ανυπότακτος κι ότι οι μαχητές της Αντίστασης δεν ήταν μια δράκα «τρομοκράτες», όπως τους αποκαλούσε η Δύση, αλλά άνθρωποι μέσα απ' το λαό και σε σύνδεση μαζί του.

Τα πράγματα άλλαξαν, όταν ο Αμπάς κατέλαβε τον προεδρικό θώκο. Όπως είχαμε πει και στο παρελθόν, ο Αμπάς και το δεξί του χέρι, ο Νταχλάν, δεν είχαν τα «κολλημάτα» του Αραφάτ. Ευθυγραμμίστηκαν από την πρώτη στιγμή με τις επιταγές των Αμερικάνων, γι' αυτό και έγιναν τα «δικά τους παιδιά» που σε κάθε ευκαιρία ο Μπους και η παρέα του τους απένειμαν εύσημα. Η νίκη της Χαμάς στις βουλευτικές εκλογές της 25ης Γενάρη του 2006, ένα χρόνο μετά τη νίκη Αμπάς στις προεδρικές εκλογές (οι οποίες έγιναν με συμμετοχή 63%, ενώ στις βουλευτικές η συμμετοχή

έφτασε το 78%), έκοψε τα φτερά του τελευταίου, που αντιλήφθηκε ότι κάτι ήξερε ο «Γέρος» και δεν έπαιζε με τη φωτιά. Αφρησε λοιπόν σε άλλους τη βρόμικη δουλειά.

Η καθ' όλα νόμιμα εκλεγμένη κυβέρνηση της Χαμάς κατέρρευσε από την ασφυκτική οικονομική πίεση, το παγκόσμιο οικονομικό εμπάργκο, πριν συμπληρώσει χρόνο, και έδωσε τη θέση της στην κυβέρνηση «εθνικής ενότητας», στην οποία συγκυβερνούσε (έως σήμερα, που η Φατάχ αποφάσισε να αναστείλει τη συμμετοχή της μέχρι να τελειώσουν οι μάχες) Χαμάς και Φατάχ. Στην πραγματικότητα, όμως, τίποτα δεν άλλαξε. Το εμπάργκο συνεχίζεται και μόνο η ΕΕ, μόλις την περασμένη Δευτέρα, αποφάσισε να το άρει (τυχαία άραγε το αποφάσισε τη στιγμή που μαίνονταν οι συγκρούσεις;). Θα έχει, όμως, πολύ ενδιαφέρον να δούμε αν θα το εφαρμόσει στην πράξη, στην περίπτωση που η κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» καταρρευ-

σει ολοκληρωτικά.

Την ίδια στιγμή οι Σιωνιστές εμφανίζονται πιο προκλητικοί από ποτέ. Αρνούνται να κάνουν ένα βηματάκι πίσω και να δώσουν τη δυνατότητα στα πιο συμβιβαστικά τμήματα της Χαμάς να συνδιαλλαγούν μαζί τους. Κλείνουν τ' αυτιά τους (και μαζί τους όλη η «διεθνής κοινότητα») ακόμα και στις εκκλήσεις της Χαμάς για μακροχρόνια (εικοσαετή, αν δεν κάνουμε λάθος) εκκεχειρία και δημιουργία παλαιστινιακού κράτους μόνο στη Δυτική Οχθη και τη Λωρίδα της Γάζας, που πολλοί το εξέλαβαν σαν έμμεση αναγνώριση του Ισραήλ. Εκλείσαν τ' αυτιά τους και στην τελευταία έκκληση για εκκεχειρία της κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», που έγινε πριν από δέκα μέρες. Για να κάνουν και την ελάχιστη παραχώρηση, οι Σιωνιστές απαιτούν τη συντριβή της Αντίστασης, έχοντας μαζί τους σ' αυτό το ζήτημα σύσσωμη την πολιτική ηγεσία σχεδόν όλων των «δημοκρατικών» χωρών.

Το σχέδιο της εξάρθρωσης των πυρήνων της Αντίστασης άρχισε να τίθεται σε εφαρμογή πριν δημιουργηθεί η κυβέρνηση «εθνικής ενότητας». Με τη Χαμάς στην κυβέρνηση, ο Αμπάς αναδιοργάνωσε τις δυνάμεις ασφαλείας, με μπόλικο παραδάκι απ' το Λευκό Οίκο, και έδωσε τα χέρια του υπουργού Εσωτερικών (που ανήκε στη Χαμάς). Με τη δημιουργία της κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», ο Αμπάς εφάρμοσε το σχέδιο στην περιοχή που θα έπρεπε να ξεκινήσει πρώτα: στο «κέντρο της τρομοκρατίας», τη Λωρίδα της Γάζας. Ταυτόχρονα, τοποθέτησε «σύμβουλο εθνικής ασφαλείας» το γνωστό υποκεϊμένο και τσιράκι των Αμερικάνων, Μοχάμεντ Νταχλάν (άγριο

διώκτη των μαχητών της Χαμάς, από την εποχή του Αραφάτ ακόμα). Η πρώτη απόπειρα του Αμπάς να μπιάσει ενεργά τις δυνάμεις ασφαλείας του στη Γάζα έγινε στα μέσα του περασμένου Μάη, με αποτέλεσμα το ξέσπασμα σφοδρών μαχών μεταξύ Χαμάς και Φατάχ, με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες. Ο Αμπάς κατάφερε ταυτόχρονα να εξωθήσει σε παραίτηση τον υπουργό Εσωτερικών της κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», Χάνι Καουσίμ (γνωστό για τις στενές σχέσεις του με το κίνημα της Χαμάς). Το υπουργείο τυπικά πέρασε στα χέρια του πρωθυπουργού Χανίνια (της Χαμάς), αλλά οι δυνάμεις ασφαλείας υπακούουν στην πραγματικότητα στις διαταγές του Αμπάς.

Ο συμβιβασμός που επιτεύχθηκε δεν κράτησε ούτε ένα μήνα. Ετσι, μόλις κόπασαν λίγο οι ισραηλινές επιδρομές, οι δυνάμεις ασφαλείας έπιασαν και πάλι δουλειά, για να «επιβάλουν την τάξη» (δηλαδή το σταμάτημα της εκτόξευσης ρουκετών στο Ισραήλ), με αποτέλεσμα οι μαχητές της ένοπλης πτέρυγας της Χαμάς (Ταξιαρχίες Ιζεντίν Αλ Κασάμ) να απαιτήσουν την απόσυρση όλων των δυνάμεων ασφαλείας του Αμπάς, διαφορετικά θα εξαπολύσουν επίθεση. Η συνέχεια είναι λίγο πολύ γνωστή. Ο εμφύλιος πόλεμος σε πλήρη εξέλιξη.

Από το Γενάρη του 2006, 620 Παλαιστίνιοι έχουν σκοτωθεί σε εμφυλιοπολεμικές συγκρούσεις, σύμφωνα με το Ρόιτερς. Δυστυχώς, ο αριθμός αυτός θα μεγαλώσει, μέχρι να ξεκαθαρίσει ποιος τελικά θα υπερισχύσει: η Αντίσταση ή η υποταγή. Τα μηνύματα που έρχονται για την ώρα από την αιματοβαμμένη Παλαιστίνη δεν δείχνουν να κόμπηται η Αντίσταση.

Η Αντίσταση αποκρούει την καταστολή

Οι σφοδρές συγκρούσεις που ξέσπασαν στις αρχές της εβδομάδας στην Παλαιστίνη ήταν το σοβαρότερο επεισόδιο του εμφύλιου πολέμου μέχρι σήμερα. Ο Αμπάς μίλησε για «πραξικόπημα τμήματος της Χαμάς» και ο Χανίνια για «βίαιη προσπάθεια ανατροπής της κυβέρνησης εθνικής ενότητας, από δυνάμεις που συνεργάζονται με τον εχθρό». Στην πραγματικότητα, ήταν η ανάπτυξη των σωμάτων ασφαλείας του Αμπάς στην Λωρίδα της Γάζας που πυροδότησε τις τελευταίες εξελίξεις και η άρνηση του ένοπλου τμήματος της Χαμάς να τους αποδεχτεί, στέλνοντας τελεσίγραφο για την αποχώρησή τους (διαφορετικά θα είναι στόχοι, δήλωσε).

Ακολούθησαν οι εκτελέσεις ενός στελέχους της Φατάχ από τη Χαμάς, σε απάντηση ανάλογης εκτέλεσης ενός ιμάμη, συνεργάτη του Χανίνια, από τη Φατάχ, οι ανεπιτυχείς απόπειρες δολοφονίας υπουργών της Χαμάς, οι σφοδρές συγκρούσεις στο συνοριακό πέρα-

σμα της Ράφα, οι πυροβολισμοί στα γραφεία του Παλαιστίνιου πρωθυπουργού Ισμαήλ Χανίνια, που διέκοψαν την εβδομαδιαία κυβερνητική σύσκεψη, λίγες ώρες μετά την εκκεχειρία της περασμένης Δευτέρας, η κατάληψη του τηλεοπτικού σταθμού της Χαμάς από άνδρες της Προεδρικής Φρουράς και η ανακατάληψή του από τους μαχητές της Χαμάς, η επίθεση με ρουκέτες στο σπίτι του Χανίνια την Τρίτη, η εκτέλεση ιδρυτικού στελέχους των Ταξιαρχιών του Αλ Ακσά (ένοπλη αντιστασιακή ομάδα της Φατάχ), η αποχώρηση των υπουργών της Φατάχ από την κυβέρνηση «εθνικής ενότητας», η κατάληψη των αρχηγείων της Φατάχ στη βόρεια Λωρίδα της Γάζας και στην πόλη της Γάζας από τη Χαμάς και το τελεσίγραφο που έθεσε η τελευταία στη Φατάχ να παραδοθεί μέχρι την Παρασκευή 16/6 (χθες).

Η προσπάθεια του Αμπάς να εδραιώσει μια κατασταλτική δύναμη στη Λωρίδα της Γά-

ζας έπεσε στο κενό. Δυστυχώς, χρειάστηκε να χυθεί πολύ αίμα γι' αυτό, αλλά τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές οι δυνάμεις ασφαλείας της Φατάχ έχουν υποστεί πανωλεθρία. Η Χαμάς φαίνεται να ελέγχει το μεγαλύτερο τμήμα της Λωρίδας της Γάζας, προς μεγάλη στενοχώρια των Σιωνιστών, που αποτυπώνεται στο παρακάτω απόσπασμα αμερικανικής εφημερίδας: «Ισραηλινός αξιωματούχος φιλονικούν για το αν η Φατάχ μπορεί ν' αντισταθεί στη Χαμάς στη Γάζα. Λένε ότι τους έχει ζητηθεί από την Ουάσιγκτον πρόσφατα να εγκρίνουν άλλο ένα φορτίο με θεωρακισμένα οχήματα, όπλα και πυρομαχικά για την Προεδρική Φρουρά. Όμως, υψηλόβαθμος Ισραηλινός αξιωματούχος είπε ότι το Ισραήλ ανησυχεί ότι ο σπλιζμός θα μπορούσε να κατασχεθεί από τη Χαμάς, όπως έγινε με το μεγαλύτερο μέρος από το τελευταίο φορτίο. "Η Χαμάς έχει δύο εκατομμύρια σφαίρες που προορίζονταν για τη Φατάχ", δήλωσε» (New York Times, 13/06/07).

Προβοκάτσια η έκρηξη στο τέμενος της Σαμάρρα;

Όπως είναι γνωστό, στις 9.15 το πρωί της περασμένης Τετάρτης, καταστράφηκαν από ισχυρή έκρηξη οι δύο χρυσοί μιναρέδες στο ιερό Σιιτικό τέμενος Αλ - Ασκάρι της Σαμάρρα, στο ίδιο τέμενος όπου το Φεβρουάριο του 2006 είχε καταστραφεί από έκρηξη ο χρυσός θόλος, γεγονός που σηματοδότησε την έκρηξη μιας εμφύλιας σφαγής με χιλιάδες νεκρούς. Τη νέα έκρηξη στο Σιιτικό τέμενος ακολούθησε απαγόρευση της κυκλοφορίας στη Σαμάρρα και στη Βαγδάτη, η καταστροφή τριών Σουνιτικών τεμενών από ένοπλους και εκκλήσεις από τους θρησκευτικούς ηγέτες όλων των αποχρώσεων για αυτοσυγκράτηση, ενώ ο Μπους και η Ιρακινή κυβέρνηση έσπευσαν να αποδώσουν την ευθύνη στην Αλ Κάιντα. Ωστόσο, τον ισχυρισμό αυτό αποδυναμώνει σοβαρά και αντίθετα ενισχύει την εκδοχή ότι πρόκειται για προβοκάτσια η ανακρίβεια τύπου που εξέδωσε την ίδια μέρα (13/6/07) ο Σύνδεσμος Μουσουλμάνων Κληρικών, με σημαντική πολιτική επιρροή, που υποστηρίζει σταθερά την αντίσταση στην ξένη κατοχή και καταγγέλλει τους ντόπιους συνεργάτες και συνενόχους της.

Η ανακοίνωση έχει ως εξής:

1. Οι τάφοι των δύο ιμάμηδων και η περιοχή που τους πε-

ριβάλλει ήταν αποκλεισμένη πλήρως με τεράστια τσιμεντένια μπλόκα μετά την έκρηξη της περασμένης χρονιάς. Κανείς δεν επιτρεπόταν να περάσει, ούτε πεζός ούτε με αυτοκίνητο.

2. Ισχυρές κυβερνητικές δυνάμεις είχαν αναπτυχθεί και έλεγχαν την περιοχή, ενώ μεγάλος αριθμός ελεύθερων σκοπευτών βρίσκονταν στις οροφές των γύρω κτιρίων σ' όλες τις κατευθύνσεις.

3. Οι τέσσερις πόρτες του ιερού τεμένους ήταν κλειστές και δεν επιτρεπόταν σε κανένα να μπει.

4. Η έκρηξη με βόμβες που είχαν τοποθετηθεί κάτω από τους δύο μιναρέδες είναι παρόμοια με την έκρηξη που κατέστρεψε το χρυσό θόλο του τεμένους πριν από ένα χρόνο, που σημαίνει εμπλοκή μηχανισμών και δυνάμεων της κυβέρνησης.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η έκρηξη την περασμένη χρονιά έγινε μετά από μια σοβαρή πολιτική κρίση ανάμεσα στα μπλοκ τα οποία εμπλέκονται στην πολιτική διαδικασία σε καθεστώς κατοχής, η οποία ξέσπασε μετά τις εκλογές και προκάλεσε μεγάλη καθυστέρηση στο σχηματισμό κυβέρνησης. Παρόμοια πολιτική κρίση αντιμετωπίζουν σήμερα κυβέρνηση και βουλή, γιατί πιέζονται να δείξουν στους κατα-

κτητές πριν από τον ερχόμενο Σεπτέμβρη ότι ελέγχουν τη χώρα.

Οι επιπτώσεις της σχετιστικής βίας γι' αυτούς είναι ένα αποτελεσματικό μέσο που δίνει τη δυνατότητα στις πολιτοφυλακές να εκκαθαρίσουν τις Ιρακινές πόλεις και να θέσουν υπό τον πλήρη έλεγχό τους γειτονιές και πόλεις, όπως έκαναν μετά την έκρηξη στη Σαμάρρα. Το ίδιο και η κυβέρνηση. Μετά την έκρηξη στη Σαμάρρα, κατάφερε να επιβάλλει την κυριαρχία της σε πολλά μέρη της Βαγδάτης. Σήμερα επιδιώκει να επεκτείνει τον έλεγχό της και σε άλλες περιοχές που απορρίπτουν την κατοχή, ιδιαίτερα στις πόλεις Μπακούμπα και Σαμάρρα, και η νέα έκρηξη στο τέμενος Αλ - Ασκάρι εξυπηρετεί το σκοπό της.

Ο Σύνδεσμος Μουσουλμάνων Κληρικών στο Ιράκ καταδικάζει ομόφωνα αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα και επιρρίπτει όλη την ευθύνη στις δυνάμεις κατοχής και στις ισχυρότερες πολιτικές δυνάμεις της σημερινής κυβέρνησης.

Ο Σύνδεσμος Μουσουλμάνων Κληρικών στο Ιράκ κάνει έκκληση στους Ιρακινούς πολίτες να δείξουν υπομονή και αυτοσυγκράτηση, να μην παρασυρθούν σε ταραχές, γιατί αυτό εξυπηρετεί τους κατακτητές και τους συνεργούς τους.

Συνεχίζονται οι μάχες στο Ναχρ Αλ Μπάρεντ

Κοντεύει μήνας από τότε που ξεκίνησε η εκκαθαριστική επιχείρηση του λιβανέζικού στρατού στο παλαιστινιακό προσφυγικό στρατόπεδο του Ναχρ Αλ Μπάρεντ, ενάντια στους μαχητές της Φάταχ αλ Ισλάμ κι ακόμα οι συγκρούσεις δε λένε να κοπιάσουν. Η Φάταχ αλ Ισλάμ αποδεικνύεται σκληρό καρύδι, παρά το γεγονός ότι το στρατόπεδο είναι χωρίς νερό, ηλεκτρικό, φάρμακα και τρόφιμα για τρεις βδομάδες. Ο λιβανέζικος στρατός σημειώνει μεγάλες απώλειες. Οι μισοί σχεδόν απ' τους καταγεγραμμένους νεκρούς είναι στρατιώτες (60 απ' τα 136 άτομα).

Σύμφωνα με το Ρόιτερς, σφοδρές ήταν οι συγκρούσεις της περασμένης Τρίτης ιδιαίτερα στη βόρεια είσοδο του στρατοπέδου, με το στρατό να κατορθώνει να θέσει υπό έλεγχο θέση κλειδί της Φάταχ αλ Ισλάμ στην παράκτια πλευρά του στρατοπέδου. Αυτή όμως η «νίκη» κόστισε στο λιβανέζικο στρατό 11 νεκρούς και 100

τραυματίες, ενώ οι νεκροί της Φάταχ αλ Ισλάμ υπολογίζονται συνολικά σε 50.

Τα ψυχρά νούμερα που παραθέτουν τα πρακτορεία δεν αποτυπώνουν τίποτα περισσότερο από τη βιασύνη των μαχών που συνεχίζονται όσες «επιτυχίες» κι αν είχε ο στρατός, που δρα δυστυχώς ανενόχλητος, με την έννοια ότι δεν υπάρχουν αντιδράσεις από τη λιβανέζικη κοινωνία για το μακελειό. Όμως, τι κι αν καμαρώ-

νει ότι κατεδάφισε το σπίτι του ηγέτη της οργάνωσης, οι μάχες θα κρατήσουν όπως φαίνεται αρκετό καιρό ακόμα. Ταυτόχρονα, ο Σινιόρα κάνει εκκλήσεις στις ανθρωπιστικές οργανώσεις να βγάλουν έξω απ' το στρατόπεδο όλο τον άμαχο πληθυσμό (που υπολογίζεται σε 3 με 5 χιλιάδες άτομα), για να προχωρήσει σε ολοκληρωτική σφαγή των μαχητών της Φάταχ αλ Ισλάμ, όμως αυτό αποδεικνύεται πολύ δύσκολο.

Αποκαλυπτήρια συνενοχής

Στις 8 Ιουνίου δόθηκε στη δημοσιότητα η νέα, πληρέστερη, έκθεση του Συμβουλίου της Ευρώπης για τις μυστικές φυλακές της CIA στην Ευρώπη, η οποία βασίζεται σε αεροναυτικά ντοκουμέντα και σε εκτενείς μαρτυρίες υπηρετούντων και πρώην αξιωματούχων των Υπηρεσιών Πληροφοριών στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ και αποκαλύπτει τις συνθήκες κράτησης, τις συνενοχές κυβερνήσεις και τις προσπάθειες απόκρυψης και συγκάλυψης των τεκμηρίων της ενοχής τους. Η πρώτη έκθεση του Συμβουλίου της Ευρώπης, που είχε δοθεί στη δημοσιότητα πριν από ένα χρόνο, έδινε μερικές μόνο πληροφορίες για το πρόγραμμα της CIA και υποδείκνυε 14 Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ως συνεργούς. Την ευθύνη σύνταξης της έκθεσης έχει, ο Ντικ Μάρτι, ο επιφορτισμένος από το Συμβούλιο με το καθήκον του παρατηρητή για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στην Ευρώπη.

Η έκθεση αρχίζει ως εξής:

«Αυτά που προηγούμενα θεωρούνταν απλώς ισχυρισμοί, τώρα έχουν αποδειχθεί. Μεγά-

λος αριθμός ανθρώπων έχουν απαχθεί από διάφορα μέρη σ' όλο τον κόσμο και έχουν μεταφερθεί σε χώρες όπου διώκονται και όπου τα βασανιστήρια αποτελούν συνηθισμένη πρακτική. Άλλοι έχουν κρατηθεί στη φυλακή αυθαίρετα, χωρίς καμιά συγκεκριμένη κατηγορία εναντίον τους και χωρίς δικαστική εποπτεία, στερούμενοι τη δυνατότητα να υπερασπίσουν τον εαυτό τους. Άλλοι έχουν απλά εξαφανιστεί για απροσδιόριστους περιόδους και έχουν κρατηθεί σε μυστικές φυλακές, συμπεριλαμβανομένων χωρών μελών του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου».

Το πρόγραμμα της CIA που παρουσιάζεται στην έκθεση είναι μόνο ένα τμήμα ενός ευρύτερου συστήματος φυλάκισης και κακοποίησης, που συμπεριλαμβάνει το κολαστήριο του Γκουαντανάμο και ένα δίκτυο φυλακών στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ.

Η Πολωνία και η Ρουμανία ήταν οι βασικές χώρες που χρησιμοποιήθηκαν από τη CIA. Επελέγησαν, σύμφωνα με την έκθεση, εκτός των άλλων, λόγω

της οικονομικής τους εξάρτησης και της σφοδρής επιθυμίας τους να αναπτύξουν τους δεσμούς τους με τις ΗΠΑ, γεγονός που έδωσε τη δυνατότητα στη CIA να αποκτήσει πλήρη και μονομερή έλεγχο στις φυλακές, να αποκτήσει άμεσους δεσμούς με το στρατό των χωρών αυτών και να παρακάμπτει κάθε άλλη αρχή και εξουσία. Βάσει συμφωνιών με τις κυβερνήσεις των χωρών αυτών, η CIA δρα έξω από κάθε νομικό πλαίσιο και δεν είναι υπόλογη για τις δραστηριότητές της.

Ενώ αυτοί που μεταφέρονταν αρχικά στην Πολωνία ήταν υποτίθεται κορυφαία στελέχη της Αλ - Κάιντα, όπως ο Αμπντού Ζουμπάιντα και ο Χαλίλ Σείκ Μοχάμεντ, οι κατηγορίες των κρατουμένων αυξάνονταν καθώς το πρόγραμμα επεκτεινόταν. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν «επικεφαλής δικτύων υποστήριξης των ανταρτών στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν» και υποτιθέμενοι «ηγέτες τρομοκρατικών πυρήνων στη Μέση Ανατολή». Οι κατηγορίες αυτές, σύμφωνα με την έκθεση, είν-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 9

■ Νότια Αφρική

Απολύσεις, βία και τρομοκρατία κατά απεργιών

Για 13η μέρα συνεχίζεται, τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές, η απεργία του νοσηλευτικού προσωπικού και των εκπαιδευτικών στα δημόσια σχολεία και νοσοκομεία της Νότιας Αφρικής. Η απεργία ξεκίνησε την 1η Ιουνίου, με βασικό αίτημα την αύξηση κατά 12% των μισθών, και χαρακτηρίζεται ως η μεγαλύτερη απεργία στη μετά - απαρτηχάντ εποχή. Η κυβέρνηση του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου, που εκπροσωπεί υποτίθεται τη μαύρη πλειοψηφία, πρόσφερε αύξηση 6%, που αργότερα έγινε 6,5%, με πληθωρισμό 7%, ενώ κατέφυγε από τις πρώτες μέρες στις απειλές, στη βία και στην τρομοκρατία για να καταστείλει την απεργία. Οι οικονομικοί δείκτες ευημερούν, όμως οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν έχουν πάρει άλλη αύξηση από εκείνη που κέρδισαν μετά από μια μεγάλη απεργία στο δημόσιο τομέα το 2004, τη στιγμή που έγινε γνωστό ότι πρόεδρος ο πρόεδρος της χώρας Τάμπο Μπέκι αποφάσισε να αυξήσει το μισθό του κατά 57%, γεγονός που φούντωσε την οργή των απεργιών.

Στις 4 Ιουνίου, η αστυνομία έριξε λαστιχένιες σφαίρες για να διαλύσει συγκέντρωση απεργιών, που περιφρουρούσαν την

απεργία μπροστά στην είσοδο ενός νοσοκομείου στην πόλη Ντουρμπάν. Αρκετοί διαδηλωτές τραυματίστηκαν και 20 συνελήφθησαν. Την ίδια μέρα έγιναν συγκεντρώσεις απεργιών σ' όλη τη χώρα, ενώ η κυβέρνηση απείλησε με απολύσεις.

Στις 8 Ιουνίου, 2.660 στρατιώτες, με αλεξίσφαιρα γιλέκα και αυτόματα όπλα, αναπτύχθηκαν έξω από νοσοκομεία και σχολεία για να προστατέψουν τους απεργούς, ενώ περισσότεροι από 1.000 στρατιωτικοί γιατροί και νοσηλευτές στάλθηκαν σε μεγάλα νοσοκομεία. Την ίδια μέρα η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι ανοίγει εθνικός κατάλογος εθελοντών για όσους θέλουν να προσφέρουν βοήθεια στα νοσοκομεία. Παράλληλα με το στήσιμο του απεργοσπαστικού μηχανισμού, η κυβέρνηση επιδόθηκε σε μια γκαϊμπελικό τύπου προπαγανδιστική εκστρατεία για να συκοφαντήσει τους απεργούς και να στρέψει εναντίον τους την υπόλοιπη κοινωνία, φροτώνοντάς τους την ευθύνη για τα προβλήματα στα νοσοκομεία και κατηγορώντάς τους ότι εκβιάζουν και τρομοκρατούν τους συναδέλφους τους που θέλουν να δουλέψουν.

Το Κογκρέσο των Συνδικάτων της Νότιας Αφρικής (Cosatu) κή-

ρυξε απεργία αλληλεγγύης για τις 13 Ιουνίου, με αποτέλεσμα να παραλύσουν οι μεταφορές, οι δημόσιες υπηρεσίες, τα ιδιωτικά σχολεία και αρκετές επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα. Την ίδια μέρα έγιναν απεργιακές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις σ' όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας με την ασφυκτική παρουσία στρατού και αστυνομίας.

Η αντιπαράθεση κυβέρνησης - απεργιών οξύνθηκε ακόμη περισσότερο μετά τις τρομοκρατικές απολύσεις 600 νοσηλευτών στις 12 Ιουνίου. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, τα συνδικάτα που απεργούν δηλώνουν ότι δεν συμμετέχουν σε διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση αν δεν ανακαλέσει τις απολύσεις, ότι απορρίπτουν και την αύξηση του 7,25% που έχει προταθεί από «ανεξάρτητους διαμεσολαβητές» και ότι δεν κατεβαίνουν κάτω από το 10%. Η αναμέτρηση είναι πολύ σκληρή και οι απεργιοί είναι ανημέτρωτοι με ένα αδιότακτο αντίπαλο, που υπηρετεί με απόλυτη συνέπεια τα συμφέροντα της ασπικής τάξης, λευκής και μαύρης, και επιχειρεί να δώσει ένα συντριπτικό πλήγμα στους απεργούς και ένα καλό μάθημα στους υπόλοιπους εργαζόμενους.

Παγίδα και διέξοδος

Συνεχίζεται το μεγάλο ενδιαφέρον για την αξιοποίηση των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων. Η κυβέρνηση έφτιαξε νέο νομοσχέδιο. Η αντιπολίτευση διαφώνησε. Το ίδιο και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Όλοι έχουν να πουν τον δημιουργικό τους λόγο για το πώς θα αξιοποιηθούν τα αποθεματικά. Άλλος προτείνει τη δημιουργία ειδικής εταιρίας επενδύσεων. Άλλος, πιο τολμηρός, προτείνει τη δημιουργία τράπεζας των ασφαλιστικών ταμείων.

Έχουν φτιάξει έτσι μια ωραία παγίδα, στην οποία έχουν εγκλωβίσει τους εργαζόμενους. Με σκοπό, όταν φτάσει «ο κατάλληλος χρόνος», έτσι εγκλωβισμένοι καθώς θα είναι, να μη μπορέσουν να αντισταθούν στη νέα ανατροπή του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος, που θα έχει σαρωτικό χαρακτήρα.

Στο προηγούμενο φύλλο της «Κ», χρησιμοποιώντας στοιχεία που κανένας δε μπορεί να αμφισβητήσει, στοιχεία από τους ισολογισμούς του ΙΚΑ, που με καθυστέρηση χρόνων κατατέθηκαν πρόσφατα, καταδείξαμε ότι το ΙΚΑ είναι ένας βαθιά άρρωστος γίγαντας. Ένα υπερταμείο χωρίς αποθέματα, που καταγράφει συνεχώς νέα ελλείμματα. Και όμως, αυτή η συγκλονιστική είδηση, που θα έπρεπε να έχει φτάσει σε κάθε εργατικό σπίτι, σε κάθε χώρο δουλειάς και να αποτελεί το μείζον πολιτικό ζήτημα των ημερών, θάφτηκε τελειώς. Συζητούν για επενδύσεις αποθεματικών που δεν υπάρχουν! Και δεν συζητούν για τη διαφαινόμενη χρεοκοπία του μεγαλύτερου ασφαλιστικού οργανισμού, που θα χρησιμοποιηθεί σαν όπλο για τις νέες αντιασφαλιστικές ανατροπές, αμέσως μετά τις εκλογές.

Οι εργαζόμενοι, μέσω της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που συνδιαχειρίζεται τα Ταμεία, καθίστανται συνυπεύθυνοι για την οικονομική τους λειτουργία, όταν αυτά καταλυστούν επί δεκαετίες, από κράτος, καπιταλιστές-εργοδότες και διάφορους αετονύχηδες της τραπεζικής-χρηματιστηριακής πιάτσας. Αποδεχόμενοι τη λογική της συνδιαχείρισης και των επενδύσεων, είναι υποχρεωμένοι να αποδεχτούν και το οικονομικό της αποτέλεσμα: αυτά είναι τα έσοδα των Ταμείων, σ' αυτά τα έσοδα πρέπει να αντιστοιχιστούν και οι ασφαλιστικές παροχές.

Τι σημαίνει αυτό; Ο,τι σήμαινε και στο παρελθόν, από το 1990 και μετά: αύξηση ορίων ηλικίας, μείωση συντάξεων, εξαθλίωση παροχών υγείας κ.λπ. Δεν υπάρχει καμιά μαγική συνταγή που να δώσει λύση, όταν αντιμετωπίζεις τα Ταμεία με λογιστική οπτική. Διέξοδος μπορεί να υπάρξει μόνο με τον απεγκλωβισμό από την αστική-λογιστική λογική. Με τον προσανατολισμό στην ταξική λογική. Τη λογική αυτών που παράγουν όλο τον κοινωνικό πλούτο (και αποτελούν ταυτόχρονα τα υποζύγια της φορολογίας) και που δικαιούνται και απαιτούν πλήρη σύνταξη για όλους, με δαπάνες των καπιταλιστών και του κράτους τους, δωρεάν περίθαλψη και μείωση των ορίων ηλικίας.

■ Λογαριασμό!

Ο Αλογοσκούφης με τον Δούκα επαναλαμβάνουν συνεχώς ότι το δομημένο ομόλογο της JP Morgan εκδόθηκε «με πολύ συμφέροντες όρους για το ελληνικό δημόσιο». Εμείς από την αρχή είχαμε επισημάνει, ότι πανίσχυροι διεθνείς τραπεζικοί-χρηματιστηριακοί οίκοι σαν τη JPM δεν πιάνονται κορόιδα από υπηρεσίες υπουργείων υπερχρεωμένων χωρών. Η διεθνής πιστωτική πιάτσα έχει τους κανόνες της και κανένας Αλογοσκούφης ή Δούκας δε μπορεί να επιβάλει όρους σε τέτοιου μεγέθους και ισχύος τραπεζικούς οργανισμούς. Οι «συμφέροντες όροι» για το δημόσιο είχαν να κάνουν με το ότι η κυβέρνηση βρήκε τα «κορόιδα», τα ασφαλιστικά ταμεία, τα οποία παρέδωσε βορά σε τραπεζίτες και χρηματιστές, για να βγάλουν από αυτά τα υπερκέρδη τους.

Πέρα απ' αυτό, όμως, οι τελευταίες εξελίξεις κάνουν σκόνη και τους ισχυρισμούς Αλογοσκούφη-Δούκα περί «πολύ συμφερόντων για το δημόσιο όρων δανεισμού». Το δημόσιο (ο κρατικός προϋπολογισμός) αναλαμβάνει να πληρώσει μερικά εκατομμύρια ευρώ που είναι οι τόκοι που ζητούν οι διοικήσεις των ασφαλιστικών ταμείων για να πουλήσουν το δομημένο ομόλογο στη JPM. Και μόνο αυτό το ποσό (χωρίς να λογαριάσουμε τους αφανείς τρόπους με τους οποίους JPM και NAM εισέπραξαν τα 8,5 εκατ. ευρώ των μισών που εμφανίζονται να πλήρωσαν από τα ταμεία τους) αλλάζει εντελώς τους όρους δανεισμού του δημόσιου με την έκδοση του συγκεκριμένου ομόλογου. Τι μένει απ' όλη αυτή τη βρομερή ιστορία; Η πιστωτική διευκόλυνση, προκειμένου η κυβέρνηση να πετύχει τον (προεκλογικό) στόχο της εξόδου από την επιτήρηση. Αν ο Αλογοσκούφης είναι τόσο μάγκας όσο εμφανί-

ζεται, ας κάνει ξανά λογαριασμό, δίνοντας όλα τα στοιχεία των αρχικών όρων δανεισμού του δημόσιου συν τους τόκους που (λέει ότι) θα πληρώσει στα ασφαλιστικά ταμεία.

■ Εκνευρισμός ενόχου

Την ώρα που ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δήλωνε ότι ο Γιωργάκης υποβιβάζει το επίπεδο του πολιτικού μας πολιτισμού, την ώρα που ακόμα και ο Μητσοτάκης κατηγορούσε τον πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ για... γλώσσα χαμαιτυπείου, βγήκε ο Αλογοσκούφης και έκανε μαντάρα την «επιχείρηση πολιτικός πολιτισμός», χαρακτηρίζοντας τον Γιωργάκη... «πολιτικό κανακάρη τόσο του εγχώριου όσο και του διεθνούς κατεστημένου». Ας αφήσουμε στην άκρη το ότι ο Αλογοσκούφης είναι ο τελευταίος που «δικαιούται για να ομιλεί» (τη συγκεκριμένη δήλωση την έκανε αμέσως μετά την επιστροφή του από την Ισταμπούλ, όπου πήρε μέρος στα μυστικο-συμβούλια της περιβόητης Λέσχης Μπιλντεμπεργκ, μαζί με την Ανούλα τη Διαμαντοπούλου). Γιατί τόσος εκνευρισμός; Γιατί ο Γιωργάκης για πρώτη φορά «έδειξε» και τον Αλογοσκούφη ως ένοχο του σκανδάλου των ομολόγων. Όσο το ΠΑΣΟΚ «έδειχνε» μόνο τον Δούκα και τον Κουρή, ο Αλογοσκούφης σφύριζε αδιάφορα. Άλλωστε, ήταν αυτός που «έδωσε στην ψύχρα» τον υπυπουργό του στη Βουλή, δηλώνοντας όχι μόνο αναρμόδιος αλλά και ανενήμερος για τις εκδόσεις ομολογιακών δανείων από το δημόσιο. Μόλις το ΠΑΣΟΚ τον

έβαλε κι αυτόν στο στόχαστρο, αντέδρασε με τον εκνευρισμό του ενόχου που πίστευε ότι την είχε γλιτώσει.

■ Και άλλος ένοχος

«Ποιοι είναι οι άφθαρμοι; Τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ και οι πρώην υπουργοί που έτρεξαν να υπερασπιστούν τους καταχραστές του Παντείου, που έκλεψαν

Ουφ! πέρασε και φέτος η «Διεθνής Ημέρα κατά της Παιδικής Εργασίας». Η UNICEF μας ενημέρωσε για τις στατιστικές της και μια ΜΚΟ (αποτελούμενη από καλοταϊσμένους ευαίσθητους) μας έδωσε στοιχεία για την έκρηξη της παιδικής εργασίας στην Κίνα, χάρin της προετοιμασίας των Ολυμπιακών Αγώνων του Πεκίνου (οι οποίοι, βεβαίως, δεν πρόκειται να ματαιωθούν). Εκλαμψαν οι κροκόδειλοι των μίντια, έβγαλαν τους «δεκαρίκους» τους πολιτικούς και συνδικαλιστές και φύλαξαν το υλικό στα συρτάρια τους, γιατί θα τους χρειαστεί για του χρόνου.

Στο «Κεφάλαιό» του ο Μαρξ αναφέρεται αναλυτικά στην παιδική εργασία και στην ιδιαίτερη σημασία της στη γενεαλογική αναπαραγωγή του κεφαλαίου. Εκτοτε πέρασε περισσότερο από ενάμισος αιώνας και τίποτα δεν έχει αλλάξει. Το πρόβλημα έφυγε (χωρίς να εξαφανιστεί) από τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες και μεταφέρθηκε στις αναπτυσσόμενες. Καθιερώθηκε και η «Διεθνής Ημέρα κατά της Παιδικής Εργασίας». Για να μνημονεύεται το βάρβαρο αυτό φαινόμενο μια μέρα το χρόνο και να μένει στο απυρόβλητο η γενεσιουργός αιτία του, ο καπιταλισμός.

■ Νέοι συσχετισμοί

Πριν μερικά χρόνια, η Ρωσία παρακαλούσε να της επιτρέψουν να γίνει τακτικό μέλος του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ). Τώρα ο Πούτιν χαρακτηρίζει τον ΠΟΕ «αρχαϊκό, μη δημοκρατικό και άκαμπο», που παίρνει υπόψη μόνο ένα μικρό αριθμό χωρών και δεν αντανακλά τη νέα οικονομική τάξη πραγμάτων. Ξεκαθάρισε δε ότι η Ρωσία θα συνεχίσει την πορεία ένταξής της στον ΠΟΕ, αλλά «με όρους ικανοποιητικούς για μας». Υπαινίχτηκε, δηλαδή, ότι ή δ' αλλάξει ο ΠΟΕ, σε τρόπο που να αντανακλά τους νέους παγκόσμιους συσχετισμούς δύναμης, ή η Ρωσία θα του γυρίσει τις πλάτες.

Βασικό χαρακτηριστικό γνώρισμα του μονοπωλιακού καπιταλισμού είναι η ανισόμετρα ανάπτυξη. Κάποιες οικονομίες αναπτύσσονται γρήγορα ενώ κάποιες άλλες μπαίνουν σε κρίση. Οι συσχετισμοί αλλάζουν, οι ισορροπίες διαταράσσονται. Οι ανερχόμενες δυνάμεις ζητούν μεγαλύτερο μερίδιο σε αγορές και σφαίρες επιρροής, ενώ οι κατερχόμενες προσπαθούν να κρατήσουν τα κεκτημένα. Η Ρωσία είναι σε φάση ανάπτυξης και διεκδικεί αυτό που δικαιούται. Το ίδιο και η Κίνα, η οποία υστερεί όμως στρατιωτικά. Θα δούμε, λοιπόν, πολλά επεισόδια και οικονομικού πολέμου.

ακόμα και τα χρήματα του Κ. Σημίτη;». Αυτή ήταν η απάντησή του υφυπουργού Οικονομικών Π. Δούκα στις κατηγορίες στελεχών του ΠΑΣΟΚ στη Βουλή για το σκάνδαλο των ομολόγων. Σε απλά ελληνικά τα παραπάνω μεταφράζονται ως εξής: «Ναι, ρε, είμαστε χωμένοι στο σκάνδαλο, αλλά εσείς δεν δικαιούστε να μιλάτε, γιατί κάνατε χειρότερα!

■ Yes woman

Πήγε η Ντόρα στο Ισραήλ και την Παλαιστίνη, μπας και καταφέρει να μαζέψει το μπάχαλο του πατριαρχείου και να σώσει τα συμφέροντα της ελληνικής μπουρζουαζίας στην περιοχή, συναντήθηκε με τον Ολμέρτ, με τη Λίβνι, με τον Αμπάς, όχι όμως και με τον Χανίγια. Πιστή στην αμερικάνικη πολιτική, που δεν αναγνωρίζει τα κυβερνητικά στελέχη της Χαμάς. Ακόμα και στις λεπτομέρειες yes woman η κόρη του Μητσοτάκη.

■ Απωθημένα και αλήθεια

Τα δικά του αντικομμουνιστικά απωθημένα (και όχι του συνομιλητή του) έβγαλε ο Σπύρος Κουταβάς της «Ελευθεροτυπίας», που πήρε και δημοσίευσε μια σύντομη συνέντευξη από τον διακεκριμένο επιστήμονα της NASA Θανάση Οικονόμου. Η παρουσίαση που κάνει ο δημοσιογράφος είναι γεμάτη εμπόδια και ψεύδη. Αναφέρεται στο «φτωχόπαιδο που έφυγε κνηγμένο με το παιδομάζωμα του εμφυλίου» και που «κατόρθωσε να σπουδάσει Πυρηνική Φυσική στην Πράγα». Πώς «κατόρθωσε να σπουδάσει», ρε μάγκα; Μόνος του; Πήρε τους δρόμους και βρέθηκε στο πανεπιστήμιο και μάλιστα σε τόσο επίλεκτη σχολή, που του επέτρεψε να αναπτύξει την κλίση του και να γίνει ένας από τους διασημότερους επιστήμονες στην οργάνωση διαστημικών αποστολών (έχει δουλέψει σε Ρωσία και ΗΠΑ);

Η περίπτωση του συγκεκριμένου ανθρώπου είναι ένα ακόμα χαστούκι στη μαύρη μοναρχοφασιστική προπαγάνδα περί «παιδομαζώματος». Οντως γινόταν παιδομάζωμα εκείνα τα χρόνια στην Ελλάδα. Ήταν το παιδομάζωμα της Φρειδερίκης. Το εμπόριο παιδιών που έκαναν οι μοναρχοφασίστες. Αν ο δημοσιογράφος ήταν επιεικώς αντικειμενικός, θα έφαχνε να μάθει πώς βρέθηκαν στην Αμερική οι τρεις αδερφές του Θανάση Οικονόμου, που κατάγεται από το ανταρτοχώρι Ζιάκα Γρεβενών. Αυτό το παιδομάζωμα, αυτό το φρικτό έγκλημα των μοναρχοφασιστών πολέμησε ο Δημοκρατικός Στρατός. Πήρε τα παιδιά από τις ζώνες του πολέμου και τα πέρασε με ασφάλεια στην Αλβανία και από εκεί στην Τσεχοσλοβακία. Αυτά τα παιδιά για πρώτη φορά στη ζωή τους ντύθηκαν κανονικά, τράφηκαν κανονικά, μορφώθηκαν κανονικά. Τα περισσότερα πήγαν στο Πανεπιστήμιο, έγιναν επιστήμονες. Οχι περιπλανώμενα στους δρόμους, αλλά ζώντας μέσα στις κοινότητες των ελλήνων πολιτικών προσφύγων και έχοντας κάθε βοήθεια στις σπουδές τους και στη ζωή τους.

Δεν ξέρουμε ποιες είναι οι απόψεις του Θ. Οικονόμου, που είναι σήμερα μεγαλοστέλεχος της NASA. Ομως, από τα δικά του λόγια, που δημοσιεύτηκαν στην εφημερίδα, πουθενά δεν επιβεβαιώνεται ο προκλητικός πρόλογος του εμπαδούς συντάκτη. Αντίθετα, υπάρχουν αναφορές στην αντιφασιστική αντίσταση του ελληνικού λαού και με τέτοιες αναφορές βαφτίζει περιοχές του Αρη που εξερευνά το ρομπότ που κατασκεύασε η ομάδα του.

■ Ιμπεριαλιστική κεντροαριστερά

Αλγεινή εντύπωση προκάλεσε η επαρχιώτικη δουλοπρέπεια με την οποία υποδέχτηκαν τον Μπους τα καθεστώτα της Αλβανίας και της Βουλγαρίας. Γιατί να μας εκπλήσσει, όμως; Τα καθεστώτα των γειτονικών χωρών βρίσκονται -τηρουμένων των αναλογιών- στο σημείο που βρισκόταν το ελληνικό καθεστώς μετά τη νίκη του στον εμφύλιο. Τότε που προσκυνούσε τους Αμερικανούς και ακουγόταν η δουλική προσφώνηση του Παπάγου προς τον Βαν Φλιτ: «Στρατηγέ, ιδού ο στρατός σας».

Αν πάμε λίγο δυτικά, θα συναντήσουμε μια άλλη χώρα που περιέλαβε ο Μπους στην ευρωπαϊκή περιοδεία του. Την Ιταλία, που τη διοικεί η «κεντροαριστερά» (από μια τροτσκιστική ομάδα μέχρι μετριοπαθείς χριστιανοδημοκράτες, με ενδιάμεσους την «Κομμουνιστική Επανάσταση» και το Κόμμα Δημοκρατικής Αριστεράς του Ντ' Αλέμα). Ιμπεριαλιστική χώρα η Ιταλία, δεν υπήρχε περίπτωση οι πολιτικοί της να συμπεριφερθούν σαν τον Μπερσία. Πρόντι και Μπους συζήτησαν, παζάρεψαν και στο τέλος ο Μπους εξέφρασε τις ευχαριστίες του προς την «κεντροαριστερή» κυβέρνηση για το ρόλο που διαδραματίζει στο Αφγανιστάν, το Λίβανο και το Κοσσυφοπέδιο!

ΥΓ: Ξέρετε ποια ήταν η μόνη διαφορά ουσίας; Ότι στην Ιταλία κόσμος βγήκε στο δρόμο και διαδήλωσε κατά του Μπους.

Αν θέσουμε το ερώτημα «τι αφορά η αμερικάνικη αντιπυραυλική ασπίδα;», οι εννιά στους δέκα θα απαντήσουν ότι αφορά στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Αυτό όμως είναι μεγάλο λάθος. Η επέλαση της αμερικάνικης υπερδύναμης δεν αφορά μόνο την Ευρώπη (με στόχο τη Ρωσία), αλλά προχωρά παραπέρα. Χρησιμοποιώντας το πεδίο στο οποίο υπερέχει σημαντικότερα έναντι των αντιπάλων της (το στρατιωτικό δηλαδή), η αμερικάνικη υπερδύναμη τρίζει τα δόντια σ' ένα ακόμα ανερχόμενο αστέρα της παγκόσμιας ιμπεριαλιστικής τάξης, την Κίνα.

■ Το μέτωπο της Ασίας

Για το πώς γίνεται αυτό, γράφει μια καλά ενημερωμένη εφημερίδα: «Περίπου 370 χιλιόμετρα βόρεια του Περθ, στο Γκέραλντον της δυτικής ακτής της Αυστραλίας, οι Αμερικανοί χτίζουν μια βάση. Όταν ολοκληρωθεί, θα ελέγχει δύο γεωστρατηγικούς δρυφόρους που θα δίνουν πληροφορίες στις αμερικάνικες στρατιωτικές δυνάμεις στην Ασία και τη Μέση Ανατολή... Από τη στιγμή που στηθεί η βάση στο Γκέραλντον και ξεκινήσει να λειτουργεί, θα είναι σχεδόν

μια συντονισμένη πολιτική πάνω σ' αυτό το θέμα».

Αυτές οι εξελίξεις έχουν θορυβήσει την κινεζική ηγεσία που αναζητά τρόπους απάντησης στην αμερικανική στρατιωτική επέλαση, με τους συμμάχους της που δεν είναι άλλοι από τη Ρωσία που βρίσκεται αντιμέτωπη με την ίδια ακριβώς απειλή. Στην τελευταία, άλλωστε, συνάντησή τους, στο πλαίσιο της συνόδου για την «ασιατική συνεργασία», που έγινε στην Σεούλ, οι υπουργοί Εξωτερικών της Ρωσίας και της Κίνας (Σεργκέι Λαβρόφ και Γιανγκ Τσεχι) «αντάλλαξαν απόψεις σε ένα ευρύ φάσμα διεθνών θεμάτων αμοιβαίου ενδιαφέροντος, συμπεριλαμβανομένων της συνεργασίας στο πλαίσιο του Οργανισμού Συνεργασίας της Σαγκάης και έναντι των σχεδίων των ΗΠΑ για ανάπτυξη παγκόσμιου αντιπυραυλικού συστήματος» (στο ίδιο).

■ Τα εμπόδια

Ο δρόμος της παγκόσμιας υποταγής της στρατιωτικής μηχανής των ΗΠΑ δεν είναι, όμως, στρωμένος με ροδοπέταλα. Κι αυτό γιατί οι Αμερικανοί, που επιχειρούν να μπουν αφήνα στις σχέσεις της Ρωσίας με

πυραυλικού συστήματος στο Αζερμπαϊτζάν, άφησε... «κόκαλο» τον Μπους και έφερε νέους πονοκεφάλους στην Ουάσινγκτον. Γιατί είναι δύσκολο να ισχυριστεί κανείς ότι η βάση της Γκαμπάλα στο Αζερμπαϊτζάν (που είχε προταθεί στο παρελθόν από το Αζερμπαϊτζάν στο ΝΑΤΟ, για να χτίσει εκεί τη δική του βάση) είναι λιγότερο αποτελεσματική από την Τσεχία στο να καλύψει το Ιράν (που υποτίθεται ότι είναι ο στόχος της αμερικανικής «αντιπυραυλικής ασπίδας»).

■ Προς νέο ψυχρό πόλεμο:

Οδεύουμε προς νέο ψυχρό πόλεμο, λοιπόν; Το ερώτημα μάλλον τίθεται λάθος. Το σωστότερο θα ήταν να αναρωτηθούμε, αν ο «ψυχρός πόλεμος» έπαψε ποτέ να υπάρχει. Να αναρωτηθεί αν οι διακηρύξεις για

Νέα μορφή ψυχρού πολέμου (2)

αδύνατο στην Αυστραλία να είναι εντελώς ουδέτερη ή να κάνει πίσω σε οποιοδήποτε πόλεμο θα εμπλέκονταν οι ΗΠΑ, σύμφωνα με τον διακεκριμένο υπότροφο της Αυστραλιανής Ακαδημίας Ενόπλων Δυνάμεων, Φίλιπ Ντόρλινγκ. Πράγματι, ίσως αυτό είναι το ζήτημα. Η Αυστραλία, μαζί με την Ιαπωνία, την Ινδία, τις Φιλιππίνες και τη Νότια Κορέα, συνυπέγραψε το αντιπυραυλικό σύστημα των ΗΠΑ, το οποίο η Κίνα φοβάται ότι στοχεύει στην εξουδετέρωση της μέτριας δύναμης των 21 διηπειρωτικών βαλλιστικών πυραύλων» («Asia Times», 6/6/07).

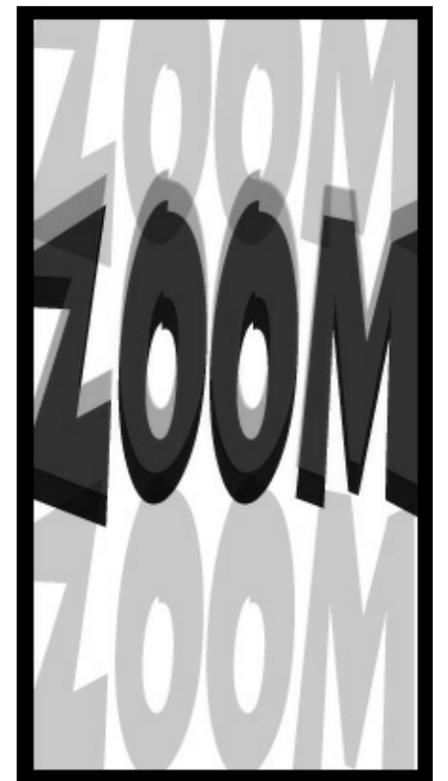
Οπως μας πληροφορεί το ίδιο δημοσίευμα, στις 12 του περασμένου Μάρτη η Αυστραλία συνυπέγραψε μια κοινή δήλωση συνεργασίας σε θέματα ασφαλείας με την Ιαπωνία, που σύμφωνα με υψηλό στέλεχος του νοτιοτικού «Ναυτίλος» (αμερικάνικη «δεξαμενή σκέψης» για πολιτικά θέματα), αποτελεί ανοιχτό «αντικινεζικό και αμερικανοκρατούμενο διεθνές συμμαχικό σύστημα», το οποίο «επιβεβαιώνει τις ήδη επιταχυνόμενες τάσεις στρατιωτικοποίησης των πολιτικών τους, τόσο για την Ιαπωνία όσο και για την Αυστραλία».

Στο ίδιο μήκος κύματος, στέλεχος του Καπwa («δεξαμενή σκέψης» με έδρα το Χονγκ Κονγκ) υποστηρίζει ότι οι αντιπυραυλικές εγκαταστάσεις που σκοπεύουν να δημιουργήσουν οι Αμερικανοί στην Αυστραλία, με ισχυρότατα ραντάρ εύρους επιτήρησης 4.000 χιλιομέτρων, θα τους δώσουν τη δυνατότητα να παρακολουθούν τις εκτοξεύσεις πυραύλων από την κεντρική βάση πυρηνικών δοκιμών στην επαρχία Σανξί. Ο αστός αναλυτής καταλήγει: «Η Ρωσία ανησυχεί για τα αμερικάνικα σχέδια στην Ανατολική Ευρώπη και η Κίνα στην Ανατολική Ασία. Και οι δύο χώρες μπορούν προφανώς να αποφασίσουν να επιδιώξουν

την Ευρωπαϊκή Ένωση και να τρίξουν τα δόντια στην ανερχόμενη Κίνα, συναντούν σημαντικά εμπόδια που έχουν να κάνουν με καθαρά οικονομικά ζητήματα. Μέχρι στιγμής, οι μόνοι, πέρα απ' το Λονδίνο, ένθερμοι οπαδοί της «αντιπυραυλικής ασπίδας» είναι η Πολωνία και οι βαλτικές «δημοκρατίες». Ακόμα και στην Τσεχία, όπου σχεδιάζεται να εγκατασταθούν τα ραντάρ, υπάρχει έντονη δυσφορία στον πληθυσμό για τα αμερικανικά σχέδια, η υποστήριξη των οποίων, σύμφωνα με δημοσκοπήσεις, δεν ξεπερνά το 30%.

Οι δυνάμεις της «ηηραίας» Ευρώπης δεν δείχνουν και τόσο πρόθυμες να αποδεχτούν τα σχέδια των Αμερικανών. Στην κόντρα Ρωσίας - ΗΠΑ, τόσο η Γερμανία όσο και η Γαλλία κράτησαν ουδέτερη στάση, με τη δεύτερη να χαρακτηρίζει δικαιολογημένη την ανησυχία της Ρωσίας. Η ενεργειακή εξάρτηση της Ευρώπης από τη Ρωσία όσον αφορά το φυσικό αέριο αποτελεί σημαντικό παράγοντα σ' αυτή τη στάση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αντίδραση των τριών μεγαλύτερων ευρωπαϊκών εταιριών φυσικού αερίου στο ενδεχόμενο ενός κλονισμού των σχέσεων της Ευρώπης με τη Ρωσία. Στις 22 Μάη, η ιταλική ENI, η γαλλική Gaz de France και η γερμανική Ruhrgas, οι οποίες κάνουν μπίζνες με τη ρωσική Gazprom, προειδοποίησαν για τις αρνητικές συνέπειες μιας ενδεχόμενης όξυνσης στις σχέσεις της Ευρώπης με τη Ρωσία και ζήτησαν περισσότερο πολιτική στήριξη από τις κυβερνήσεις τους για τις επιχειρηματικές τους δραστηριότητες εκεί.

Το μέλλον της «αντιπυραυλικής ασπίδας» των Αμερικανών δεν θα πρέπει να θεωρείται επομένως δεδομένο. Η σύνοδος του G8 δεν έδωσε κανένα αποτέλεσμα σ' αυτό τον τομέα και η κίνηση ματ του πονηρού Πούτιν, για εγκατάσταση της βάσης του αντι-

την παγκόσμια ειρήνη και συνεργασία ήταν ποτέ ειλικρινείς και πραγματοποιήσιμες. Σε ένα παγκόσμιο οικονομικό σύστημα που βασιζεται στην αποκόμιση ανώτατους κέρδους από τις μονοπωλιακές ενώσεις των καπιταλιστών (που έχουν τον τρόπο να υποτάξουν τις κυβερνήσεις τους πολύ καλύτερα απ' όσο ο παπάς το ποίμνιό του), σε ένα σύστημα που στηρίζεται στη δύναμη του ισχυρότερου, ποιος μπορεί στα σοβαρά να υποστηρίξει ότι αυτή η δύναμη είναι δυνατό να επιβάλλεται μόνο οικονομικά και τα σύννεφα του πολέμου να χαθούν κάποια στιγμή άπαξ δια παντός;

Το ότι 62 χρόνια μετά το τέλος του πιο φονικού πολέμου στην ιστορία της ανθρωπότητας (του Β' Παγκοσμίου Πολέμου) η επανάληψη ενός πολέμου ανάλογου μεγέθους φαντάζει σε πολλούς απίθανη, δεν οφείλεται στην «ευαισθητοποίηση» των κρατών και των ηγετών τους για την «ειρήνη», αλλά σε άλλους παράγοντες η ανάληψη των οποίων ξεφεύγει απ' τα όρια αυτού του σχολίου. Θα αρκεστούμε μόνο να αναφέρουμε, ότι η «ισορροπία του τρόμου», που επιτεύχθηκε κατά τη διάρκεια του «ψυχρού πολέμου», μεταθέτοντας το πεδίο που ξεσπούν οι πόλεμοι από τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις στην περιφέρεια, είναι ένας απ' αυτούς. Η «ενοποίηση», επίσης, της παγκόσμιας αγοράς, μετά την κατάρρευση των χωρών του παλινορθωμένου καπιταλισμού στην Ανατολική Ευρώπη (που παρουσιάζονταν για χρόνια σαν «σοσιαλιστικές»), η οποία έδωσε τη δυνατότητα στο δυτικό κεφάλαιο να εκμετα-

Υποταγμένοι στην Pax Americana

Πόσο συνηθισμένο είναι να επισκέπτεται ένας υφυπουργός Εξωτερικών ξένης χώρας την Αθήνα και να γίνεται δεκτός από τον πρωθυπουργό, τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης και τους υπουργούς Εξωτερικών, Αμυνας, Δημόσιας Τάξης και Ανάπτυξης; Καθόλου συνηθισμένο, θα πείτε, αφού το διεθνές πρωτόκολλο απαιτεί οι συζητήσεις να γίνονται μεταξύ ομοίβαθμων. Όταν, όμως, ο υφυπουργός είναι ο Νίκολας Μπερνς, από τα «πουλέν» της Κοντολιζα Ράις στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ, αρμόδιος υφυπουργός για τα Βαλκάνια, τότε το πρωτόκολλο πάει περίπατο και οι συναντήσεις γίνονται στο ανώτατο πολιτειακό επίπεδο (μόνο με τον Παπούλια δεν συναντήθηκε ο Μπερνς, αλλά αυτό ήταν δική του επιλογή, διότι οι Αμερικανοί είναι κατ' εξοχήν πρακτικοί άνθρωποι και δεν χάνουν τον καιρό τους με παρελασιάρχες).

Όπως γράψαμε στα δυο προηγούμενα φύλλα μας, η κυβέρνηση Καραμανλή ήθελε μια ανάσα στο «Μακεδονικό», για να μπορέσει απερίσπαστη να κάνει τις εκλογές, χωρίς να έχει απώλειες κατά ΛΑΟΣ μεριά (για τον επαναπατρισμό τμήματος των έως τώρα απωλειών, ικανού να κρατήσει το ΛΑΟΣ κάτω από το 3%, τη μισή δουλειά θα κάνει ο Παπαθεμελής και την άλλη μισή ο Πανίκας ο Ψωμιάδης). Αυτή την ανάσα της την πρόσφερε ο Μπερνς, δηλώνοντας ότι «είναι πολύ ωρίς» για την ένταξη της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ. Αυτή η δήλωση

παρουσιάστηκε από την κυβερνητική προπαγάνδα ως «νίκη της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής». Ιδιαίτερο νταβαντούρι, όμως, ούτε έκαναν ούτε σκοπεύουν να κάνουν. Απλώς, η δήλωση Μπερνς τους επιτρέπει να αφήσουν εκτός προεκλογικής ατζέντας το «Μακεδονικό», επιλογή στην οποία μάλλον θα συναινέσει και το ΠΑΣΟΚ (δεν είναι τυχαίο που ο Μπερνς συναντήθηκε και με τον Γιωργάκη, δείχνοντας την εκτίμηση που τρέφει η αμερικανική κυβέρνηση στον πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ).

Επί της ουσίας, βέβαια, γνωρίζουν ότι στο νατοϊκό παρασκήνιο οι Αμερικανοί εργάζονται πυρετωδώς για την ένταξη στο ΝΑΤΟ όχι μόνο της Κροατίας, την οποία ο Μπους τη βρήκε από τώρα εντάξει, αλλά και της Αλβανίας και της Μακεδονίας. Είναι ειλημμένη απόφασή τους να «νατοποιήσουν» πλήρως τα Βαλκάνια (αυτό έχει να κάνει με τους γενικότερους στρατηγικούς σχεδιασμούς τους) και ο Μπερνς δεν έκρυψε (στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε), ότι η σχετική πρόσκληση προς Αλβανία και Μακεδονία για ένταξη στο ΝΑΤΟ θα απευθυνθεί πριν τη Σύνοδο Κορυφής της ιμπεριαλιστικής συμμαχίας, που θα γίνει τον Απρίλη του 2008. Αρα, Γενάρη-Φλεβάρη το θέμα θα έχει λήξει και ούτε φύλλος στον κόρφο του Καραμανλή αν τολμούσε να εξαντλήσει την τετραετία. Αλλωστε, όπως γράφτηκε στον ελληνικό αστικό Τύπο, ο Μπερνς το είχε πει κυνικά στη Μπακογιάννη, κατά τη σχετικά πρόσφατη επίσκεψη της τε-

λευταίας στην Ουάσινγκτον: «Κάντε εκλογές πριν το 2008!» Περιττεύει, βέβαια, να πούμε, ότι κάποιες απαιτήσεις των Αμερικανών προς τις κυβερνήσεις της Αλβανίας και της Μακεδονίας θα ικανοποιηθούν με ταχύτατους ρυθμούς από τα αμερικανόδουλα καθεστώτα των δυο χωρών (η υποδοχή του Μπους στην Αλβανία είναι χαρακτηριστική της δουλοπρέπειας που χαρακτηρίζει αυτές

εάν μπορεί να βρεθεί ένα *modus vivendi*, και όχι να μεσολαβήσουν οι ΗΠΑ, στηρίζοντας δημόσια τη μία λύση ή την άλλη». Η πλάκα είναι πως οι ΗΠΑ έχουν ήδη επιλέξει, αναγνωρίζοντας τη γειτονική χώρα με το συνταγματικό της όνομα. Αλλά δεν έχουν καμιά καούρα η ένταξη στο ΝΑΤΟ να γίνει μ' αυτό. Τους αρκεί και το FYROM, το οποίο έχει ήδη αποδεχτεί και ως νατοϊκό της όνομα η Μακεδονία (βλέπε συνέντευξη Τσερβενκόφσκι στην «Καθημερινή» προ δεκαπενθημέρου). Επρεπε, όμως, να γίνει και αυτή η δήλωση από τον Μπερνς, για να ικανοποιηθεί και η ελληνική πλευρά (έστω και για τους προεκλογικούς μήνες). Το «δώρο» των Αμερικανών προς την κυβέρνηση Καραμανλή είναι η μη κατάθεση της εντολής από τον Νίμιτς, ο οποίος απλά εμφανίζεται ως διαπραγματευτής, γιατί εδώ και πολύ καιρό δεν γίνεται καμιά διαπραγμάτευση. Η Μακεδονία δεν έχει καμιά όρεξη να διολισθήσει προς μια σύνθετη ονομασία, απλά και μόνο για να ικανοποιήσει τον ελληνικό εθνικισμό, ο οποίος παραμένει εγκλωβισμένος στα αδιέξοδά του. Ολο και περισσότερες χώρες την αναγνωρίζουν διμερώς με το συνταγματικό της όνομα και κάποια στιγμή αυτό που ολοκληρώνεται de facto θα αποτυπωθεί και de jure.

Είναι, όμως, δυνατόν οι Αμερικανοί να κάνουν αυτό το προεκλογικό «δώρο» στην κυβέρνηση Καραμανλή, χωρίς να εισπράξουν αντίδωρο; Δεν μας έχουν συνηθίσει σε τέτοιες γαλαντο-

μίες. Ο Μπερνς ήρθε για να βοηθήσει όσο μπορούσε, έχοντας ήδη στη βαλίτσα του την απόλυτη ευθυγράμμιση της ελληνικής κυβέρνησης στο σχέδιο «νατοποίησης» των Βαλκανίων και επέκτασης της «αντιπυραυλικής ασπίδας» στα Βαλκάνια, που αποτελεί όχι μόνο στρατιωτική επιλογή της αμερικανικής κυβέρνησης, αλλά και οικονομική επιλογή (οι χώρες που θα μπουν υπό την προστασία της αμερικανικής πυραυλικής ομπρέλας θα τ' ακουμπήσουν χοντρά στα αμερικανικά μονοπώλια παραγωγής οπλικών συστημάτων).

Πέρα απ' αυτά που ήδη είχε εξασφαλίσει (κατά την επίσκεψη Μπακογιάννη στην Ουάσινγκτον), ο Μπερνς άσκησε μια σειρά πιέσεις για ζητήματα που από καιρό έχουν θέσει οι Αμερικανοί. Πιέσεις το περιεχόμενο των οποίων αποκαλύπτεται έμμεσα από το «μπουκέτο» των υπουργών με τους οποίους συναντήθηκε. Ζήτησε αύξηση της ελληνικής στρατιωτικής παρουσίας στο Αφγανιστάν (Μείμαράκης). Ζήτησε ακόμα πιο στενή συνεργασία στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» (Πολύδωρας). Τέλος, ζήτησε ενεργό συμμετοχή του ελληνικού κράτους στην αποτροπή της ρωσικής ενεργειακής επέκτασης στην Ευρώπη (Σιούφρας). Οι Αμερικανοί ουδέποτε έκρυψαν την ενόχλησή τους ακόμα και για το ήσσονος σημασίας έργο του αγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης. Πολύ περισσότερο ενοχλούνται για τις πρόσφατες ελληνορωσικές ενεργειακές συμφωνίες.

■ Scripta

«Τα Βαλκάνια του αμερικανικού μέλλοντος περιλαμβάνουν δύο αλβανικά κράτη, έντονη ΝΑΤΟϊκή παρουσία, αντιπυραυλικά συστήματα που θα κοιτάζουν προς τη Μόσχα και αμερικανικές στρατιωτικές βάσεις» (από ρεπορτάζ του «Ελεύθερου Τύπου»).

τις κυβερνήσεις).

Σε ό,τι αφορά τις σχέσεις Ελλάδας-Μακεδονίας και το γνωστό καυγά για το όνομα, ο Μπερνς υπήρξε εξόχως διπλωματικός. «Στο μεταξύ», δήλωσε, «οι ΗΠΑ θεωρούν ότι δεν χρειάζεται να παρεμβληθούν και πιστεύουν ότι θα ήταν καλό οι κυβερνήσεις των δύο χωρών να έχουν απευθείας επικοινωνία. Στηρίζουμε το έργο του διαμεσολαβητή Μάθιου Νίμιτς και πιστεύω ότι είναι καλύτερα να "πέσει η θερμοκρασία" και να προχωρήσει η διαδικασία Νίμιτς, να δούμε

Η ρωσική αρκούδα (ξανα)βρυχάται

Πόσα χρόνια πέρασαν από τότε που μια περιδεής ρωσική κυβέρνηση εγκατέλειπε χωρίς μεγάλη πίεση τον τελευταίο θύλακα επιρροής της στα Βαλκάνια, τη Σερβία του Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς; Κι όμως, εκείνη η περίοδος μοιάζει πολύ μακρινή, καθώς ο βρυχηθμός της ρωσικής αρκούδας ακούγεται και πάλι στα Βαλκάνια. Ακούγεται σ' αυτό το τέως τελευταίο προπύργιο. Και ο βρυχηθμός αναπαράγεται από τον άνθρωπο που αντικατέστησε τον Μιλόσεβιτς και θεωρήθηκε αρχικά ως ο εκλεκτός της Δύσης, τον Βόιτσαβ Κόστούνιτσα.

Ελάχιστοι είμασταν εκείνοι που υποστηρίζαμε τότε, ότι τις πολιτικές εξελίξεις δεν πρέπει να τις βλέπει κανείς σαν μια ατελειωτή αλυσίδα από ίντριγκες και συνωμοσίες. Που υποστηρίζαμε ότι ο Κόστούνιτσα δεν είναι «πράκτορας της Δύσης», αλλά εκφραστής της νέας πολιτικής γενιάς του μεγαλοσέρβικου εθνικισμού, ο οποίος συνειδητοποίησε ότι με την πολιτική Μιλόσεβιτς έχασε και πρέπει να αναπροσαρμόσει τη στρατηγική του, να την αντιστοιχίσει στους νέους συσχε-

τισμούς διεθνώς και στην περιοχή.

«Δεν είναι οι ΗΠΑ, αλλά το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ υπεύθυνο για τον καθορισμό του καθεστώτος της επαρχίας (σ.σ. του Κοσσυφοπέδιου) υπό την ισχύουσα απόφαση 1244 και τη Χάρτα του ΟΗΕ», διακήρυξε ο εκπρόσωπος Τύπου του Κοστούνιτσα, Σρνταν Ντούριτς, για να συμπληρώσει με νόημα: «Η συνάντηση Κόστούνιτσα-Πούτιν (σ.σ. έγινε το περασμένο Σάββατο στην Πετρούπολη και είχε και συμβολική σημασία, καθώς αντιπαρατέθηκε στην επίσκεψη Μπους σε Αλβανία και Βουλγαρία) έδειξε με σαφήνεια πως το σχέδιο απόφασης (σ.σ. το αμερικανονευρωπαϊκής έμπνευσης σχέδιο Αχτισαάρι) δεν μπορεί να εγκριθεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Στην Αγία Πετρούπολη επιβεβαιώθηκε η κοινή πολιτική Ρωσίας και Σερβίας για το ζήτημα του Κοσσυφοπέδιου με τη δήλωση Πούτιν πως καμιά απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας δεν θα αποσχίσει το Κοσσυφοπέδιο από το σερβικό έδαφος».

Μπορεί ο Μπους να επα-

ναλάμβανε επίμονα κατά τις επισκέψεις του σε Τίρανα και Σόφια ότι το Κοσσυφοπέδιο πρέπει να γίνει ανεξάρτητο κράτος, προσφέροντας σαν αντάλλαγμα όχι μόνο τη γενική και αόριστη «βελτίωση των σχέσεων» Ουάσινγκτον-Βελιγραδίου, αλλά ακόμα και την ένταξη της Σερβίας στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, όμως ο κύβος φαίνεται πως έχει ριφθεί. Η σερβική πολιτική ηγεσία έχει επαναπροσεγγίσει τη Ρωσία, που δυνατή πλέον της εγγυάται το μπλοκάρισμα του σχεδίου Αχτισαάρι στον ΟΗΕ, με την υποβολή βέτο.

Τι θα κάνουν οι Αμερικανοί; Θα εξαπολύσουν νέο πόλεμο κατά της Σερβίας; Κάτι τέτοιο δε φαίνεται σήμερα καθόλου εύκολη υπόθεση, καθώς δεν υπάρχει η παλιά προθυμία στην Ευρώπη (Πρόνκι και Σαρκοζί ήδη έχουν εκφράσει την αντίθεσή τους σε κάθε μονομερή ενέργεια και προτείνουν εξαμηνιαία αναβολή της συζήτησης στον ΟΗΕ). Το πιο πιθανό είναι το θέμα να βαλτώσει για καιρό, εκτός αν η αλβανική κοσβάρικη ηγεσία, κατ' εντολή των ΗΠΑ, κηρύξει μονομερώς την ανεξαρτοποίηση της πε-

ριοχής και έχουμε αναγνωρίσει από ΗΠΑ και σύμμαχες χώρες, εκτός του πλαισίου του ΟΗΕ. Ο κοσσοβάρως πρωθυπουργός Αγκίμ Τσέκου το ανακοίνωσε γεμάτος χαρά στους ομοεθνείς του, σε μια αηδιαστική εκδήλωση ξενοδοχείας: «Οχι μόνον ο πρόεδρος (σ.σ. ο Μπους) επιβεβαίωσε, για μια ακόμη φορά την πλήρη υποστήριξή του στην ανεξαρτησία μας, αλλά, κατά κάποιο τρόπο, ο ίδιος σήμερα την ανακήρυξε!».

Σε μια τέτοια περίπτωση η Σερβία αναμένεται να αντιδράσει σκληρά. Με τις πλάτες τους δικούς της λόγους να ανασχεσει την αμερικανονατοϊκή προέλαση στα Βαλκάνια (βλέπε «αντιπυραυλική ασπίδα»).

Εκείνα που δεν έχουν καμιά σχέση με τα όσα γίνονται στην περιοχή είναι τα εθνικά δικαιώματα, είτε της αλβανικής πλειοψηφίας είτε της σερβικής μειοψηφίας του Κοσσυφοπέδιου. Αντιδραστικές εθνικιστικές κλίκες, ένθεν κακειθεν, προσφέρουν γην και ύδωρ στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, μετατρέποντας την περιοχή σε νέο σφαγείο.

■ Γελοιοότητα και πολιτική σκοπιμότητα

Ίσως τη στιγμή που διαβάζεται αυτές τις γραμμές η υπουργός Παιδείας Μ. Γιαννάκου να έχει αποφανθεί για την τελική τύχη του διορθωμένου βιβλίου της ΣΤ' Δημοτικού, που τόσους καυγάδες έχει προκαλέσει. Δεν θα μπούμε στην ουσία οποιασδήποτε κριτικής του συγκεκριμένου βιβλίου, γιατί εν προκειμένω δεν ενδιαφέρει. Θα σημειώσουμε απλώς, ότι εδώ και τόσους μήνες γινόμαστε μάρτυρες ενός αντιπαραπολιτικού καυγά ανάμεσα σε εθνικιστές και κοσμοπολίτες πάνω στο πτώμα της Ιστορίας (γιατί η Ιστορία ως επιστήμη έχει ήδη εκτελεστεί και από τις δυο πλευρές). Το συγκεκριμένο βιβλίο υπηρετεί με μοντέρνο τρόπο τον ελληνικό εθνικισμό (τον καθαρίζει από κάποιους ακρότητες και ψεύδη), ενώ ταυτόχρονα υπηρετεί την κονστρουκτιβιστική-νεοεθνικιστική αντίληψη περί εκπαίδευσης, που αντικαθιστά τη γνώση και την κριτική ικανότητα με την απομνημόνευση πληροφοριών, που παράγει ημιμαθείς και χωρίς κριτική σκέψη παπαγάλους.

Μένουμε στο γεγονός ότι η υπουργός Παιδείας έχει στα χέρια της τη νέα έκδοση του βιβλίου, διορθωμένη δυο φορές από τη συγγραφική ομάδα (η δεύτερη διόρθωση έγινε ύστερα από τις παρατηρήσεις του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου), τη μελετά και είναι αυτή που θα αποφασίσει αν θα επιτρέψει την επανέκδοση του βιβλίου ή θα το στείλει στην πυρά. Μια ψυχιάτρος που ασκεί πολιτικά καθήκοντα θα αποφανθεί για την ορθότητα ή μη ενός διδακτικού βιβλίου Ιστορίας! Θα αποφανθεί για ένα θέμα εντελώς ξένο προς τις όποιες επιστημονικές γνώσεις της. Και μάλιστα θα αποφανθεί ως απόλυτος άρχων. Μόνη αυτή, χωρίς να δεσμεύεται από επιστημονικές εισηγήσεις (ούτε καν των δικών της στο Παιδαγωγικό Ινστιτούτο). Θα αποφανθεί με γνώμονα τις πολιτικές σκοπιμότητες, το τι φέρνει και τι διώχνει ψήφους για το κόμμα της.

Το γεγονός είναι γελοίο και προκλητικό συνάμα. Από την άλλη, δείχνει και το ποιόν της συγγραφικής ομάδας του βιβλίου, που δέχεται να μπει υπό μια τέτοια κρίση.

■ Παπαστράτος

Με τσαμπουκά δεν εφαρμόζουν το νόμο

Στις 31 Μάη εκδικάστηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιά η αγωγή πέντε εργατών της εταιρείας Παπαστράτος εναντίον της, γιατί πείστηκαν με την απειλή της απόλυσης να υπογράψουν τις ατομικές συλλογικές συμβάσεις εργασίας, από τις 4 μέχρι τις 19 Απριλίου του 2005. Οι εργάτες ζήτησαν να ακυρωθούν οι ατομικές τους συμβάσεις και να πληρώνονται με τις παλιές συμβάσεις, δεδομένου ότι ισχύει τελεσίδικα η απόφαση 1959/2006 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά, με την οποία ακυρώθηκε η ξεπουληματική επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση εργασίας.

Η εταιρεία κινητοποίησε στελέχη της και εργατοπατέρες για να δηλώσουν ψευδώς, ότι δεν υπήρξαν πιέσεις και απειλές για απόλυσης εργατών που θα αρνηθούν να υπογράψουν τις ατομικές συμβάσεις εργασίας. Απ' όλους ακούστηκε η ίδια φράση: «Γενικότερα, στο εργοστάσιο, που όλα μαθαίνονται, δεν διαπιστώθηκε ποτέ η παραμικρή απειλή για να υπογράψει οιοσδήποτε την ατομική σύμβαση εργασίας του, ούτε υπήρξε κανένα εκβιαστικό κλίμα ή και κανέναν εκβιασμό». Ανάμεσα στους εργατοπατέρες που έσπευσαν να δώσουν ένορκες καταθέσεις στο Ειρηνοδικείο του Πειραιά είναι και ο Κόντος που αποχώρησε από την εταιρεία εδώ και ένα χρόνο περίπου παίρνοντας το παχυλό «πακέτο» για τις υπηρεσίες που πρόσφερε.

Όλοι αυτοί οι κύριοι γνωρίζουν ότι λένε ψέματα, όταν ισχυρίζονται, ότι δεν διαπιστώθηκε η παραμικρή απειλή για να υπογραφεί η ατομική σύμβαση εργασίας και

δεν υπήρξε κανένας εκβιασμός. Γιατί γνωρίζουν ότι συνέβησαν ορισμένα γεγονότα που δεν επιδέχονται αμφισβήτηση. Πρώτο, τα δύο εξώδικα που στάλθηκαν το Μάη του 2005 σε εφτά εργάτες (που είναι και στελέχη της συνδικαλιστικής παράταξης Αμεση Δημοκρατία), με την απειλή της απόλυσης εάν δεν υπογράψουν τις ατομικές συμβάσεις εργασίας. Δεν τους απελευσε τελικά η εταιρεία όχι γιατί τους λυπήθηκε, αλλά γιατί δεν τόλμησε, μια και καλύπτονταν είτε ως συνδικαλιστές είτε ως εργαζόμενοι που είχαν κάνει προσφυγές σε βάρος της εταιρείας. Δεύτερο, ότι από τους 213 εργάτες που στις 23 Μάρτη με μυστική ψηφοφορία εναντιώθηκαν στην ξεπουληματική συλλογική σύμβαση εργασίας, οι 206 υπέγραψαν τις ατομικές συμβάσεις εργασίας, που ήταν πιστό αντίγραφο της επιχειρησιακής σύμβασης. Τις υπέγραψαν την περίοδο 4-19 Απριλίου 2005, δηλαδή ούτε μήνα μετά την εναντίωσή τους στην επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση. Τις υπέγραψαν, γιατί απειλήθηκαν από στελέχη της εταιρείας και από τους εργατοπατέρες που έχουν φτιάξει με την εταιρεία μαύρο αντεργατικό μέτωπο. Τρίτο, η θέση που διατυπώνει ο δικαστής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά (που έβγαλε την τελεσίδικη απόφαση 1959/2006): «Τέλος, κατά τη διάρκεια της ψηφοφορίας παραβρέθηκαν πρόσωπα που δεν ήταν μέλη του εναγομένου και ειδικότερα διευθυντές της εργοδοσίας εταιρείας "ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ ΑΒΕΕ", των οποίων η παρουσία επηρέασε το αποτέλεσμα της δε-

δομένου ότι απειλούσαν τα μέλη του σωματείου με το ενδεχόμενο της απόλυσής τους στην περίπτωση της καταψήφισής του σχεδίου της επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης». Όταν ο δικαστής καταλήγει στο συμπέρασμα, ότι διευθυντές της εταιρείας απειλούσαν φανερά τους εργαζόμενους να υπογράψουν την επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση εργασίας, χρειάζονται άλλα αποδεικτικά στοιχεία για να υποστηρίξουμε τον ισχυρισμό των πέντε εργατών ότι πράγματι απειλήθηκαν; Ακόμη, αποδεικνύεται ότι όλα τα διευθυντικά στελέχη και οι εργατοπατέρες που έδωσαν ένορκες καταθέσεις λένε συνειδητά ψέματα, ότι δεν απειλήθηκαν κανένας εργάτης του Παπαστράτου. Τα διευθυντικά στελέχη και οι εργατοπατέρες διαπράττουν τουλάχιστον το αδίκημα της ψευδορκίας, γι' αυτό και ρωτάμε: Θα κινηθεί αυταπάγγελτα η εισαγγελία Πειραιά σε βάρος τους;

Τέταρτο, οι απειλές της εργοδοσίας συνεχίστηκαν και μετά το Μάη του 2005 σε βάρος εργατών που διαμαρτύρονταν για την αλλαγή ειδικότητας, ή γιατί συνεργάζονταν και έκαναν παρέα με την Αμεση Δημοκρατία και τον Κ. Βαρβεράκη. Οι απειλές αυτές - γραπτές μάλιστα - εντάθηκαν από τα μέσα Δεκεμβρίου του 2006 έως τις αρχές Μάρτη του 2007 που στο προεδρείο συμμετείχε και η παράταξη της Αμεσης Δημοκρατίας. Παραθέτουμε ένα απόσπασμα από τη γραπτή απειλή του γενικού διευθυντή ανθρωπίνου δυναμικού του Παπαστράτου εναντίον των συνδικαλιστών του προεδρείου, σε μια χρονική στιγμή

που έχει οριστικά καταρριφθεί με δικαστική απόφαση, (δηλαδή τη 1959/2006) η επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση: «Όπως έχουμε δηλώσει επανειλημμένα η διοίκηση της εταιρείας συνεχίζει να επιθυμεί να τιμήσει την συμφωνία που κάναμε με τους υπαλλήλους μας για να μεταφερθούμε σε νέες εγκαταστάσεις στον Ασπρόπυργο, στη βάση ενός σαφούς συνόλου αρχών, τις οποίες θέτει η Επιχειρησιακή Συλλογική Σύμβαση Εργασίας. Εν τούτοις με το να μην απαντάτε στην ερώτηση, δεν μας αφήνετε άλλη εναλλακτική λύση από το να επανεξετάσουμε όλη τη στρατηγική μας γύρω από τη μεταφορά μας στο νέο εργοστάσιο, συμπεριλαμβανομένης της αναστολής των εργασιών οικοδόμησις στον Ασπρόπυργο, διότι είναι καθήκον μας να αποτρέψουμε μια τέτοια επένδυση από το να γίνει μη εφαρμόσιμη».

Ενώ οριστικά και τελεσίδικα έχει καταρριφθεί η ξεπουληματική επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση εργασίας, η εργοδοσία συνεχίζει να πληρώνει τους εργάτες του Παπαστράτου με τις ατομικές συμβάσεις, που είναι πιστό αντίγραφο της. Είναι σύννομο αυτό που κάνει η εργοδοσία; Σύμφωνα με το εργατικό δίκαιο και τη νομολογία, οι εργαζόμενοι πρέπει να πληρώνονται με τις καλύτερες συλλογικές συμβάσεις, ανεξάρτητα αν έχουν υπογράψει ατομικές συμβάσεις που είναι δυσμενέστερες από τις συλλογικές. Θυμίζουμε, ότι στο τέλος των συλλογικών συμβάσεων γίνεται ρητή αναφορά, ότι εάν ισχύουν και άλλες συμβάσεις που είναι επωφελέστερες για τους εργάτες, ισχύουν αυτές. Ας το ψάξουν αυτό οι εργάτες και ιδιαίτερα οι σύντροφοι της Αμεσης Δημοκρατίας και ας κινήσουν εκείνες τις διαδικασίες που είναι απαραίτητες για να αναγκαστεί η εργοδοσία να καταβάλει αναδρομικά τα κλεμμένα από την 1η Γενάρη του 2005 και να πληρώνει σύμφωνα με τις παλιές συμβάσεις και την πρακτική που ήταν κατακτημένη μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου του 2004.

Και κάτι τελευταίο. Σύμφωνα με στοιχεία που δημοσιεύτηκαν στο «Βήμα» της Κυριακής 10 Ιουνίου, ο Παπαστράτος κέρδισε το 2006 39.234 εκατ. ευρώ και από την 52η θέση βρέθηκε στην 13η θέση κατάταξης των κερδοφόρων εταιριών. Κέρδη που βγήκαν από την απληρώτη δουλιά των εργατών. Παρά τη μεγάλη κερδοφορία δεν εννοεί να σεβαστεί τις αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων, όπως αυτή με την οποία καταργήθηκε τελεσίδικα η επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση. Είναι καιρός οι εργάτες του Παπαστράτου να ξεπεράσουν τους φόβους τους και να απαιτήσουν από τον υπουργό Εργασίας να υποχρεώσει την «Φίλιπ Μόρρις» να επιστρέψει τα κλεμμένα και να πληρώνει με βάση τις παλιές συλλογικές συμβάσεις.

Για μια απόφαση

Ξαφνικά, οι αστοφιλελεύθεροι ανατρίχιασαν και θυμήθηκαν το... νομικό μας πολιτισμό. Θυμήθηκαν κάποιες αρχές όπως η αναλογικότητα ανάμεσα στο αδίκημα και την ποινή, η υποχρέωση να εκφωρούνται οι δικαστικές αποφάσεις με ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία και άλλα τέτοια. Κι όλ' αυτά, απ' αφορμή τη δικαστική απόφαση για τη ρεμουλία στο Πάντειο, που μοίρασε τις δεκαετίες λες κι ήταν στραγάλια και έστειλε πέντε από τους καταδικασθέντες (μεταξύ των οποίων έναν πρώην πρύτανη κι ένα πρώην αντιπρύτανη) στη φυλακή.

Ενα μήνα πριν, είχε βγει η απόφαση για την υπόθεση της 17Ν. Εκεί σαν στραγάλια μοιράστηκαν τα ισόβια. Σε καταδίκες χωρίς αποδείξεις, στη συντριπτική πλειοψηφία των υποθέσεων. Χωρίς να γίνει δεκτό κανένα ελαφρυντικό. Με παραβίαση της δικαστικής αρχής «ένοχος ένοχον ου ποιεΐ». Με κούρελιασμα βασικών διατάξεων του εσωτερικού δικαίου και της ΕΣΔΑ. Και βέβαια, χωρίς να ανακοινωθεί καμιά ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία. Οι κατηγορούμενοι άκουσαν μόνο «ένοχος - τόσα χρόνια», χωρίς ν' ακούσουν -συνοπτικά έστω- το σκεπτικό και για το «ένοχος» και για το «τόσα χρόνια». Ομως, κανένας απ' αυτούς που βγήκαν στα κεραμίδια και νιαουρίζουν για το «νομικό μας πολιτισμό» δεν αξιώθηκε να μη πει μια λέξη έστω.

Ευνόητος ο λόγος. Στη μια περίπτωση καταδικάστηκαν εχθροί του συστήματος, στην άλλη καταδικάστηκαν άνθρωποι του συστήματος, δικοί τους άνθρωποι, σάρκα από τη σάρκα τους. Αυτό που στη γλώσσα των αστών ονομάζεται αντικειμενικότητα, θα έπρεπε να ονομάζεται επιλεκτικότητα.

Ας αφήσουμε, όμως, την πολιτικά φορτισμένη υπόθεση της 17Ν. Πάρα πολλοί απ' αυτούς που φωνάζουν τώρα για την αδικη μεταχείριση των Παντειακών, ξέρουν πολύ καλά τι συμβαίνει σε κάθε δικάσιμο στα Τριμελή Εφετεία Κακορρηγμάτων. Πώς μοιράζονται τα χρόνια σαν τα στραγάλια. Ειδικά όταν ο κατηγορούμενος είναι αλλοδαπός ή κάποιος δυστυχής τοξικοεξαρτημένος. Ξέρουν πολύ καλά ότι τα Πενταμελή Εφετεία Αναστολών απορρίπτουν το 95% των αιτήσεων υφ' όρων απόλυσης που υποβάλλουν φυλακισμένοι. Εκτός αν ο φυλακισμένος είναι κάποιος μεγαλοδικηγόρος του «παραδικαστικού» ή κάποιους από τους κομπάρους, οπότε αποφυλάκίζεται με συνοπτικές διαδικασίες. Δεν αισθάνθηκαν ποτέ την ανάγκη να βγουν στα κεραμίδια και να φωνάξουν γι' αυτές τις συνεχείς αδικίες σε βάρος ανθρώπων που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα. Δεν είπαν κουβέντα όταν πριν από λίγο καιρό εξεγέρθηκαν οι κολασμένοι των φυλακών της επικράτειας και ζήτησαν ν' αντιμετωπιστούν με επείκεια, που το ισχύον δίκαιο τη θεωρεί αρετή του, και αντ' αυτής εισέπραξαν τις θηριωδίες των ΜΑΤ και των ανθρωποφυλάκων. Δεν εξεγέρθηκαν όταν πριν από λίγο καιρό δυο νεαροί Ρουμάνοι καταδικάστηκαν σε 10ετή κάθειρξη ο καθένας για «κλοπές κατ' εξακολούθηση και κατ' επάγγελμα», όταν η πλειοψηφία των ανθρώπων στα σπίτια των οποίων είχαν μπει κατέθεσε ότι το μόνο που πήραν ήταν τρόφιμα από το ψυγείο. Αν 10 χρόνια κάθειρξη για ψωμί, τυρί και ντομάτα είναι μια δίκαιη ποινή, τότε 18 χρόνια για μερικά εκατομμύρια ευρώ είναι μια επεικής ποινή.

Όπως βλέπετε, οι έννοιες της δικαιοσύνης και της επείκειας είναι, στην πράξη, απόλυτα σχετικοποιημένες, με βάση ταξικά κριτήρια. Οσο για τους αστοφιλελεύθερους, είναι φαρισαίοι με πατέντα κι αξίζουν μόνο την περιφρόνησή μας.

Κατά γενική ομολογία, ήταν υπερβολικά μεγάλες οι ποινές που «έπεσαν» στη συγκεκριμένη δίκη (ιδιαίτερα τα ισόβια), που αφορούσε οικονομικά αδικήματα. Η έκπληξη προήλθε από τη φυλάκιση των πέντε και ιδιαίτερα των Μεταξόπουλου-Γετίμη, που υπήρξαν προβεβλημένα πρόσωπα, όχι μόνο στο πανεπιστημιακό κατεστημένο, αλλά και στα μίντια και στην πολιτική ζωή. Η έκπληξη έχει να κάνει με τα πρόσωπα και μόνο. Γιατί σε άλλες περιπτώσεις φυλακίζονται άτομα με μικρότερες ποινές (πώς νομίζετε έχουν γεμίσει οι φυλακές και χτίζουν νέες;), αλλά δεν είναι σύνηθες να φυλακίζονται «φίρμες» και μάλιστα από τον πρώτο βαθμό. Ήταν μια καθαρά πολιτική απόφαση, στην οποία συνέπρεσαν σκοπιμότητες της κυβέρνησης και της δικαστικής κάστας.

– Η κυβέρνηση θέλησε να στείλει μήνυμα περί ορθότητας της «μεταρρύθμισής» της στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, η οποία θέλει δήθεν να αντιμετωπίσει τη διαφθορά και τη ρεμουλία, φορείς των οποίων είναι οι πανεπιστημιακοί και ειδικά αυτοί που αντέδρασαν στη «μεταρρύθμιση». Κανένας υπουργός δεν βγήκε να πει αυτό (γιατί θα κατηγορούσαν για λογική «συλλογικής ευθύνης»), ανέλαβαν όμως να διεκπεραιώσουν τη δουλειά διάφορα κυβερνητικά παπαγαλάκια στα ΜΜΕ.

– Η κυβέρνηση θέλησε να χτυπήσει ένα κομμάτι της Πασοκικής διανοήσης και μέσω αυτής το ίδιο το ΠΑΣΟΚ, σε μια περίοδο που το τελευταίο κατηγορεί την κυβέρνηση για σύστημα διαφθοράς. Ο Δούκας δεν κρατήθηκε και το είτε κατόμουτρα στους Πασόκους, μιλώντας στη Βουλή.

– Η δικαστική κάστα θέλησε να στείλει το δικό της μήνυμα στην αστική κοινωνία: αν εξακολουθήσετε να μιλάτε για διεφθαρμένους δικαστές, αν εξακολουθήσετε να σκαλίζετε τα περιουσιακά μας στοιχεία και τα στοιχεία των παιδιών μας, θ' αρχίσουμε και μεις να σκαλίζουμε τα δικά σας και να μην κάνουμε τα στραβά μάτια όταν κάποιος από σας ξεπέφτει στην απόλυτη δικαιοδοσία μας.

Αποκαλυπτήρια συνειδησίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

να αρκετά πλατιές για να περιλαμβάνουν οποιονδήποτε θεωρείται επιζήμιος για συμφέροντα των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή.

Ενα σημαντικό τμήμα της έκθεσης είναι αφιερωμένο στις συνθήκες κράτησης στις μυστικές φυλακές της CIA. Πρόκειται για φρικτές συνθήκες απομόνωσης, ψυχολογικής κακοποίησης και βασανιστηρίων.

Οι συνθήκες είναι μελετημένες ώστε να αποκτηνώνουν τους κρατούμενους και να εξαφανίζουν τη θέλησή τους. Οι κρατούμενοι μεταφέρονται στα κελιά τους από γεροδεμένους άντρες με μαύρες στολές, μάσκες που καλύπτουν όλο το πρόσωπό τους και σκούρο γέισο πάνω από τα μάτια τους. Τους ξεγυμνώνουν και τους αφήνουν γυμνούς ολόκληρες βδομάδες. Στην αρχή τους κρατούν σε καθεστώς απομόνωσης 4 μήνες. Σ' αυτό το διάστημα των 120 ημερών δεν έχουν καμιά ανθρώπινη επαφή, παρά μόνο με μα-

σκοφόρους, σιωπηλούς φρουρούς.

Υφίστανται επίσης σωματικά βασανιστήρια. Οι κρατούμενοι υποβάλλονται σε ακραίες θερμοκρασίες, που ρυθμίζονται με τη ροή αέρα από μια μοναδική τρύπα που υπάρχει στην οροφή του κελιού. Στον τοίχο του κελιού υπάρχει ένας μεταλλικός κρίκος σε απόσταση μισού μέτρου περίπου από το έδαφος. Συχνά περνούν στα χέρια και στα πόδια των κρατούμενων χειροπαιδες και τους δένουν με μια αλυσίδα σ' αυτό τον κρίκο για μεγάλο χρονικό διάστημα, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να κινηθούν και να υποφέρουν από φοβερούς πόνους. Οι κρατούμενοι υποβάλλονται επίσης σε απώλεια των αισθήσεων και υπερφόρτιση. Βομβαρδίζονται με δυνατή μουσική ή άλλους ήχους, μεταξύ των οποίων παραποιημένους στίχους από το κοράνι ή εκνευριστικούς θορύβους, όπως βροντές, απογειώσεις αεροπλάνων, βροντερά γέλια, κραυγές παιδιών και γυναι-

κών.

Η έκθεση καταγγέλλει ιδιαίτερα το ρόλο των Ευρωπαϊκών κυβερνήσεων για τις διευκολύνσεις που παρείχαν στο πρόγραμμα της CIA και την προσπάθειά τους να εμποδίζουν τις έρευνες του Συμβουλίου της Ευρώπης. «Πολλές κυβερνήσεις – αναφέρει μεταξύ άλλων – έκαναν τα πάντα για να αποκρύψουν την πραγματική φύση και την έκταση των δραστηριοτήτων τους και αρνήθηκαν να συνεργαστούν. Κάποιες Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις εμπόδισαν την έρευνα και συνεχίζουν να κάνουν το ίδιο, με το πρόσχημα της «προστασίας κρατικών μυστικών». Ανάμεσα σ' αυτές είναι η Ιταλία και η Γερμανία. Πολλές χώρες καθώς και το ΝΑΤΟ δεν απάντησαν στο λεξιλόγιο που διανεμήθηκε στα πλαίσια της έρευνας».

Η άρνηση και η σιωπή δεν είναι παρά απόδειξη της ενοχής τους και της υποκριτικής και επιλεκτικής «ευαισθησίας» τους για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

■ Τι παζάρει;

Ο περιβόητος Αγάπιος, χτίζοντας την υπερασπιστική του γραμμή (ο πατέρας του Κ. Σημαιοφορίδης έχει δεκαετίες στο κουρμπέτι της αστικής πολιτικής και δεν είναι κανένας τυχαίος), «έδωσε» τον εξίσου περιβόητο Ευγένιο (Παπαδόπουλο). Γιατί το έκανε; Για να φτάσει στο εσωτερικό της κυβέρνησης (έναν ειδικό γραμματέα υπουργείου είναι μέλος της πολιτικής ηγεσίας) και να εξασφαλίσει τη δική του στήριξη. Κλασικό κόλπο.

Κατέθεσε στον εισαγγελέα ο Αγάπιος: «Στις 8.9.2006 (σ.σ. απόλυτη ακρίβεια στην ημερομηνία) δέχθηκα τηλεφώνημα στο κινητό μου από τον ειδικό γραμματέα του υπουργείου Απασχόλησης κ. Ευγένιο Παπαδόπουλο, ο οποίος μου είπε χαρακτηριστικά το εξής: "Τράβηξε το αυτί της Ακρόπολης για τις συναλλαγές του Αυγούστου"». Στη συνέχεια -όπως κατέθεσε ο Αγάπιος- επεδίωξε συνάντηση με τον Ευγένιο, αυτός όμως τον έστειλε στο ραντεβού και «ουδέποτε με κάλεσε, ούτε επικοινωνήσαμε μαζί μου έκτοτε».

Φυσικά, στην εν εξελίξει ποινική διαδικασία τα πάντα θα κουκουλωθούν. Ομως, στην κοινή λογική η κίνηση Ευγένιου «μυρίζει» παζάρι. Παζάρι με τον Πρινωτάκη. Βάζω τον υφιστάμενο μου Αγάπιο «να τραβήξει τ' αυτί» του Πρινωτάκη, δεν του δίνω καμιά εξήγηση και τον στήνω στο ραντεβού, χωρίς έκτοτε να δώσω καμιά συνέχεια. Στο μεταξύ, ο Πρινωτάκης μαθαίνει ότι ζητώ από ένα μεγάλο Ταμείο, στο οποίο ήταν ο αποκλειστικός «ντίλερ» για κάθε αγοραπωλησία χρηματοπιστηριακών προϊόντων, να τον στριμώξει εν σχέσει με τις προμήθειες που παίρνει. Ο Αγάπιος (ισχυρίζεται ότι) χρησιμοποιήθηκε απλώς ως πiónι στη σκακιέρα. Ποιο ήταν, λοιπόν, το διακύβευμα στο παζάρι μεταξύ Ευγένιου και Πρινωτάκη; Και για λογαριασμό ποιων γινόταν το παζάρι; Για πάρτη του το 'κανε ο Ευγένιος;

ΥΓ: Η εκδοχή να λειτουργούσε ο Ευγένιος ως κέρβερος που προστατεύει τα ασφαλιστικά ταμεία πρέπει να αποκλειστεί εξαρχής. Ο ίδιος έχει δηλώσει ότι δεν ασκούσε κανέναν έλεγχο, γιατί δεν είχε τέτοια αρμοδιότητα, ενώ καταθέτοντας για πρώτη φορά στον εισαγγελέα (ως μάρτυρας και όχι ως ύποπτος για την τέλεση αδικημάτων) είχε υποστηρίξει ότι ουδέποτε γνώρισε τον Πρινωτάκη ή έλαβε γνώση των συναλλαγών του με το ΤΕΑΔΥ. Για ποιο λόγο έκρυψε αυτό που καταθέτει ο Αγάπιος, αν όχι γιατί κάποια «βρομιά» κρύβεται;

■ Δομημένα ομόλογα: τα τελικά αποκαλυπτήρια

Ο φορολογούμενος πληρώνει τα κλοπιμαία!

Αυτό πια ξεπερνά κάθε φαντασία. Αφού προσπάθησε να σπρώξει τις διοικήσεις των τσεσάρων ασφαλιστικών ταμείων να πουλήσουν το «αμαρτωλό» ομόλογο των 280 εκατ. ευρώ στην τιμή αγοράς (χωρίς, δηλαδή, ούτε τους στοιχειώδεις τόκους για το χρονικό διάστημα μεταξύ αγοράς και πώλησης, ήτοι με ζημιά) και απέτυχε (προφανώς, επειδή οι διοικήσεις των Ταμείων «χέστηκαν» μη βρεθούν κατηγορούμενες για απιστία), η κυβέρνηση ανακοίνωσε (με κοινή δήλωση των Αλογοσκούφη και Μαγγίνα), ότι οι τόκοι, τους οποίους ζητούσαν τα Ταμεία και αρνιόταν να καταβάλει η JP Morgan, θα πληρωθούν από τον κρατικό προϋπολογισμό.

Αν δούμε το θέμα νομικά, οι

υπουργοί (και ο πρωθυπουργός που έδωσε τη σχετική εντολή) διαπράττουν αδίκημα, αφού υποχρεώνουν το κράτος να παρέμβει στην οικονομική διαμάχη κάποιων Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου με μια ιδιωτική επιχείρηση, καταβάλλοντας από τον προϋπολογισμό του τη διαφορά αυτής της οικονομικής διαμάχης. Ομως, το ζήτημα δεν είναι νομικό. Είναι καθαρά πολιτικό. Άλλωστε, νομικά οι υπουργοί θα φροντίσουν να φυλάξουν τον κώλο τους, ψηφίζοντας (με τη μορφή τροπολογίας σε κάποιο άσχετο νομοσχέδιο) σχετική διάταξη.

Στη βάση τους τα πράγματα είναι εξαιρετικά απλά. Αρκεί να δούμε το ιστορικό αυτής της «αμαρτωλής» ιστορίας. Η JP Morgan ανακοίνωσε ότι είναι

πρόθυμη να αγοράσει το ομόλογο στην αρχική τιμή πώλησης, αρκεί να λειτουργήσει με την αντίστροφη φορά η αλυσίδα των μεταπωλήσεων (ασφαλιστικά ταμεία - Ακρόπολις - Hypovereinsbank - North Asset Management - JP Morgan). Η NAM του Παπαμαρκάκη, που συμφώνησε κατ' αρχήν στη... γενναιόδωρη προσφορά της αμερικάνικης τράπεζας, σκόνηταψε στις μίζες που είχε καταβάλλει σε εκείνους που «έσπρωξαν» το ομόλογο στα Ταμεία. Ο Αποστολίδης και οι Πρινωτάκηδες (Ακρόπολις), για παράδειγμα, που τους έκλεισαν την εταιρία και βλέπουν απειλητική τη σκιά του εισαγγελέα (δεν είναι άσχετοι, έχουν καταλάβει ότι προορίζονται για τους ρόλους των αποδιοπομπαίων

τράγων, κάτι σαν οικονομικό ισοδύναμο του Τσιτουρίδη), δεν ήταν ηλίθιοι να επιστρέψουν μίζες 8,5 εκατ. ευρώ, μέρος των οποίων σίγουρα έχουν πληρώσει σε «τρίτους», για να κλείσουν τη δουλειά.

Η JP Morgan, από τη μεριά της, προσπάθησε να μεταθέσει το βάρος των ευθυνών στον Παπαμαρκάκη. Οτι τάχα την κορόιδεψε, διαβεβαιώνοντάς την ότι θα κρατήσει η NAM το ομόλογο και δεν θα το «σπρώξει» παραπέρα. Ο Παπαμαρκάκης, όμως, αποδέχτηκε σκληρό καρύδι. Με μια δημόσια ανακοίνωση έκανε ματ κατά της JPM, ισχυριζόμενος ότι η τράπεζα ήταν ενημερωμένη στο ανώτατο επίπεδο για την πορεία που θα ακολουθούσε το ομόλογο. Μάλιστα, φρόντισε να

καταθέσει στον Ζορμπά τη σχετική αλληλογραφία (NAM-JPM) και να διαρρεύσει χαρακτηριστικά e-mail στον Τύπο, για να μην τολμήσει κανείς να χαρακτηρίσει ισχυρισμούς τα όσα είχε υποστηρίξει στην ανακοίνωσή του. Η JPM έκανε αμέσως γαργάρα την αρχική ανακοίνωσή της (περί εξαπάτησής της από τη NAM) και έσπευσε να τα βρει στο παρασκήνιο με τον Παπαμαρκάκη. Κι ενώ όλοι περίμεναν πως η υπόθεση επαναγορά θα ναυαγούσε, οι δυο εταιρίες ανακοίνωσαν ότι δέχονται να επαναγοράσουν το ομόλογο στην αρχική τιμή πώλησης, χάνοντας τις μίζες των 8,5 εκατ. ευρώ. Είχαμε σχολιάσει τότε, ότι πρόκειται για μια κίνηση εντελώς ασυνήθιστη στη διεθνή τραπεζική και χρηματι-

■ Σε φουρή ρυθμούς ο μηχανισμός κουκουλώματος

Τα πάντα εν σοφία εποίησαν...

τους στην αρμόδια κοινοβουλευτική επιτροπή, την περασμένη Τρίτη. Η JPM εκπροσωπήθηκε από τον εκπρόσωπό της για την Ευρώπη, τη Μέση Ανατολή και την Αφρική (σε υψηλότατο επίπεδο, δηλαδή) Τ. Στοτ, ο οποίος υποστήριξε ότι η έκδοση του δομημένου ομολόγου ήταν για το ελληνικό δημόσιο «σχετικά ελκυστική συναλλαγή». Οτι η τράπεζά του δεν συναλλάχτηκε με κανένα ασφαλιστικό ταμείο, δεν κατέβαλε καμιά προμήθεια και δεν γνωρίζει το τίμημα που κατέβαλαν τα ασφαλιστικά ταμεία για ν' αγοράσουν το ομόλογο. Ισχυρίστηκε ακόμη ότι η JPM **δε γνώριζε πως η NAM δεν θα διακρατούσε αλλά θα μεταπωλούσε το ομόλογο**. Στο σημείο αυτό φάνηκε και το κομπρεμί με τον Παπαμαρκάκη. Το μεγαλοστέλεχος της JPM ρίχνει την ευθύνη στον Α. Σαββίδη, μεγαλοστέλεχος της εταιρίας, που έχει μπει στον «πάγιο» (πάντα έτσι γίνεται, για να βγει καθαρή η εταιρία).

Ο Παπαμαρκάκης, από την άλλη, αρνήθηκε και πάλι να προσέλθει ο ίδιος στη Βουλή και έστειλε το στέλεχος της NAM Λ. Γουόρντλου, ο οποίος κατέθεσε πως **ποτέ η εταιρία του δεν ισχυρίστηκε πως δεν θα πωλούσε το ομόλογο** (προσέξτε πόσο σοφά δομημένες είναι οι διατυπώσεις του ίδιου και του μεγαλοστέλεχους της JPM). Αγόρασε και πούλησε στην καλύτερη δυνατή τιμή, χωρίς να γνωρίζει τους τελικούς αγοραστές. Τέλος, αποκάλυψε ότι ο Παπαμαρκάκης, του οποίου έπλεξε το εγκώμιο, «παρείχε συμβουλευτικές υπηρεσίες στο υπουργείο Οικονομικών επί ΠΑΣΟΚ»!

Μήπως, όμως, η δικαστική διαδικασία έχει φτάσει σε ουσιαστικές αποκαλύψεις; Πολλά γράφονται για δημιουργία εντυπώσεων, αλλά όποιοι ξέρει νομικά έχει ήδη καταλάβει πως «ενδείξεις ενο-

χής» μπορεί να συγκεντρωθούν, διόξεις μπορεί να ασκηθούν, προφυλακίσεις μπορεί να γίνουν (μάλλον τις έχει ανάγκη η προεκλογική καμπάνια της κυβέρνησης), όμως καταδικές πολύ δύσκολα θα υπάρξουν. Θυμόμαστε μήπως πού βρίσκονται οι «κουμπάρου», τις χειροπέδες των οποίων μας καλούσε να δούμε ο γραμματέας της ΝΔ Λ. Ζαγορίτης; Απολαμβάνουν την ελευθερία τους. Κι ως πιάστια «με τη γίδα στην πλάτη» (τη βαλίτσα με τη μίζα). Στο σκάνδαλο των ομολόγων δεν έχει πιαστεί κανένας με μίζα. Τα πάντα εμφανίζονται ως νόμιμες χρηματοπιστηριακές συναλλαγές.

Από πολιτική άποψη, σημασία έχουν μερικά καινούργια δεδομένα, που προέκυψαν από τις διάφορες διαδικασίες (κοινοβουλευτική και δικαστική).

– Ο Τ. Στοτ της JPM καταθέτοντας στη διαρκή Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων της Βουλής αποκάλυψε ότι «*οι συζητήσεις με αξιωματούχους του υπουργείου Οικονομικών, στις οποίες μετείχε και ο Γ. Κουρής, είχαν ξεκινήσει από τον Οκτώβριο του 2006*», ενώ ο Κουρής καταθέτοντας στον εισαγγελέα Λίογα είχε ισχυριστεί ότι «*οι συζητήσεις στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους για την έκδοση του συγκεκριμένου ομολόγου είχαν ξεκινήσει από τις 15 Δεκεμβρίου 2005*»! Υπενθυμίζουμε ότι τον Κουρή έχουν καλύψει πολιτικά όχι μόνο οι άμεσα πολιτικοί του προϊστάμενοι (Δούκας και Αλογοσκούφης), αλλά και ο ίδιος ο Καραμανλής με δήλωση Ρουσόπουλου.

– Η διευθύνουσα σύμβουλος της Hypovereinsbank Ελλάδας, Άννα Πουσκούρη-Reiche, διέψευσε τον Παπαμαρκάκη, αλλά και τον υπάλληλο της τράπεζας της Ν. Μπούγο, που ισχυρίζονται πως δεν γνώριζαν ότι τελικοί αγο-

ραιστές θα ήταν τα ασφαλιστικά ταμεία. Καταθέτοντας στον εισαγγελέα Λίογα είπε: «*Τον Οκτώβριο του 2006 ο Γ. Παπαμαρκάκης προσέγγισε το στέλεχος της HVB Nik. Μπούγο, προκειμένου να εκτελέσει συναλλαγή αγοραπωλησίας ομολόγων του ελληνικού Δημοσίου μεταξύ της North και της "Ακρόπολις ΑΧΕ". Τον ενημέρωσε δε ότι η "Ακρόπολις" θα ενεργούσε για λογαριασμό πελατών της - τελικών επενδυτών, που ήταν τα ασφαλιστικά ταμεία, χωρίς να του προσδιορίσει ποια συγκεκριμένα*». Επίσης, το μεγαλοστέλεχος της HVB κατέθεσε πως τον τελικό παραλήπτη γνώριζε και η Τράπεζα της Ελλάδος λίγο πριν ολοκληρωθεί η συναλλαγή (κατέθεσε ατράνταχτα στοιχεία γ' αυτό)!

Από το συνδυασμό των καταθέσεων Στοτ και Πουσκούρη-Reiche προκύπτει ότι **στο κόλπο ήταν από την αρχή οι πάντες: κυβέρνηση-τράπεζες-χρηματοπιστευτικές Ταμείων-ελεγκτικά όργανα**.

– Οι ιδιοκτήτες της «Ακρόπολις», έχοντας αντιληφθεί ότι προορίζονται για «φωτογραφίες με βραχιόλια», αρνήθηκαν να εμφανιστούν στον εισαγγελέα και διά του δικηγόρου τους παρέδωσαν υπόμνημα στο οποίο θέτουν σειρά νομικών ερωτημάτων. Ο εισαγγελέας τους μίηνε με μέσω του δικηγόρου, ότι θεωρεί το υπόμνημα ως παροχή εξηγήσεων και ολοκληρώνει την έρευνα, προχωρεί στη σύνταξη πορίσματος και την άσκηση ποινικών διώξεων. Άρα, να περιμένουμε ίσως και την επόμενη εβδομάδα την κραυγή «τις χειροπέδες τις είδατε;», για να μπορέσει στη συνέχεια να «διευθετηθεί» και νομικά το σκάνδαλο. Ετσι όπως έχουν διαμορφωθεί τα πράγματα, μας φαίνεται εξαιρετικά απίθανο να αλλάξει κάτι. Τα πάντα εν σοφία εποίησαν.

στηριακή αγορά. Εφόσον οι δυο συγκεκριμένες εταιρίες ισχυρίζονται ότι τουλάχιστον αυτές δεν διέπραξαν κανένα αδίκημα, τι λόγο είχαν να προχωρήσουν στην επαναγορά με τέτοια χασούρα; Το επιχείρημα της «προστασίας του διεθνούς τους κύρους» είναι για αφελείς. Δηλαδή, θα έχανε το διεθνές της κύρος η JPM, επειδή έβγαλε κέρδος; Μην τρελαθούμε τώρα... Ήταν φανερό από την πρώτη στιγμή, ότι η ιστορία της επαναγοράς ήταν κυβερνητικής έμπνευσης. Η κυβέρνηση ήταν αυτή που μπορούσε να εγγυηθεί στη JPM (και στη NAM, που είχε συνεταιριστεί με την JPM, χάρη στον ευφύεστατο εκβιασμό του Παπαμαρκάκη) τη μη απώλεια των 8,5 εκατ. ευρώ. Πώς; Μερικές μεγάλες δουλειές ακόμα (σαν την... πιστωτική διευκόλυνση του 1 δισ. ευρώ, που αποκαλύφθηκε κι αυτή την προηγούμενη εβδομάδα) μπορούν ν' αφήσουν κέρδος πολλαπλάσιο της ζημιάς των 8,5 εκατ. ευρώ.

Αν, όμως, σε εκείνη τη φάση μπορούσε κάποιος να εκφράσει αμφιβολίες για το αν ήταν η κυβέρνηση πίσω από την ιστορία της επαναγοράς, μετά την τελική εξέλιξη δεν έμεινε καμιά αμφιβολία. Με ρυθμισμένο το ζήτημα των 8,5 εκατ. ευρώ, που τόσο... γενναιόδωρα ανέλαβαν να σηκώσουν οι JPM και NAM (χωρίς να δώσουν καμιά λεπτομέρεια της μεταξύ τους συμφωνίας), η επαναγορά κόλλησε στην άρνηση των διοικήσεων των Ταμείων να χάσουν τους τόκους των μηνών που μεσολάβησαν από την αγορά του ομολόγου. Οι διοικήσεις δεν είχαν άλλη επιλογή, αφού η συνδικαλιστική γραφειοκρατία απειλούσε ανοιχτά με μηνυτήριες αναφορές. Αν πωλούσαν το ομόλογο χωρίς να εισπράξουν δεκάρα τσακιστή για τόκους, αυτόματα θα βρίσκονταν οι διοικητές κατηγορούμενοι για απιστία σε βαθμό κακουργήματος. Άλλωστε, το ΤΣΠΕΑΘ και το ΤΑΞΥ είχαν πουλήσει άλλα δομημένα ομόλογα στις εκδότριες τράπεζες στην τιμή αγοράς συν κάποιο τόκο. Μάλιστα, ειδικά στην περίπτωση του ΤΣΠΕΑΘ, η κυβέρνηση και ορισμένα παραγωγικά της στα ΜΜΕ πανηγύριζαν, ότι το Ταμείο έβγαλε και κέρδος από το συγκεκριμένο ομόλογο.

Ενώ, λοιπόν, θα περίμενε κάποιος η κυβέρνηση να παρέμβει και να ασκήσει πίεση στις JPM και NAM να πληρώσουν στα τέσσερα Ταμεία τόκους που αναλογούν τουλάχιστον στο επιτόκιο της ΤτΕ, Αλογοσκούφης και Μαγγίνας το 'παιζαν Πόντιοι Πιλάτοι. Από τη μια δήλωναν ότι δεν είναι σύμβουλοι επενδύσεων των Ταμείων και από

την άλλη διατύπωναν ευχές για «υπεύθυνη στάση» και «σωστές αποφάσεις» από τις διοικήσεις των Ταμείων! Εμμέσως, δηλαδή, πίεζαν τις διοικήσεις να πουλήσουν το ομόλογο χωρίς τόκο, γιατί αλλιώς κινδύνευαν να τους μείνει στα χέρια και να έχουν μεγαλύτερη χασούρα στη λήξη! Μιλάμε για πολιτική αλητεία ολκής. Ο Αλογοσκούφης, που εξακολουθεί να μιλά για «ανίδες διοικήσεις» ασφαλιστικών ταμείων, δεν διατύπωσε τη σωστή απόφαση, αλλά την άφησε στους... ανιδεούς! Όταν, λοιπόν, η κυβέρνηση είδε ότι κανένας διοικητής δεν τολμούσε να βάλει το κεφάλι του στο ντορβά (και υπό τις παρούσες συνθήκες δεν μπορούσε, φυσικά, να τους διατάξει να το κάνουν), μετακινήθηκε από την ποντοπιλατική στάση και ανακοίνωσε ότι τους τόκους θα αναλάβει να τους πληρώσει ο κρατικός προϋπολογισμός. Δηλαδή, τους τόκους που αρνούνται να καταβάλλουν μια τράπεζα και μια χρηματιστηριακή εταιρία, θα τους πληρώσει ο φορολογούμενος ελληνικός λαός!

Είναι ή όχι νόμιμη η καταβολή αυτών των τόκων; Πέρα από τη λογική, που λέει ότι δε μπορεί ένα τόσο μεγάλο κεφάλαιο, που κάποιοι το εκμεταλλεύτηκαν για μερικούς μήνες, να μην αποδώσει τουλάχιστον τον τραπεζικό τόκο, η ίδια η κυβερνητική απόφαση για καταβολή των τόκων από τον κρατικό προϋπολογισμό δείχνει ότι αυτή είναι νόμιμη πράξη εκ μέρους των διοικήσεων των Ταμείων. Αν οι διοικήσεις των Ταμείων υπέκυπταν στον ανοιχτό εκβιασμό των JPM-NAM και στην καλυμμένη πίεση της κυβέρνησης και δέχονταν να πουλήσουν το ομόλογο χωρίς τόκο, θα έχαναν ή όχι τα Ταμεία αυτά τα λεφτά; Άρα, οι υπουργοί συμπεριφέρθηκαν προς τα Ταμεία ως κοινοί εκβιαστές (μπλοφαδόροι είναι ο επικειότερος χαρακτηρισμός).

Μετά απ' αυτή την εξέλιξη, όμως, τα ερωτηματικά πληθαίνουν αντί να μειώνονται. Είναι φανερό ότι JPM και NAM, με τη βοήθεια της κυβέρνησης, προσπάθησαν να φορτώσουν στις πλάτες των Ταμείων ένα μεγάλο μέρος από τις μίζες των 8,5 εκατ. ευρώ που δεν κατάφεραν να πάρουν πίσω. Γι' αυτό αρνούνταν να πληρώσουν τόκους για τους μήνες που είχαν στη διάθεσή τους το ζεστό χρήμα που πήκωσαν από τα Ταμεία πουλώντας τους το «τζούφι» ομόλογο. Όταν δεν τα κατάφεραν, έσπευσε η κυβέρνηση να τους προσφέρει αυτά τα κέρδη από τον κρατικό προϋπολογισμό. Για ποιο λόγο; Αν υπάρχει παρανομία στην αγοραπωλησία του ομολό-

γου, η κυβέρνηση θα έπρεπε να πιάσει τους κλέφτες και να τους υποχρεώσει να δώσουν πίσω τα λεφτά στα Ταμεία. Όχι να παρεμβαίνει και να πληρώνει τα κλεψιμαϊκά από τον κρατικό προϋπολογισμό. Γιατί το έκανε αυτό; Η δικαιολογία ότι ο Καραμανλής ήθελε να γίνει πράξη η δέσμευσή του, ότι «δε θα χαθεί ούτε ένα ευρώ από τα Ταμεία», δεν ευσταθεί, γιατί ό,τι δεν χάνεται από τα Ταμεία χάνεται από τον κρατικό προϋπολογισμό. Οι μόνοι που δεν χάνουν εν προκειμένω είναι οι μίζαδόροι (ή «άπληστοι χρηματιστές», κατά Αλογοσκούφη), γεγονός που δεν μπορεί να μην έχει κάποιο κόστος για την κυβέρνηση. Μόνο μια απάντησή μείνει: η κυβέρνηση θέλει να κλείσει το ζήτημα, προσφέροντας ασυλία στις -συμμάχους πλέον- JPM και NAM, γιατί τα στελέχη των δυο εταιριών την «κρατάνε». Ποιους μέσα από την κυβέρνηση «κρατάνε» και με τι τρόπο, δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε και δεν νομίζουμε ότι θα αποδειχτεί ποτέ, όμως εύκολα μπορεί να το εικασεί κανείς από την αλληλουχία των γεγονότων.

ΥΓ1: Η κυβέρνηση προσπαθεί με νύχια και με δόντια να κουκουλώσει το σκάνδαλο περιορίζοντας την επιστροφή (και την πληρωμή των κλοπιμαίων από τον κρατικό προϋπολογισμό) σε ένα μόνο ομόλογο, που έχουν αγοράσει το ΤΕΑΔΥ και άλλα τρία Ταμεία. Όμως, δομημένα ομόλογα έχουν αγοράσει καμιά εικοσαριά ακόμα ασφαλιστικά ταμεία. Πρόκειται, προφανώς, για εξίσου «αμαρτωλές» ιστορίες. Γι' αυτό η κυβέρνηση αρνείται πεισματικά να δώσει στη δημοσιότητα αναλυτικά στοιχεία για όλες αυτές τις συμβάσεις, παρά τις κατ' εξακολούθηση προκλήσεις της αντιπολίτευσης. Δίνει στοιχεία με δόσεις και αποσπασματικά, για να μη μπορεί κανένας να βγάλει άκρη. Γι' αυτά τα ομόλογα προφανώς ισχύει το «ουδέν λάθος αναγνωρίζεται μετά την απομάκρυνση εκ του ταμείου». Τα Ταμεία υποχρεώνονται να τα κρατήσουν μέχρι τη λήξη τους, για να χαθούν στο πέρασμα των χρόνων τα ίχνη του εγκλήματος. 'Η να τα «σπάσουν» σε ελάχιστα χρόνια, καταγράφοντας απώλειες σε σχέση ακόμα και με το αρχικό κεφάλαιο, αλλά σε χρόνο που κανένας δεν θα το πάρει χαμπάρι ή, εν πάση περιπτώσει, το θέμα δεν θα απασχολεί την επικαιρότητα.

ΥΓ2: Η πρόθεση αυτή καταγράφεται με χαρακτηριστικό τρόπο στις αντιφατικές διατάξεις του νέου νομοσχεδίου για τις επενδύσεις των Ταμείων (βλέπε διπλανές στήλες).

■ Θεσμικό πλαίσιο για τις επενδύσεις των Ταμείων

Το πλιάτσικο συνεχίζεται

Παραμύθι τα περι νομικού κενού

Διαβάζοντας κανείς το νομοσχέδιο για τις επενδύσεις των ασφαλιστικών ταμείων, που συνέταξαν οι υπηρεσίες του υπουργείου Οικονομικών, κατ' εντολή του Αλογοσκούφη, και παρουσίασε στους δημοσιογράφους ο υπουργός Εργασίας Β. Μαγγίνας (χωρίς να γνωρίζει τις λεπτομέρειες και να είναι σε θέση να υποστηρίξει), αναρωτιέται ποιος κοροϊδεύει ποιον. Δεν υπάρχει καμιά διαφορά στη φιλοσοφία, σε σχέση με το προηγούμενο θεσμικό καθεστώς, ενώ και στις επιμέρους ρυθμίσεις οι διαφορές είναι εντελώς εμποσιώδεις. Δυο είναι τα συμπεράσματα που βγαίνουν. Πρώτο, ότι τα περι νομικού κενού, που εδώ και τρεις μήνες επαναλαμβάνουν τα στελέχη της κυβέρνησης (συμπεριλαμβανόμενου του Καραμανλή) είναι σκέτο παραμύθι. Δεύτερο, ότι το πλιάτσικο σε βάρος των όποιων αποθεματικών των Ταμείων θα συνεχιστεί με νέες μεθόδους.

Στις 31/12/2004 οι καταθέσεις των ασφαλιστικών ταμείων στην Τράπεζα της Ελλάδας ανέρχονταν σε 10,21 δισ. ευρώ. Κατείχαν ακόμη 14,73 δισ. ευρώ σε ομόλογα του ελληνικού δημοσίου, μετοχές και άλλα χρεώγραφα. Η κυβέρνηση της ΝΔ επέβαλε στα Ταμεία να πουλήσουν τα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου και να αγοράσουν σύνθετα ομόλογα, προκειμένου να μειωθεί το δημόσιο χρέος. Αν η δουλειά του ξεφορτωμάτος των ομολόγων του ελληνικού δημοσίου πήγαινε καλά, δηλαδή αν δεν αποκαλυπτόταν από τους ανταγωνιστές που είχαν μείνει («στην απέξω»), δεν αποκλείεται να έβραζαν χέρι και στα 10,21 δισ. ευρώ των καταθέσεων. Όταν ξέσπασε το σκάνδαλο, για να καλύψει τις πολιτικές ευθύνες των αρμοδίων υπουργών Εργασίας και Οικονομίας, η κυβέρνηση άρχισε να αναπτύσσει τη θεωρία του νομικού κενού,

που το εκμεταλλεύτηκαν οι «άπληστοι χρηματιστές», εξαπατώντας τις «ανίδες διοικήσεις» των Ταμείων και σπρώχνοντάς τους να αγοράσουν τα υψηλού ρίσκου δομημένα.

Διαβάσαμε προσεκτικά το νέο νομοσχέδιο. Ψάξαμε εξονυχιστικά να βρούμε τις μεγάλες διαφορές του με την ισχύουσα νομοθεσία. Η προσπάθεια απέβη μάταιη. Διαφορές φιλοσοφίας δεν διαπιστώσαμε. Ελεύθερη επένδυση, χωρίς έλεγχο, επιτρέπεται μόνο στα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου και στα ρέπτος, όπως και πριν, ενώ σε μετοχές και αμοιβαία κεφάλαια επιτρέπεται πάλι το ίδιο ποσοστό (23% επί της περιουσίας του Ταμείου), μετά από έλεγχο. Τα δομημένα ομόλογα δεν τα έβαλαν στην κατηγορία των ομολόγων του ελληνικού δημοσίου (όπως έκαναν πριν ξεσπάσει το σκάνδαλο), αλλά στην κατηγορία των μετοχών και επιτρέπουν την αγορά ενός ποσοστού 2% επί του συνόλου της περιουσίας των ασφαλιστικών ταμείων. Διαπιστώνουμε, δηλαδή, ότι δεν εισήγαγαν τίποτα το σημαντικό, που η ελλειψή του εμπόδιζε τα ταμεία να κάνουν τις πιο συμφέρουσες «επενδύσεις». Μπορούσαν κάλλιστα να εντάξουν από την πρώτη στιγμή τα δομημένα ομόλογα στην κατηγορία των μετοχών, που υπάρχει ποσοστό και που γίνεται (υποτιθέται) αυστηρός έλεγχος. Για να γίνει αυτή η ένταξη αρκούσε η ψήφιση μιας τροπολογίας (για να μην πούμε μιας διευκρινιστικής εγκυκλίου).

Όταν η κυβέρνηση άρχισε να εκδίδει δομημένα ομόλογα, που οι υπουργοί της λένε ότι δεν είναι καλή επένδυση για τα Ταμεία, γιατί δεν φρόντισε με αυτόν τον απλό τρόπο να προστατεύσει τα Ταμεία, δεδομένου ότι δεν γινόταν ρητή αναφορά στο ισχύον θεσμικό πλαίσιο; Η κυβέρνηση δεν ήθελε

να εντάξει τα δομημένα ομόλογα στην κατηγορία των μετοχών για δύο λόγους. Πρώτο, γιατί πολλά Ταμεία είχαν ήδη ξεπεράσει το 23% και έτσι δεν θα μπορούσαν να πουλήσουν ομόλογα ελληνικού δημοσίου (σταθερού επιτοκίου) και να αγοράσουν δομημένα. Δεύτερο, γιατί κυβερνητική επιδίωξη ήταν το «ξεφόρτωμα» όλων των ομολόγων του ελληνικού δημοσίου που ήταν στην κατοχή των Ταμείων, που ήταν αρκετά δισ. ευρώ, γιατί έτσι θα μείωνε το δημόσιο χρέος.

Η αποκάλυψή του υποχρέωσε την κυβέρνηση να αλλάξει την τακτική της όσον αφορά την «αξιοποίηση» των αποθεματικών των Ταμείων. Θεωρητικά επιτρέπει σ' όσα Ταμεία δεν αγόρασαν δομημένα να αγοράσουν μέχρι το 2% των αποθεματικών τους. Λέμε θεωρητικά, γιατί για ένα μεγάλο διάστημα δεν θα βρεθούν Ταμεία να αγοράσουν, για ευνόητους λόγους. Δεν θα αφήσει, όμως, ανεκμετάλλευτα τα αποθεματικά. Στην πράξη, θα κατευθύνει τα Ταμεία να βάλουν τα αποθεματικά τους σε έργα που θα γίνουν στα πλαίσια των Συμπράξεων Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα, με το επιχείρημα ότι η επένδυση αυτή θα είναι πιο επικερδής για τα Ταμεία. Το πλιάτσικο δεν θα γίνεται πλέον από τους χρηματιστές, αλλά από τους μεγαλοεργολάβους. Κερδισμένοι θα βγουν το ελληνικό δημόσιο, που θα ξεφορτωθεί τα ομόλογα με σχετικά υψηλά επιτόκια, και οι καπιταλιστές που θα εξασφαλίσουν φτηνό χρήμα.

Θα το πούμε για μια φορά ακόμη. Η κυβέρνηση και καπιταλιστές έχουν βάλει στο μάτι τα 25 δισ. ευρώ των ασφαλιστικών ταμείων. Οποια κι αν είναι η επιχειρηματική αξιοποίησή τους, δεν πρόκειται να ανατρέψει την εξαιρετικά δεινή θέση της συντριπτικής πλειοψηφίας των συνταξιούχων.

■ Αρπακόλλα πολιτικών σκοπιμοτήτων

Πόσο συνηθισμένο είναι ένας υπουργός να παρουσιάζει νομοσχέδιο που υπογράφει και να μη γνωρίζει το περιεχόμενό του; Στο θαυμαστό κόσμο της κυβέρνησης Καραμανλή συνέβη κι αυτό. Ο δυστυχής Μαγγίνας κλήθηκε να παρουσιάσει ένα νομοσχέδιο, που μετά βίας είχε διαβάσει και ελάχιστα είχε κατανοήσει. Κάποια στιγμή, στριμωγμένος από τα ερωτήματα-απορίες που του υποβάλλονταν, το παραδέχτηκε: «Κοιτάξτε, μη με ρωτάτε κάποια πράγματα τα οποία **θέλω να πάρω πολύ χρόνο να προβούμε στην πλήρη ανάγνωση και στην πλήρη ανάλυση 22 άρθρων**, και μερικά εκ των οποίων έχουν πολλές λεπτομέρειες. Θα έχουμε την ευκαιρία να τα ξαναπούμε, σε ειδικότερο επίπεδο!» Λίγο πριν, είχε παραδεχτεί ότι μόνο οι σκοπιμότητες της κυβέρνησης και όχι το δήθεν κενό νόμου υπαγόρευσαν την κατάρτιση αυτού του νομοσχεδίου: «Ο λόγος για τον οποίο έγινε είναι καθαρά πολιτικός λόγος, είναι μια πολιτική απόφαση».

Στη συνέχεια, απαντούσε «άλλα αντ' άλλων» στο κρίσιμο ερώτημα για το αν τα Ταμεία είναι υποχρεωμένα να πουλήσουν δομημένα ομόλογα, προκειμένου να προσαρμοστούν εντός πενταετίας στις απαιτήσεις του 23%. Γι' αυτό, όμως, δεν έφταγε ο «σπτόκμαν» Μαγγίνας, αλλά ο εμπνευστής του νομοσχεδίου Αλογοσκούφης, αφού περιέλαβε αλληλοσυγκρουόμενες ρυθμίσεις. Στο άρθρο 4, η παράγραφος 5 υποχρεώνει τα Ταμεία εντός πενταετίας να μην έχουν επενδεδυμένο σε δομημένα ομόλογα ποσοστό άνω του 2% της περιουσίας τους (άρα να πουλήσουν), ενώ η παράγραφος 13 λέει πως τα δομημένα που ήδη έχουν αγοράσει δεν λαμβάνονται υπόψη στο 2%. Αντε να βγάλει άκρη ο άσχετος Μαγγίνας. Αργότερα, αναγκάστηκε να βγάλει διευκρινιστική ανακοίνωση, στην οποία έλεγε ότι όσα δομημένα έχουν αγοράσει μέχρι τώρα δεν λαμβάνονται υπόψη! Άρα, τα Ταμεία θα τα βάλουν... εκεί που ξέρουν και... θα πάνε γι' άλλα.

Ληστευμένο και χρεοκοπημένο το ΙΚΑ

«Μνημόσυνο με ξένα κόλλυβα» (κοινωνική πολιτική προς όφελος δήθεν των ανέργων, μοιράζοντας τα λεφτά των ασφαλισμένων στους καπιταλιστές) εξακολουθούν να κάνουν οι αστικές κυβερνήσεις, γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο, σχολιάζοντας τους ισολογισμούς του ΙΚΑ για έτος 2000 έως και 2005, που με τόση καθυστέρηση δόθηκαν στη δημοσιότητα.

Στον πίνακα 4, οι δυο πρώτες στήλες είναι παρμένες απόφες από τους ισολογισμούς του ΙΚΑ και αποτυπώνουν τα πραγματικά μεγέθη των εργατικών και εργοδοτικών εισφορών που εισέπραξε το ΙΚΑ. Στην τρίτη στήλη καταγράφουμε τις εργοδοτικές εισφορές που έπρεπε να καταβληθούν, αν δεν υπήρχαν οι χαριστικές ρυθμίσεις

ΠΙΝΑΚΑΣ 4
Εργατικές και εργοδοτικές εισφορές σε εκατ. ευρώ

ΕΤΟΣ	ΕΡΓΑΖ.	ΕΡΓΟΔ.	ΕΡΓΟΔ.	ΔΙΑΦ.
2001	2292.42	4088.76	4584.84	496.08
2002	2625.47	4910.25	5250.94	332.69
2003	2494.61	4652.17	4989.22	337.05
2004	2682.81	5033.79	5365.62	331.83
2005	2812.91	5283.20	5625.80	342.60

προς τους εργοδότες. Αυτό δεν είναι δύσκολο να υπολογιστεί, αφού οι εργοδοτικές εισφορές, χωρίς τις μειώσεις, είναι διπλάσιες από τις εργατικές. Στην τέταρτη στήλη καταγράφουμε τις απώλειες του ΙΚΑ, που δεν αναπληρώθηκαν από τον κρατικό προϋπολογισμό. Όπως βλέπουμε, την πενταετία 2001-2005 το ΙΚΑ έχασε απ' αυτές τις ρυθμίσεις 1.840 εκατ. ευρώ.

Ας δούμε, όμως, και την πορεία των δαπανών, όπως καταγράφηκε στους ισολογισμούς. Στον Πίνακα 5 κατα-

ΠΙΝΑΚΑΣ 5
Δαπάνες για το ΕΚΑΣ σε εκατ. ευρώ

ΕΤΟΣ	ΠΡΟΫΠ.	ΑΠΟΛ.	ΑΥΞΗΣ.	ΔΙΑΦ.
2000	180.07	182.15		2.08
2001	234.78	213.46	17.1%	-21.32
2002	278.64	242.35	13.5%	-36.29
2003	297.59	277.93	14.6%	-19.66
2004	363.18	434.38	56.3%	71.20
2005	538.75	468.93	8%	-69.82

SCRIPTA

«Σύμφωνα με τον ΟΟΣΑ οι αλλαγές στο συνταξιοδοτικό που εφαρμόσαν τα περισσότερα κράτη μέλη του οργανισμού κατά τα προηγούμενα χρόνια ήταν επώδυνες, οδηγώντας σε μείωση των συντάξεων και σε περισσότερα έτη παραμονής στην εργασία. Στον ίδιο δύσκολο δρόμο θα πορευτεί και η κυβέρνηση που θα προκύψει μετά τις εκλογές στη χώρα μας» («Ελεύθερος Τύπος», 13.6.07).

γράφονται οι δαπάνες για το ΕΚΑΣ και διαπιστώνουμε ότι, εκτός από τις δύο προεκλογικές χρονιές (2000 και 2004),

υπάρχει σημαντική απόκλιση ανάμεσα στην προϋπολογισθείσα και στην απολογιστική δαπάνη. Το 2001 είχαμε απόκλιση 21,32, το 2002 36,29, το 2003 19,66 και το 2005 69,82 εκατ. ευρώ. Ενώ στις δύο προεκλογικές χρονιές είχαμε υπέρβαση 2,08 και 71,2 εκατ. ευρώ αντίστοιχα. Θυμίζουμε πως σε πολλά άρθρα μας τα προηγούμενα χρόνια, χωρίς να έχουμε στοιχεία, υποστηρίζαμε ότι μπλε και πράσινες κυβερνήσεις εμφανίζουν στους προϋπολογισμούς υπερτιμολογημένες τις δαπάνες για το ΕΚΑΣ για να δημιουργείται

ΠΙΝΑΚΑΣ 6
Δαπάνες Υγείας σε εκατ. ευρώ

ΕΤΟΣ	ΙΑΤΡΙΚ.	ΔΙΑΦ.	ΦΑΡΜ.	ΔΙΑΦ.	ΝΟΣΟ.	ΔΙΑΦ.
2002	382.18	%	803.58	%	706.69	%
2003	406.04	6.24	982.25	22.23	885.63	25.32
2004	448.37	10.42	1192.98	21.45	962.88	8.72
2005	445.83	-0.57	1389.43	16.47	1006.21	4.5

η εντύπωση ότι από χρόνο σε χρόνο αυξάνεται ο αριθμός των δικαιούχων συνταξιούχων. Η πραγματικότητα, όπως καταγράφηκε, στους ισολογισμούς, είναι τελείως διαφορετική. Θυμίζουμε, ότι οι συνταξιούχοι του ΙΚΑ (γήρατος και αναπηρίας) που παίρνουν την κατώτερη σύνταξη (κύρια και επικουρική) χάνουν το ΕΚΑΣ, γιατί το ετήσιο καθαρό εισόδημά τους από τις συντάξεις ξεπερνά κατά μερικές δεκάδες ευρώ το πλαφόν. Πάγιο αίτημα του εργατικού κινήματος (που πρωτοδιατυπώθηκε στα μέσα του 1990) είναι να ισούται η κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ με τα 20 ημερομίσθια της Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας. Οι συνταξιούχοι,

κατά την πρώτη πενταετία (1991-1996) εφαρμογής του νέου τρόπου εξέλιξης των κατώτερων συντάξεων, έχασαν πάνω από 1 δισ. ευρώ.

Τέλος, στον Πίνακα 6 καταγράφουμε τις δαπάνες για ιατρική, φαρμακευτική και νοσοκομειακή περίθαλψη, βάσει των ισολογισμών. Όπως διαπιστώνουμε, οι δαπάνες για ιατρική περίθαλψη αυξήθηκαν κατά 6,24% το 2003 και 10,42% το 2004, ενώ το 2005 μειώθηκαν κατά 0,57%. Στη φαρμακευτική περίθαλψη, από το 2004 αρχίζουν να μειώνονται ποσοστιαία οι αυξήσεις των δαπανών (κατά 0,78% το 2004 και 4,98% το 2005). Στη νοσοκομειακή περίθαλψη, από το 2004 πέφτουν οι ρυθμοί αύξησης των δαπανών, ενώ το 2003 αυξήθηκαν κατά 25,32%, το 2003 κατά 8,72%. Από το 2004 μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο «εξορθολογισμού» των δαπανών επιβαρύνοντας ακόμη περισσότερους ασφαλισμένους.

Αδιαφορούν για το ΙΚΑ οι εργατοπατέρες

«Κανενός το ακριτό δε φάνηκε να ιδρώνει, ειδικά της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας», γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο, σχολιάζοντας την εικόνα που εμφανίζουν οι ισολογισμοί του ΙΚΑ για την περίοδο 2000-2005. Λες και βάλθηκε να μας επιβεβαιώσει αμέσως η συνδικαλιστική γραφειοκρατία (το πλειοψηφικό κομμάτι της, για να ακριβολογούμε).

Ο Β. Μουτάφης, υψηλόβαθμο στέλεχος της ΠΑΣΚΕ, είναι οργανωτικός γραμματέας της ΓΣΕΕ και ένας από τους εκπροσώπους της στο ΔΣ του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ. Την Πέμπτη 7 Ιουλίου συνεδρίασε το ΔΣ του ΙΚΑ για να συζητήσει τους έξι ισολογισμούς (δεν γνωρίζουμε πώς εξελίχθηκε η συζήτηση). Την ίδια μέρα, το γραφείο Τύπου της ΓΣΕΕ μας έστειλε την παρέμβαση μόνο του Β. Μουτάφη. Δεν είναι, βέβαια, η πρώτη φορά που ο Α. Ανέστης, υπεύθυνος του Γραφείου Τύπου της ΓΣΕΕ, λειτουργεί ως Γραφείο Τύπου της ΠΑΣΚΕ. Ακόμα κι αν δεν τοποθετήθηκε κανείς από τους άλλους εκπροσώπους, όφειλε αυτό να το διευκρινίσει. Πάντως, ο Α. Ανέστης θάβει τον Β. Μουτάφη, ανεξάρτητα του ότι δεν το συνειδητοποιεί.

Ο Β. Μουτάφης ισχυρίζεται ότι στην αρχή ζήτησε να μη συζητηθούν όλοι μαζί οι ισολογισμοί και μάλιστα μόνο σε μια συνεδρίαση του ΔΣ, αλλά να αρχίσει η συζήτηση με τον ισολογισμό του 2005. Χαρακτήρισε θετική αυτή καθαυτή την κατάθεση των έξι ισολογισμών και δεν παρέλειψε να μιλήσει για ανεπίτρεπτη καθυστέρηση στην κατάθεσή τους. Απέφυγε όμως να κάνει την παραμικρή κριτική στον τελευταίο, επί κυβέρνησης Κ. Σημίτη, διοικητή του ΙΚΑ Μ.Νεκτάριο, που δεν ενέκρινε και δεν έδωσε στη δημοσιότητα τους ισολογισμούς των ετών 2000, 2001, 2002 και 2003. Δεν ενέκρινε και δεν δημοσιοποίησε ισολογισμούς, γιατί ήθελε να κάνει παιχνίδι με τους φουσκωμένους προϋπολογισμούς, που ο ίδιος έφτιαχνε, σιγοντάροντας την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, που ισχυριζόταν

ότι με το νέο σύστημα χρηματοδότησης των Ρέππα-Χριστοδουλάκη (ετήσια κρατική επιχορήγηση ίση με το 1% του ΑΕΠ) εξασφαλίζεται η βιωσιμότητα του ΙΚΑ για 30 χρόνια.

Την ίδια σκοπιμότητα εξυπηρετεί και η διαδικαστική πρόταση του Β. Μουτάφη, που ζήτησε να αρχίσει η συζήτηση από τον ισολογισμό του 2005, γιατί είναι η πρώτη χρονιά που ο προϋπολογισμός του ΙΚΑ φτιάχτηκε από τον δεξιό διοικητή του. Ήθελε να κάνει αντιπολίτευση στην κυβέρνηση και να κουκουλώσει τις ευθύνες των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ για το κατάντημα του ΙΚΑ και των άλλων ασφαλιστικών ταμείων.

Στη συνέχεια της τοποθέτησής του προχωρά σε κριτική του ισολογισμού του 2005. Επισημαίνει τη μεγάλη υστέρηση των εσόδων και την υπέρβαση των δαπανών, που καταγράφηκαν στον ισολογισμό σε σχέση με τον προϋπολογισμό. Επισημαίνει ακόμη τη μεγάλη διαφύση που έγινε για το ρεαλισμό των στόχων του προϋπολογισμού και εγκαλεί τη διοίκηση του ΙΚΑ για το μεγάλο οργανικό και συνολικό έλλειμμα του ΙΚΑ. Για την επισήμανσή του όσον αφορά την υπέρβαση των δαπανών θα μιλήσουμε παρακάτω, που γίνεται πιο σαφής. Όσον αφορά την υστέρηση στα έσοδα, σε σχέση με τον προϋπολογισμό, έχουμε να πούμε ότι είναι χρόνιο πρόβλημα του ΙΚΑ και εξυπηρετεί τις πολιτικές σκοπιμότητες των μπλε και πράσινων διοικήσεων του ΙΚΑ. Εμφανίζουν φουσκωμένους τους προϋπολογισμούς και καθυστερούν τη δημοσίευση των ισολογισμών. Ανεξάρτητα του από τότε εκπροσωπεί τη ΓΣΕΕ στο ΔΣ του ΙΚΑ, ο Β. Μουτάφης όφειλε να γνωρίζει για τους φουσκωμένους προϋπολογισμούς (και όχι μόνο).

Στη συνέχεια, ο Πασόκος συνδικαλιστής σχολίασε τα λεχθέντα από τον Διοικητή του ΙΚΑ για τη λογιστικοποίηση των εσόδων, στην οποία απέδωσε το οργανικό έλλειμμα. Στο προηγούμενο φύλλο, αποδείξαμε με επιχειρήματα το ανυπόστατο αυτών των ισχυρισμών και ανα-

φερθήκαμε στις αιτίες που γέννησαν το οργανικό έλλειμμα, που δεν παρατηρήθηκε μόνο το 2005. Ασχολούμαστε με τις παρατηρήσεις του Β. Μουτάφη για τη λογιστικοποίηση, γιατί «συλλαμβάνεται» να μην έχει διαβάσει τους ισολογισμούς και έτσι να μη γνωρίζει τους συγκεκριμένους ισχυρισμούς της Διοίκησης. Πώς αλλιώς να εξηγήσουμε την κατηγορία του κατά της Διοίκησης του ΙΚΑ ότι δεν λογιστικοποιεί όλα τα έσοδα, από τη μια, και στη συνέχεια την αναγνώριση σ' αυτή του δικαιώματος να μη λογιστικοποιεί ένα 2%-3% των εσόδων μέσα στον ίδιο χρόνο και να τα μεταφέρει στην επόμενη χρήση. Εάν είχε διαβάσει στοιχειωδώς προσεκτικά τους ισολογισμούς και είχε σκοπό να κάνει πραγματική ανάλυση και κριτική όλων των δεδομένων τους, θα διαπίστωνε ότι ο Διοικητής του ΙΚΑ μιλάει για ένα ποσοστό 2% τα έτη 2002, 2003 και 2004 και 2%-3% το 2005. Ετσι, θα προστάτευε τον εαυτό του από τη γαιλαντζή κριτική που έκανε. Θα διαπίστωνε ακόμη, ότι είναι κλπ κλπ η σύνδεση του οργανικού ελλείματος με τη λογιστικοποίηση των εσόδων. Το έλλειμμα είναι πραγματικό και όχι λογιστικό.

«Συνελήφθη» αδιάβαστο, λοιπόν, το μεγαλοστέλεχος της ΠΑΣΚΕ, γεγονός που αποδεικνύει ότι ελάχιστα τον ενδιαφέρει τι ακριβώς συμβαίνει στο ΙΚΑ. Δίνουμε ένα ακόμη παράδειγμα, που επιβεβαιώνει τον ισχυρισμό μας. Στη σελίδα 3 του ισολογισμού του 2005 υπάρχει ένας πίνακας που καταγράφει τα ποσά των εισφορών που εισπράττει το ΙΚΑ για λογαριασμό των ΟΑΕΔ, ΟΕΚ, ΟΕΕ και ΕΤΕΑΜ, ενώ στη σελίδα 21 υπάρχει άλλος πίνακας στον οποίο καταγράφονται τα ποσά που οφείλει το ΙΚΑ σ' αυτούς τους φορείς. Ο Μουτάφης μίλησε βασιζόμενος μόνο στα λεγόμενα της 3ης σελίδας, αγνοώντας προκλητικά τα λεγόμενα της 21ης. Είπε συγκεκριμένα: «Η κατανομή των εσόδων (2ος πίνακας της σελ. 3) αποδεικνύει, ότι εισπραχθέντα σημαντικά συνολικά ποσά που προσεγγίζουν τα 4.167 εκατ. ευρώ δεν ανήκουν στην πε-

ριουσία του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ αλλά στους αναφερόμενους φορείς (ΟΑΕΔ, ΟΕΚ, ΟΕΕ, ΕΤΕΑΜ-ΕΤΕΑΜ κ.λπ.). Επιβάλλεται, συνεπώς, να διευκρινισθεί ο βαθμός απόδοσης των ποσών αυτών στους δικαιούχους». Ενώ είναι καταγεγραμμένο στη σελίδα 21 του ισολογισμού πόσα λεφτά το ΙΚΑ κατακρατεί παράνομα από τους φορείς και ενώ και από τους έξι ισολογισμούς ακόμα και ο ελάχιστος μνημένος σ' αυτά τα ζητήματα μπορεί να φτιάξει τον πίνακα που καταγράφει τα κλεμμένα από τους φορείς αυτούς, το υψηλόβαθμο στέλεχος της ΠΑΣΚΕ βάζει στον εαυτό του και σ' άλλα μέλη του ΔΣ του ΙΚΑ ως καθήκον αυτό που όφειλαν να γνωρίζουν!

Όπως αποκαλύψαμε, από την 1.1.2002 που καθιερώθηκε το σύστημα των Αναλυτικών Περιοδικών Δηλώσεων (ΑΠΔ) το ΙΚΑ έπρεπε να αποδίδει στους φορείς αυτούς, μέσα στις επόμενες 60 μέρες, τις εισφορές κάθε μήνα μαζί με την κατάσταση με όλα τα ονόματα των φυσικών προσώπων που κατέβαλαν τις εισφορές. Ενώ όφειλε να το γνωρίζει, ο Β. Μουτάφης εμφανίζεται να το αγνοεί, για να μην κριτικάρει και τις πράσινες διοικήσεις του ΙΚΑ, που δεν έβαλαν τέλος σ' αυτό το άθλιο καθεστώς της ληστείας των φορέων από τις διοικήσεις του ΙΚΑ, για λογαριασμό του αστικού κράτους και των μεγάλων κεφαλαιοκρατικών συμφερόντων.

Ο Β. Μουτάφης διαπιστώνει από τον ισολογισμό του 2005, ότι το χρέος του ΙΚΑ προς το ΕΤΕΑΜ ανερχόταν σε 2,7 δισ. ευρώ, χωρίς να υπολογίσουμε τους τόκους από τις αρχές της δεκαετίας του '80. Όμως, ο σύντροφός του, πρόεδρος της ΠΟΕΜ και μέλος του ΔΣ του ΕΤΕΑΜ, Μ. Κοντοπάνος, δέχτηκε ότι το χρέος του ΙΚΑ μέχρι τέλος 2006 ανερχόταν σε 1,9 δισ. ευρώ, συναποφασίζοντας έτσι ένα καιρίο πλήγμα στο ΕΤΕΑΜ. Γι' αυτή τη στάση του Μ. Κοντοπάνου και τότε και τώρα ο Β. Μουτάφης «σφουριζει κλέφτικα», ενώ θα έπρεπε να ζητήσει τη διαγραφή του και το κυριότερο να ζητήσει

την επαναδιαπραγμάτευση του χρέους του ΙΚΑ προς το ΕΤΕΑΜ.

Τον Οκτώβριο του 2003, ο τότε υπουργός Εθνικής Οικονομίας Ν. Χριστοδουλάκης μαζί με τον συναρμόδιο υπουργό Εργασίας Δ. Ρέππα είχαν καταθέσει τροπολογία με την οποία καταργούσαν την κρατική συμμετοχή στα έσοδα του κλάδου Υγείας. Αποκαλύψαμε τότε αυτή την ενέργεια και αναγκάσαμε τον τότε πρόεδρο της ΓΣΕΕ Χ. Πολυζωγόπουλο να απαιτήσει να αποσύρουν την τροπολογία υπουργοί, όπως και έγινε. Όμως, αυτό που δεν μπόρεσε ο Χριστοδουλάκης να το πετύχει νόμιμα το έκανε παράνομα. Ως υπουργός Οικονομικών δεν έδωσε στο ΙΚΑ την κρατική συμμετοχή για τον κλάδο υγείας και έτσι στον προϋπολογισμό του 2004 δεν υπάρχει το ποσό για τον κλάδο υγείας (κυμαινόταν γύρω στα 160 εκατ. ευρώ). Το ποσό αυτό θα ήταν μεγαλύτερο αν η κρατική συμμετοχή ήταν για όλους τους εργαζόμενους και όχι μόνο γι' αυτούς που πρωτοασφαλίστηκαν μετά την 1.1.1993. Η κλοπή αυτή, κατά παράβαση της ισχύουσας νομοθεσίας, συνεχίζεται και τώρα. Τώρα «ανακάλυψε» την παρανομία ο Β. Μουτάφης, ενώ όταν το ξεκίνησε ο Χριστοδουλάκης ο κύριος αυτός, όπως και όλα τα στελέχη της ΠΑΣΚΕ, έπαθαν μούγκα.

Μιλώντας, τέλος, για τις δαπάνες για ιατρική, φαρμακευτική και νοσοκομειακή περίθαλψη τις θεωρεί και αυτός υψηλές και γι' αυτό στην αρχή της τοποθέτησής του στο ΔΣ μίλησε για υπέρβαση των δαπανών. Συνυποτίθεται με όλους εκείνους που αλαλάζουν για τον «εξορθολογισμό» του συστήματος υγείας, έναν εξορθολογισμό που θα έχει μεγάλες συνέπειες για τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους του ΙΚΑ.

Το πιο σημαντικό απ' όλα: για το γεγονός ότι το ΙΚΑ βρίσκεται στα πρόθυρα της χρεοκοπίας, γεγονός που θα χρησιμοποιηθεί ως πρόσχημα για μια νέα, σαρωτική αντιασφαλιστική επίθεση, ο Β. Μουτάφης δεν λέει κουβέντα, δεν κάνει καν νύξη!

Η τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση είναι πάντα ο Καιιάδας

Η Τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση, από τα γεννοφάσκα της, έπαιξε το ρόλο του αμορτισέρ στους κοινωνικούς κραδασμούς που γεννούσε ο αποκλεισμός χιλιάδων παιδιών, προερχόμενων από τα εργατικά και φτωχά λαϊκά στρώματα, από το σχολείο.

Κατά καιρούς -πάντα μετά από μια κραυγαλέα αποτυχία «μεταρρυθμιστικής» προσπάθειας- ρετουσάρωνταν το αποκρουστικό της πρόσωπο, για να ξαναπαρουσιαστεί θελκτικό στους «αποτυχημένους» της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Ετσι και τώρα η κυβέρνηση της ΝΔ υιοθέτησε τα ΕΠΑΛ (Επαγγελματικά Λύκεια) και ΕΠΑΣ (Επαγγελματικές Σχολές), που αντικατέ-

στησαν τα ΤΕΕ του Αρσένη.

Οι αλλαγές, που ανακοινώθηκαν με βαρύγδουπο τρόπο και αναφορές, ήταν όμως και πάλι εκ του προχείρου. Και βεβαίως συνέχισαν να διακωλύουν το καθεστώς της πολυδιάσπασης της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, που θα έπρεπε να είναι μια και ενιαία για όλα τα παιδιά.

Με νέα Υπουργική Απόφαση (56645/Γ2/1-6-2007) μετατρέπονται σε ΕΠΑΣ 86 σχολικές μονάδες (οι 53 προέρχονται από τα 62 ΤΕΕ που δεν είχαν μετατραπεί σε ΕΠΑΛ με την περσινή Υπουργική Απόφαση και οι 33 από τα ΤΕΕ που είχαν ήδη μετατραπεί σε ΕΠΑΛ την περσινή χρονιά). Δηλαδή ακόμα και κάποια ΤΕΕ που είχαν μετατραπεί σε ΕΠΑΛ,

τώρα υποβιβάζονται, μετατρέπονται σε ΕΠΑΣ, αφού σ' αυτές η φοίτηση είναι διετής, δεν είναι στην αποκλειστική αρμοδιότητα του υπουργείου Παιδείας, ενώ και οι απόφοιτοί τους δεν έχουν καμιά δυνατότητα πρόσβασης στα ΑΕΙ-ΤΕΙ.

Επίσης σε καθεστώς αβεβαιότητας παραμένουν ακόμη 8 ΤΕΕ, παρά τις δεσμεύσεις και του ίδιου του Καραμανλή και της Γιαννάκου ότι δεν θα καταργηθούν σχολεία.

Για μια ακόμα φορά -τώρα που κλείνει η σχολική χρονιά- έχουμε επανάληψη του ίδιου σκηνικού, αφού δεν είναι γνωστό για τη νέα σχολική χρονιά

Α) με ποιους τομείς και ποιες ειδικότητες θα λειτουργήσουν τα

ΕΠΑΛ σε κάθε περιοχή

Β) το αναλυτικό πρόγραμμα μαθημάτων στα ΕΠΑΛ

Γ) το ωρολόγιο και το αναλυτικό πρόγραμμα στις ΕΠΑΣ

Δ) τι θα γίνει με τα 8 ΤΕΕ που δεν μετατρέπονται σε ΕΠΑΛ ή ΕΠΑΣ

Αγνωστο επίσης είναι και το τι θα γίνει με τα βιβλία.

Τα παραπάνω επιβεβαιώνουν το συμπέρασμα ότι και αυτή η κυβέρνηση, όπως και οι παλαιότερες, συνειδητά προωθεί την πρόωρη και στενή κατάρτιση, που περιθωριοποιεί τους μαθητές της τεχνικοεπαγγελματικής εκπαίδευσης, μετατρέποντάς τους σε φθηνό και ευέλικτο προσωπικό για τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις.

Από Σεπτέμβρη το εξεταστικό

Από το Φθινόπωρο ανοίγει η ατζέντα του εξεταστικού με ειδική επιτροπή του υπουργείου Παιδείας, που θα συσταθεί γι' αυτό το λόγο.

Ο «ουσιαστικός διάλογος» όμως θ' αρχίσει μετά τις εκλογές.

Τάδε έφη η Μαριέττα Γιαννάκου, κατά τη διάρκεια γεύματος με δημοσιογράφους.

Ο «διάλογος» θα έχει προαποφασισμένη κατεύθυνση, αφού η υπουργός Παιδείας προδιέγραψε τους άξονες πάνω στους οποίους θα κινηθεί: εξετάσεις, βεβαίως, βεβαίως μετά το Λύκειο με το σύστημα των «κύκλων», δηλαδή εξετάσεις σε μαθήματα που οδηγούν σε Σχολές και Τμήματα συναφών επιστημονικών αντικειμένων.

Το υπουργείο Παιδείας ανακάτευε ξανά την τράπουλα και επαναφέρει, όπως φαίνεται, ένα σύστημα εισαγωγικών εξετάσεων που ίσχυε πριν από 27 χρόνια.

Ετσι π.χ. οι υποψήφιοι θα επιλέγουν να εξεταστούν στον ιατρικό κύκλο, ο οποίος θα περιλαμβάνει ιατρικές, οδοντιατρικές σχολές, φαρμακευτική, νοσηλευτική κ.λπ. Το σύστημα αυτό περιορίζει μοιραία τις επιλογές των υποψηφίων. Το μόντο είναι ότι γίνεται για «να μπορεί να επιλέγει ο υποψήφιος επιστήμη που πραγματικά θέλει να σπουδάσει».

Λογικό, ίσως, σκεφτεί κανείς, που όμως μπαίνει στη ζυγαριά με τον περιορισμό των δυνατοτήτων να σπουδάσει κανείς στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, την ένταση του σκληρού ήδη ανταγωνισμού και τον αποκλεισμό χιλιάδων παιδιών.

Όποια άκρη τραβήξει κανείς, όποια πλευρά κι αν επιλέξει ως «δίκαιη», τελικά διαπιστώνει ότι έχει παρενέργειες δυσάρεστες για τη νεολαία που προθί να βρει μια θέση στα ΑΕΙ-ΤΕΙ.

Κι όλα αυτά, γιατί το αυστηρό πρόγραμμα μέσα στο οποίο κινείται, είναι η αποδοχή των εξετάσεων, ως τρόπου εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Τα μοντέλα τους, όπως είναι φυσικό, δεν είναι απερίοριστα και όλα όσα έχουν εφαρμοστεί κατά καιρούς είναι παραλλαγές κάποιων παλαιότερων.

Όλα, όμως, έχουν μια βασική φιλοσοφία. Να πετοσκοφούν τα όνειρα χιλιάδων νέων, προερχόμενων κυρίως από τα φτωχά λαϊκά στρώματα, να περιορίσουν δραστικά το «στρατό της κοινωνικής ανατροπής».

Το ότι το «νέο» μοντέλο των εισαγωγικών εξετάσεων τοποθετείται μετά το Λύκειο, μόνο ως φωτογραφία της πίεσης που άσκησε η γενική κατακραυγή για την ολοκληρωτική υποταγή του Λυκείου στο εξετασοκεντρικό σύστημα (ρύθμιση που είχε επιβάλει η «μεταρρύθμιση Αρσένη») μπορούμε να το εκλάβουμε.

Κατά τα άλλα, και αυτό θα παίξει το ρόλο του, της ανακοπής της τάσης της νεολαίας της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μόρφωση, δεν θα κόψει τους δεσμούς αίματος με την παραπαιδεία, ενώ και το Λύκειο δεν θα το απαλλάξει απ' το βραχνά της σύνδεσης με τις εισαγωγικές εξετάσεις, αφού το ενδιαφέρον των παιδιών θα είναι νομοτελειακά στραμμένο προς αυτές.

Τελικά όπως κι αν ξεκινήσει κανείς, πάντως στο ίδιο αίτημα καταλήγει: ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗ στα Πανεπιστήμια.

Γιούλα Γκεσούλη

Χαστούκι σε Χριστόδουλο και κυβέρνηση

Ισχυρό χαστούκι στο Χριστόδουλο και τους πολιτικούς του φίλους στην κυβέρνηση έδωσε η απόφαση του Ε' Τμήματος του ΣΤΕ, η οποία έκρινε αντισυνταγματικό το νόμο 3432/2006, βάσει του οποίου οι εκκλησιαστικές σχολές αναγορεύονταν σε «πανεπιστήμια».

Το Ε' Τμήμα ομόφωνα έκρινε ότι ο εν λόγω νόμος είναι αντίθετος στο άρθρο 16 του Συντάγματος, αφού θεσπίζει διατάξεις που καταργούν την ακαδημαϊκή ελευθερία και παρέπεμψε το θέμα στην Ολομέλεια του ΣΤΕ, όπου θα παρθεί και η τελική απόφαση.

Στο σκεπτικό τους οι δικαστές αναφέρουν ότι

– Οι εκκλησιαστικές σχολές δεν κατοχυρώνουν την ακαδημαϊκή ελευθερία για διδάσκοντες και σπουδαστές, αφού δεν οργανώνονται ως νομικά πρόσωπα πλήρως αυτοδιοικούμενα

– Η παρεχόμενη εκπαίδευση και οι κατευθύνσεις της έρευνας δεν καθορίζονται από αιρετά όργανα, αλλά ελέγχονται από το Ανώτατο Επιστημονικό Συμβούλιο, τα μέλη του οποίου διορίζονται από το υπουργείο Παιδείας και την Εκκλησία της Ελλάδας

– Το περιεχόμενο και ο σκοπός της εκπαίδευσης, δηλαδή η διδασκαλία συγκεκριμένου δόγματος όχι χάριν της επιστημονικής μελέτης, αλλά με στόχο τη μεταλαμπάδευση αυτούσιων των αληθειών του και την κατάρτιση θρησκευτικών λειτουργών, δεν συνάδει με την αρχή της ακαδημαϊκής ελευθερίας. Αντίθετα, θεμελιώδης προϋπόθεση της επιστημονικής έρευνας και διδασκαλίας που βασίζονται στον ορθό λόγο, είναι η δυνατότητα κριτικής, αμφισβήτησης, ακόμα και ανατροπής των κατεστημένων γνώσεων και θεωριών, η οποία οδηγεί στην ανανέωση και πρόοδο της επι-

στήμης

– Η διαδικασία επιλογής των σπουδαστών αντίκειται στο σύνταγμα, γιατί περιλαμβάνει προκαταρκτική εξέταση ενώπιον Επιτροπής, ενώ προβλέπεται και συστατική επιστολή επισκόπου για την εισαγωγή των σπουδαστών

– Η συνέντευξη των υποψηφίων συνιστά απόκλιση από το ισχύον σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, καθώς ζητούνται από τον υποψήφιο ιδιότητες που δεν συνδέονται με τη δυνατότητα παρακολούθησης σπουδών στο επίπεδο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης

– Η συστατική επιστολή του επισκόπου θεσπίζεται κατ' απόκλιση από τα γενικούς ισχύοντα για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και δε γίνεται με επιστημονικά κριτήρια, αλλά επαφίεται στην κρίση του επισκόπου.

Ετσι, λοιπόν, Χριστόδουλος και Μαριέττα έμειναν με τη χαρά και στραπατσारीστηκε το προφίλ που ήθελαν να προβάλλουν, ο μεν πρώτος ως αναμφισβήτητη δύναμη ακόμα και στα ζητήματα εκπαίδευσης, η δε δεύτερη ως σοβαρή πολιτικός, που δεν κάνει κινήσεις έξω από τα επιβεβλημένα μιας τυπικής αστικής δημοκρατίας.

Εκεί πάνω στην κυβέρνηση θα καταριούνται το άρθρο 16 του Συντάγματος, που στοίχειωσε με τους αγώνες των φοιτητών και δεν μπόρεσαν να το καταργήσουν. Είναι και αυτό μια «παραπλευρη νίκη» του φοιτητικού κινήματος.

ΥΓ: Ας τα βλέπουν αυτά κι ας παραδειγματίζονται όσοι φωνάζουν στις φοιτητικές πορείες «ούτε κρατικό ούτε ιδιωτικό πανεπιστήμιο», μηδενίζοντας την αξία των αγώνων στον καπιταλισμό για την υπεράσπιση της δημόσιας παιδείας.

Νέα μορφή ψυχρού πολέμου (2)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

Λευτεί νέες αγορές (που έχασε η ρωσική υπερδύναμη), είναι ένας ακόμα λόγος.

Σίγουρα, όμως, δε μπορούμε να πούμε, ότι τα κράτη και οι ηγέτες τους έμαθαν το μάθημά τους απ' τα οδυνηρά αποτελέσματα του τελευταίου παγκόσμιου πολέμου και μπορούν να εγγυηθούν μακροπρόθεσμα την παγκόσμια ειρήνη. Γιατί τότε δεν θα είχαμε δεκάδες πολέμους ανά την υφήλιο μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (Βιετνάμ, Κορέα, Αφρική, Φόκλαντ, Ιράν-Ιράκ, πόλεμος του Κόλπου, Γιουγκοσλαβία, Αργεντινάν, Ξανά Ιράκ κτλ), στους οποίους το αίμα που χύθηκε είναι αθροιστικά πολύ περισσότερο απ' αυτό που χύθηκε σ' αυτόν. Δεν θα είχαμε τέτοια διόγκωση των πολεμικών δαπανών και τέτοια συγκέντρωση όπλων μαζικής καταστροφής που δεν υπήρξε σε κανένα προηγούμενο στάδιο της Ιστορίας της Ανθρωπότητας.

Αυτό που οι απολογητές του καπιταλιστικού

συστήματος θέλουν να αποκρύψουν είναι ότι ο πόλεμος δεν είναι απότοκο «προσωπικών φιλοδοξιών», «παραλόγων ηγεσιών» ή θρησκευτικών διαφορών. Πίσω από κάθε πόλεμο, ακόμα και απ' τον πιο «παραλόγο», αν το ψάξει κανείς θα διαπιστώσει ότι κρύβεται η ίδια οικονομική βάση. Κι αυτή είναι η αποκόμιση του ανώτατου κέρδους, το ξαναμοίρασμα των αγορών, που με την αύξηση της παγκόσμιας φτώχειας γίνονται όλο και πιο στενές, εν ολίγοις το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα. Ακόμα κι αυτοί οι πόλεμοι που φαντάζουν «θρησκευτικοί» ή φυλετικοί (π.χ. στην Αφρική, αυτή την τεράστια αποθήκη πρώτων υλών, που από δώρο της φύσης έχουν μετατραπεί σε πηγή καταστροφής) δεν θα υπήρχαν, αν δεν υπήρχε αυτή η οικονομική βάση. Εξάλλου, ο πόλεμος είναι μια τρομερά επικερδής υπόθεση για το κεφάλαιο (ίσως η πιο επικερδής).

Όσο παραμένει λοιπόν ο καπιταλισμός τόσο θα «γεννιέται» πολέμους. Αυτοί οι πόλεμοι για την ώρα δεν οδηγούν σε γενικευμένο παγκόσμιο μακελειό.

Αυτό όμως είναι εφήμερο, γιατί όσο οξύνεται η οικονομική κρίση παγκόσμια, όσο στενεύουν οι αγορές κι όσο υπάρχουν αντίπαλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που θέλουν να ξαναμοιράσουν την ήδη μοιρασμένη παγκόσμια «πίτα», ένας νέος παγκόσμιος πόλεμος θα είναι αναπότρεπτος. Μπορεί ορισμένοι να χαίρονται που βλέπουν ότι δημιουργείται ένα «αντίβαρο» στην αμερικάνικη «παντοκρατορία», με την ενίσχυση της Ρωσίας, και άλλοι να ζουν με το όνειρο μιας ισχυρής Ενωμένης Ευρώπης που θα αποτελέσει άλλο ένα τέτοιο αντίβαρο. Αυτές οι εξελίξεις, όμως, δεν οδηγούν στην παγκόσμια ειρήνη. Γιατί όταν η Ρωσία ή άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις φτάσουν στο σημείο να μπορούν να αντιπαρατεθούν στα ίσα με τους Αμερικανούς στο στρατιωτικό τομέα, δεν θα διστάσουν να το κάνουν, αδιαφορώντας για το αίμα που θα χυθεί. Αυτό έχει διδάξει η Ιστορία του 20ού αιώνα, για όσους θέλουν να διδάσκονται από την ιστορική εξέλιξη.

Κ. Βάρλας

■ **Δυο νέοι εργαζόμενοι στην Εντατική**

Ασύδοτοι οι εργολάβοι

Πήγαν για μεροκάματο και βρέθηκαν στην Εντατική. Ο ένας μάλιστα χαροπαλεύει. Δυο νέοι εργαζόμενοι σε εταιρία τηλεπικοινωνιακών συστημάτων, ο 24χρονος Π. Κόκκινος και ο 23χρονος Γ. Λαδικός έφτασαν στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη του Περάματος και ετοιμάζονταν ν' ανέβουν για δουλειά στο επισκευαζόμενο πλοίο «Μίνοα Euro». Πριν προλάβουν να κατέβουν από το αυτοκίνητο, η μπίγα ενός τεράστιου γερανού τους καταπλάκωσε, μετατρέποντας το αυτοκίνητο σ' ένα σωρό από παλιοσίδερα.

Κανένας δε μπορεί να μιλήσει για ανθρώπινο λάθος. Την ώρα που έπεσε ο γερανός δεν δούλευε και ο χειριστής είχε κατέβει από την καμπίνα του. Ο γερανός απλούστατα ήταν «χρτέπι». Εργάτες της Ζώνης δήλωσαν ότι ο ίδιος γερανός, που ανήκει σε εργολάβο, έχει ξαναπέσει και από τύχη δεν υπήρξαν θύματα. Έχουν πέσει και άλλοι γερανοί τέτοιου τύπου. Οι εργολάβοι της Ζώνης δίνουν υπεργολαβίες σε άλλους ιδιώτες, που εγκαθιστούν στη Ζώνη μηχανήματα τα οποία κανένας δεν ξέρει αν και πότε ελέγχθηκαν για τελευταία φορά ως προς την αξιοπιστία τους. Σι-

γά μη νοιαστούν για την ασφάλεια των εργατών.

Κατά σύμπτωση, τη μέρα που έγινε το νέο έγκλημα, είδε το φως της δημοσιότητας μια κόντρα ανάμεσα στον προϊστάμενο του ΚΕΠΕΚ (Κέντρο Πρόληψης Επαγγελματικού Κινδύνου) και τα συνδικάτα της πόλης. Ο προϊστάμενος έστειλε στο Εργατικό Κέντρο έγγραφο, με το οποίο απαιτεί να γνωρίζεται από πριν τις επιχειρήσεις στις οποίες θα γίνει έλεγχος, κάτι που δεν γινόταν μέχρι τώρα. Οι τακτικοί έλεγχοι καθιερώθηκαν εδώ και τρεις μήνες, ύστερα από αίτημα του Συνδικάτου Μετάλλου (ελέγχεται από το ΠΑΜΕ), που θέλει να δείξει ότι κάνει έργο. Τα μικτά συνεργεία ελέγχου ενημερώνονται το

πρωί για τις επιχειρήσεις που θα γίνει έλεγχος, με βάση τις καταγγελίες που έχει το συνδικάτο. Ο προϊστάμενος τώρα απαιτεί να το ξέρει τουλάχιστον από την προηγούμενη μέρα! Δεν χρειαζόμαστε την καταγγελία του συνδικάτου («εγείρει σειρά ερωτηματικών και υποψιών, με δεδομένο ότι στο παρελθόν είχε παρατηρηθεί ότι κατά τη διενέργεια ελέγχων (όπου είχαν υπάρξει από πριν καταγγελίες), οι επιχειρήσεις είχαν ενημερωθεί εκκεκωνώντας χώρους ή παρεμβαίνοντας για πρόσκαιρη συγκάλυψη των παρανομιών και παραβάσεων για να μην εντοπιστούν») για να καταλάβουμε το «ζόρι» του προϊστάμενου. Είναι σαν να λέμε «τι κάνει νιάου-νιάου στα κεραμίδια».

■ **Εκδήλωση της «Κ» για το φοιτητικό κίνημα**

Θέσεις, αντιθέσεις, αντιπαραθέσεις

Ο ζωντανός διάλογος και οι αντιπαραθέσεις, συχνά σε έντονο τόνο ήταν το χαρακτηριστικό της συζήτησης που για περισσότερες από τρεις ώρες κράτησε αμείωτο το ενδιαφέρον στην εκδήλωση των φοιτητών της «Κόντρας», που έγινε την Παρασκευή 8 Ιούνη στο Πολυτεχνείο. Συζήτηση στην οποία δεν πήραν μέρος μόνο οι εισηγητές του πάνελ, αλλά και αρκετοί από κάτω (φοιτητές και μη).

Ο πλούτος των απόψεων που εκφράστηκαν στη συζήτηση δε μπορεί, βέβαια, να μεταφερθεί σ' αυτό το ρεπορτάζ. Με τον κίνδυνο που εμπεριέχει κάθε προσπάθεια συνοπτικής ομαδοποίησης απόψεων, θα λέγαμε ότι οι ομιλητές μοιράστηκαν σε δυο ομάδες. Η μία, που εκφράστηκε κυρίως από τάσεις της ΕΑΑΚ, υπερτόνιζε το ρόλο της ριζοσπαστικής αριστεράς στο κίνημα (θεωρούσε περίπου ότι αυτό υπήρξε δημιουργητικό) και κατέληγε στο συμπέρασμα ότι αυτό το κίνημα εξάντλησε τα όριά του και δε μπορούσε να τραβήξει άλλο. Η άλλη ομάδα (στην οποία περιλαμβάνονται και οι φοιτητές της «Κ») έκανε σκληρή κριτική σε πρακτικές χειραγώγησης και ευνοουχισμού του κινή-

ματος, που αναπτύχθηκαν και στη φάση της ανόδου και στη φάση της πτώσης, και έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην εξάντληση της δυναμικής του. Στο επιχείρημα της πρώτης ομάδας, ότι ήταν οι αντικειμενικές συνθήκες που οδήγησαν στις κρίσιμες καμπές στην υποχώρηση του κινήματος, η δεύτερη ομάδα αντέταξε (με αναφορές σε γεγονότα και απόψεις), ότι δεν δόθηκαν οι μάχες που έπρεπε να δοθούν στην κατεύθυνση της αντιμετώπισης αυτών των αντικειμενικών συνθηκών.

Ο πυρήνας της εισήγησης της «Κ» αφορούσε τη διαλεκτική σχέση αυθόρμητου-συνειδητού, την σχέση αμοιβαίας εμπιστοσύνης που πρέπει να οικοδομεί η πρωτοπορία με το κίνημα. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να υποκαθιστά πραξικοπηματικά τα τελευταία, σβήνοντας την πολυμορφία της συνειδησης μεγάλου κομματιού του, συγκαλύ-

πτοντας τις αδυναμίες του και τα λάθη του, αλλά αντίθετα, παλεύοντας μέσα από τις γραμμές του, να αναδεικνύει τις υστερήσεις του, να παίρνει δύναμη και να τη «μεταφράζει» σε θεωρία και πολιτική (σ.σ. *όλο το κείμενο της εισήγησης υπάρχει στην ιστοσελίδα μας*).

Η εκδήλωση ήταν για μας η πρώτη απόπειρα, μετά το κίνημα των καταλήψεων, να μοιραστούμε δημόσια τους προβληματισμούς μας, τη γενίκευση της πείρας που αποκομίσαμε από το κίνημα. Θεωρούμε πρώτιστο καθήκον των πιο ζωντανών κομματιών του «μπλοκ των καταλήψεων», μπροστά στον κίνδυνο της κινηματικής αμωπώτιδος, να σπάσουν τη σιωπή, τη βουβαμάρα που κυριαρχεί στους φοιτητικούς χώρους μετά την υποχώρηση του κινήματος, μετά την λήξη των καταλήψεων, και να δυναμώσουν τη συλλογικότητα.

Μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια

Ο Πανίκας, εκτός από νομάρχης Θεσσαλονίκης, είναι και τραγουδιστής. Είχε κάθε λόγο, λοιπόν, να υποδεχτεί στο νομαρχιακό μέγαρο τη φετινή νικήτρια της Γιουροβίζιον. Πολύ περισσότερο που είναι Σέρβα, δηλαδή καμιά σχέση με γυφτοσκοπιανούς και αλλοθρησκούς. Έπρεπε, όμως, να βγάλει και μια εντυπωσιακή φωτογραφία με τη συνάδελφο τραγουδιάρια. Την πήρε, λοιπόν, από το χέρι, την έβαλε να καθήσει πίσωκάπουλα στο θηριάδες σκούτερ του (βέσπια το απεκάλεσε μετά ο πονηρούλης) και την έκανε καναδυό γύρους στο προαύλιο του μεγάρου, ίσα-ίσα για να τραβήξουν πλάνα οι κάμερες και να σκάσει από το κακό του ο χοντρός, που δηλώνει οπαδός του ροκ-εν-ρολ, αλλά άμα ανοίξει το στόμα του σωπαίνουν και τα βατράχια. Και βέβαια, δεν έβαλε γιο-γιο στο κεφάλι του ο Πανίκας. Πέρα από το ότι του χαλάει τη χωρίστρα, άμα έβαζε κράνος πώς θα φαινόταν το υπέροχο προφίλ του με το θεληματικό πηγούνι; Τις κάμερες τις φωνάζουμε για να δείξουν τη φάτσα μας, όχι για να δείξουν ένα εποχούμενο κράνος, κάτω από το οποίο μπορεί να κρύβεται ο πάσα ένας.

Ο Πανίκας πουλάει στα μίντια. Το ξέρουν, το ξέρει και τους το έχει πει κιόλας φόρα παρτίδα. Ανακάλυψαν, λοιπόν, οι δαιμόνιοι ρεπόρτερ, ότι στη βόλτα επίδειξης ο Πανίκας παραβίασε το νέο ΚΟΚ. Και το 'καναν θέμα, ενώ ο Πανίκας θα ήθελε να κάνουν θέμα τη βόλτα του με την ομόδοξη και συνάδελφο Σέρβα τραγουδιάρια. Είδε τα ρεπορτάζ ο γαλλοθρεμμένος Μισέλ και έδωσε εντολή στην Τροχαία

(αλήθεια, από τότε ο Μεταφορών δίνει εντολές σε υπηρεσία που υπάγεται στον Δημοσίαις Τάξεως; Μήπως να το κοιτάσουμε λίγο, ω Βύρων;) να στείλει στον Πανίκα μπουγιουρντί με πρόστιμο 350 ευρώ. Ο μέγας ηθοποιός Πανίκας φώναξε ξανά τις κάμερες και με ύφος συντετριμμένο αναγνώρισε το λάθος του, ζήτησε συγνώμη (αυτός, ρε, είναι άντρας!) και υποσχέθηκε ότι από τούδε και στο εξής θα κυκλοφορεί με γιο-γιο στο κεφάλι κι ας του χαλάει τη χωρίστρα κι ας του κρύβει το υπέροχο προφίλ με το θεληματικό πηγούνι.

Κι έζησαν αυτοί καλά (με τζάμπα τηλεοπτική προβολή και Πανίκας και Μισέλ) κι εμείς χειρότερα. Τουτέστιν, μας έφτυσαν για μια φορά ακόμη και απάθως διαγνώσαμε ότι ψιχαλίζει.

ΥΓ1 (φαινομενικώς άσχετο): Κάποιος πρέπει να πει στον Γιωργάκη, ότι η λέξη «περιβαντολογικό» δεν υπάρχει στο ελληνικό λεξιλόγιο. Η αγγλική λέξη environmental, την οποία προφανώς προσπαθεί να μεταφράσει, στα ελληνικά αποδίδεται ως «περιβαλλοντικός -ή -ό». Το άλλο, αυτό που μπερδεύει, προφέρεται «περιβαλλοντολογικός» και σημαίνει άλλο πράγμα, που στην αγγλική αποδίδεται περιφραστικώς. Πετράκη, ως φιλόλογος πρέπει να κάνει μερικές προσπάθειες ακόμη. Στην τελική, γράφτε του τις ομιλίες με μεγάλους λατινικούς χαρακτήρες.

ΥΓ2: Ο Πανίκας, γνήσιο λαϊκό παιδί, που μεγάλωσε στην περιοχή του Διοικητήριου, έχει κάθε λόγο το κρις-κραφτ να το αποκαλεί «κρισκραφ».

Στο «Ίδρυμα Νιάρχου» Λυρική και Εθνική Βιβλιοθήκη, μαζί με το «φιλέτο» του Φαλήρου

Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που η έννοια του εθνικού στην κυρίαρχη «γλώσσα» ταυτιζόταν με το κρατικό. Οποιοσ οργανισμός ή επιχείρηση έφερε στον τίτλο του το επίθετο «εθνικός -ή -ό» ήταν κατά κανόνα νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου κι αν δεν ήταν, αποτελούσε ιδιοκτησία του κράτους και διοικούταν απ' αυτό. Τούτο, όμως, αποτελεί πλέον παρελθόν. Γι' αυτό και δεν μας εξέπληξε καθόλου η παραχώρηση στο «Ίδρυμα Νιάρχου» της Εθνικής Βιβλιοθήκης και της Εθνικής Λυρικής Σκηνής. Παραχώρηση πακέτο με την τσιμεντοποίηση ενός από τους τελευταίους ελεύθερους χώρους της Αθήνας, του παλιού Ιπποδρόμου στο Φάληρο.

Το παζάρι κρατάει καιρό και η συμφωνία οριστικοποιήθηκε με την υπογραφή μνημόνιου ανάμεσα στον Καραμανλή και εκπροσώπους του καπιταλιστικού «Ίδρυματος», την περασμένη Τρίτη. Είχε προηγηθεί η συμφωνία της «πράσινης» διοίκησης του Δήμου Καλλιθέας, που δέχτηκε να παραχωρηθεί το «φιλέτο» στους καπιταλιστές, με αντίτιμο 28 στρεμμάτων (από τα 230 της συνολικής

έκτασης) στα οποία θα κατασκευαστούν ένα ποδοσφαιρικό γήπεδο, ένας παιδότοπος και μια καφετέρια!

Φυσικά, το νέο πλιότισκο παρουσιάζεται ως ευγενής και ανιδιοτελής προσφορά του «Ίδρυματος Νιάρχου», που θα κατασκευάσει κτίρια για να στεγαστούν η άστεγη Λυρική και η υπερκορεσμένη Εθνική Βιβλιοθήκη. Περιττεύει και να το συζητήσουμε. Όπως ακριβώς το Συγκρότημα Λαμπράκη πήρε ένα «φιλέτο» στο κέντρο της Αθήνας και έχτισε ένα από τα πιο προσοδοφόρα μαγαζιά (Μέγαρο Μουσικής με όλα τα προσαρτήματά του), έτσι δίνε-

ται στο «Ίδρυμα Νιάρχου» το «φιλέτο» του Φαλήρου (που θα έπρεπε να μετατραπεί σε πάρκο, με πράσινο και χώρους ήπιων αθλητικών δραστηριοτήτων και αναψυχής, μπας και ανασάνει λίγο η μπετοναρισμένη Καλλιθέα) και μαζί του δυο ιστορικά κρατικά ιδρύματα. Ο πρόεδρος της Λυρικής (και πρώην πρόεδρος των βιομηχάνων) Οδ. Κυριακόπουλος, που δεν πολυνοιάζεται για τα πολιτικάντικα τερτίπια, μίλησε καθαρά για «σύμπραξη του ιδιωτικού με το δημόσιο τομέο» («Ελευθεροτυπία», 13.6.07). Ξέρουμε, λοιπόν, πολύ καλά ποιον ευνοούν αυτές οι συμπράξεις.

Η συζήτηση που έγινε στις 22 Μαΐου στο Πολυτεχνείο, με αφορμή το τέλος της δίκης της Ε.Ο. 17Ν, ήταν θετική, γιατί μπήκε το ζήτημα της αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους, τωρινούς και μελλοντικούς (περιεχόμενο, προσανατολισμός, σχέση με το λαϊκό κίνημα) και γιατί ακούστηκε η πρόταση του Δ. Κουφοντίνα να αρχίσει μια συζήτηση για το «ένοπλο». Ήταν θετική γιατί «παράγοντες» του κινήματος, που συμμετείχαν στις «Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους», για λόγους πολιτικού καιροσκοπισμού, δήλωσαν καθαρά την απαξίωσή τους για τη λαϊκή και επαναστατική βία, για τις ένοπλες οργανώσεις και για τους κατηγορούμενους της 17Ν και του ΕΛΑ. Βιάζονται να γυρίσουν σελίδα. Και τι δεν ακούσαμε: Ότι τα ερωτήματα του Κουφοντίνα ήταν άστοχα, ότι η βία είναι το κρησφύγετο της ανεπάρκειας (!!), ότι δεν υπήρξαν ένοπλες οργανώσεις αλλά ένοπλες συσπειρώσεις που αναφέρονταν στο κίνημα φανταστικά (!!), ότι υπήρξε πλήρης διαχωρισμός «ένοπλου» και κινήματος, ότι αυτοαπαξιώθηκαν οι κατηγορούμενοι μέσα από κόντρες και διαμάχες (!!), ότι είμαστε λίγοι και άρα δεν μπορεί να γίνει τίποτα κ.λπ. Δυστυχώς, αυτή είναι η νοοτροπία και η πρακτική των αδήλων και εναλλασσόμενων σκοπιμοτήτων.

Ετσι, επιβεβαιώθηκε γρήγορα η εκτίμηση ενός από τους ομιλητές του πάνελ, ότι θα υπάρξουν δύο ρεύματα, ένα που θα προσανατολιζόταν σε νομικές και ουμανιστικές πρακτικές και ένα που θα έχει πολιτικό προσανατολισμό, και ότι δεν μπορεί να υπάρξει οργανωτική σχέση ανάμεσα σε αυτούς που αγωνίζονται για την καλύτερη του συστήματος και αυτούς που αγωνίζονται για την ανατροπή του. Η πορεία των «Κινήσεων Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους» έδειξε και ανέδειξε αυτό το πρόβλημα.

Κίνημα αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους του «ένοπλου» και της δυναμικής πρακτικής και αντίστασης δεν νοείται, αν δεν υπάρχει η παραδοχή ότι αυτές οι οργανωμένες και οργανωνόμενες δυνάμεις αποτελούν κομμάτι του λαϊκού κινήματος και ότι από το λαϊκό κίνημα προέρχονται. Δεν αγωνιζόμαστε για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων από φιλανθρωπία ή ουμανισμό. Η αλληλεγγύη είναι μια πολιτική πράξη, μια ταξική τοποθέτηση, μια πράξη αγώνα για περισσότερη δύναμη. Με τον αγώνα για την απελευθέρωση των πολιτικών

■ Αρθρο-παρέμβαση του Χρήστου Τσιγαρίδα

Απαραίτητη η πολιτική νομιμοποίηση της λαϊκής και επαναστατικής αντιβίας

κρατουμένων επανακτούμε την αγωνιστική εμπειρία. **Αλλά κύρια επανακτούμε την πολιτική νομιμοποίηση της αντιβίας.**

Η δημόσια συζήτηση για το «ένοπλο» έχει τους περιορισμούς της, τουλάχιστο για μένα, που πάντα πίστευα και πάντα λειτουργούσα με την πεποίθηση ότι τέτοιες συζητήσεις δεν έχουν νόημα αν δεν συνοπάρχουν με το «διά ταύτα». Θα τοποθετηθώ, λοιπόν, έστω και περιεκτικά, με σκοπό να βοηθήσω την έναρξη μιας συζήτησης, σε μερικά ζητήματα που αποτελούν μαύρη προπαγάνδα όχι μόνο του αστικού κράτους αλλά ιδιαίτερα των ρεφορμιστών.

– Είναι απαραίτητη η λαϊκή και η επαναστατική βία για την καταστροφή της αστικής εξουσίας ή αποτελεί αρνητικό παράγοντα στο λαϊκό κίνημα; Αν ισχύει το δεύτερο, μήπως οι υποστηρικτές αυτής της θέσης είναι καλυμμένοι οπαδοί της στρατηγικής αντίληψης για βαθμιαία, ειρηνική μεταλλαγή του καθεστώτος της αστικής εξουσίας;

– Υπάρχει αντίθεση ανάμεσα στις ένοπλες οργανώσεις και το λαϊκό κίνημα, υπήρχε αντίθεση μέσα στις ένοπλες οργανώσεις ανάμεσα στην ένοπλη πρακτική και τη συμμετοχή στο μαζικό κίνημα;

– Πίστευαν οι ένοπλες οργανώσεις ότι ήταν «ο επαναστατικός φορέας»;

– Είχαν κάποιο σχέδιο ή η πρακτική τους ήταν αποτέλεσμα φετιχισμού των όπλων;

Η ελληνική αστική τάξη έχει σαν κύριο μέλημά της την εδραίωση και επέκταση της εξουσίας της, ενάντια στα συμφέροντα των εκμεταλλεμένων κοινωνικών τάξεων και στρω-

μάτων. Έχει καθορίσει την πολιτική έκφραση των συμφερόντων της σ' ένα ενιαίο πολιτικό σύστημα, έχει οικοδομήσει ένα ολόκληρο σύστημα κοινωνικών σχέσεων και τρόπου ζωής και μέσω της ιδεολογικής της κυριαρχίας έχει μπάσει στη συνείδηση των εκμεταλλεμένων κοινωνικών τάξεων την αυταπάτη, ότι είναι δυνατόν να καταληφθεί η εξουσία από τις δυνάμεις του λαϊκού κινήματος με ενδεχόμενη εκλογική νίκη.

Η αστική τάξη δεν στηρίζει την εξουσία της μόνο στην οικονομική της κυριαρχία, αλλά έχει σαν εγγυητή της το οργανωμένο και ένοπλο κράτος. Κάθε της ενέργεια στηρίζεται στη βία, ακόμα και όταν αυτή η βία δεν εμφανίζεται με τις τυπικές της μορφές. Έχει βάλει τα όρια στα οποία επιτρέπει τη δράση των κοινωνικών δυνάμεων, τα οποία και στενέει συνεχώς. Επικαλείται την «έννομο τάξη» ως δημιούργημα της «δικαιοσύνης» και τη βία του κράτους ως συνέπεια εφαρμογής των νόμων, ενώ συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Νομιμοποιεί τη βία του κράτους δημιουργώντας νόμους και αναθέτει την εφαρμογή τους σε καλοπληρωμένους υπαλλήλους. Νόμους που έχουν αρκετή ελαστικότητα και ασάφεια, ώστε να υπάρχει η δυνατότητα διαφορετικής ερμηνείας για τους «έχοντες και κατέχοντες». Όταν θεωρεί ότι κινδυνεύει, δεν διστάζει να χρησιμοποιήσει τα ένοπλα όργανά της για τρομοκρατία, αποκάλυπτη βία, σφαγή. Είναι πολλά και γνωστά τα παραδείγματα, στην Ελλάδα και αλλού, που έδειξαν τις τραγικές συνέπειες της αυταπάτης της ειρηνικής μεταλλαγής της αστικής εξουσίας.

Μήπως έχει αλλάξει τίποτα στην εποχή μας; Μήπως πλέον έχουν διευρυνθεί οι δυνατότητες ελεύθερης πολιτικής δράσης και κατά συνέπεια ειρηνικής μετεξέλιξης της αστικής εξουσίας σε λαϊκή εξουσία; Αρκεί να αναφέρουμε ένα μόνο παράδειγμα: μολονότι τα κοινωνικά και επαναστατικά κινήματα στον αναπτυσσόμενο καπιταλιστικό κόσμο έχουν υποχωρήσει την τελευταία εικοσαετία, το κρατικό οπλοστάσιο, επικαλούμενο τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», έχει εξελιχθεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε να ελέγχει κάθε πτυχή της κοινωνικής δραστηριότητας. Η αστική δημοκρατία της σημερινής εποχής θυμίζει καρικατούρα της

αστικής δημοκρατίας της περιόδου ανάπτυξης των ένοπλων κινήσεων. Είναι ο φόβος μπροστά στο μέλλον που κάνει την αστική τάξη να παίρνει τέτοια μέτρα σε κρατικό επίπεδο. Μόνο καλυμμένοι οπαδοί του αστικού συστήματος τολμούν να μιλούν, ειδικά σήμερα, για ειρηνική (κοινοβουλευτική) μεταλλαγή του καθεστώτος της αστικής εξουσίας. Τέτοιοι, όμως, υπήρχαν όλες τις εποχές. Επομένως, και ως προς αυτό τίποτα δεν έχει αλλάξει στην ουσία. Αλλάζουν μόνο οι μορφές εμφάνισης των πολιτικών ρευμάτων.

Ο ρεφορμισμός είναι ένα ιστορικό φαινόμενο που σαν γέννημα και θρέμμα της αστικής κοινωνίας δεν πρόκειται να εκλείψει παρά μόνο με την ανατροπή αυτής της κοινωνίας. Μέχρι τότε θα αποτελεί συστατικό στοιχείο του λαϊκού κινήματος. Και βέβαια, ο ρεφορμισμός παίρνει πολλές πολιτικές μορφές, δεν είναι μονοσήμαντος. Όσοι σήμερα, με τα λόγια και τις πράξεις τους, σπρώχνουν το λαϊκό κίνημα στο να σεβαστεί την αστική νομιμότητα οδηγούν όλους τους αγώνες σε αξιοθρήνητη χρεοκοπία. Όσοι σήμερα είναι εχθρικοί και εναντιώνονται στην αντίληψη και την πρακτική εκδήλωσης και προώθησης της λαϊκής επαναστατικής βίας σύντομα θα μετατραπούν σε συμπληρωματική καθεστωτική δύναμη (αν δεν έχουν μετατραπεί ήδη).

Οι ανοιχτοί και αποκάλυπτοι ρεφορμιστές έχουν την πολιτική τόλμη (ή, μάλλον, το πολιτικό θράσος) να δηλώνουν ότι η αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία είναι το «καλύτερο πολίτευμα», που δίνει τη δυνατότητα να εκφραστεί σε πολιτικό επίπεδο ο ταξικός ανταγωνισμός. Τελειοποιώντας αυτό το σύστημα, μέσω των κοινοβουλευτικών διαδικασιών –λένε– θα φτάσουμε στο... σοσιαλισμό. Υπάρχουν, όμως, και οι καλυμμένοι ρεφορμιστές. Πολιτικές δυνάμεις που προσδίδουν στην επαναστατική ανατροπή το χαρακτήρα μιας μεταφυσικής διαδικασίας. Κατ' αυτές, η κατάληψη της εξουσίας μπορεί να πραγματοποιηθεί με μακρόχρονη κοινωνική πάλη, που από τη μια θα εκδημοκρατίσει το αστικό κράτος και, από την άλλη, θα εξυψώσει ιδεολογικά και υλικά τον λαό, ώστε την κατάλληλη «μελλοντική» στιγμή το λαϊκό κίνημα (με ποια εμπειρία, με ποιες υλικές δυνατότητες;) να προχωρήσει στη βίαιη ανατροπή του αστικού κράτους, που θα

βρίσκεται σε λήθαργο! Μάλλον ελπίζουν, ότι αυτή τη φορά τα γυμνά στήθη που με ηρωισμό θα προταθούν θα είναι τόσα πολλά που θα εξαντληθούν οι σφαιρές των ένοπλων του αστικού κράτους.

Αυτή η θεωρία οδηγεί και σε ανάλογη πρακτική. Και οι δυο μαζί –θεωρία και πρακτική– όχι μόνο δεν οδηγούν πουθενά, αλλά αντίθετα δημιουργούν συνθήκες που επιτρέπουν στην αντίδραση να αντιμετωπίζει το λαϊκό κίνημα σε κάθε αγωνιστικό-δικαικδικητικό βήμα του, να φρενάρει την ανάπτυξη της επαναστατικής συνείδησης και πρακτικής, να εγκλωβίζει τους λαϊκούς αγώνες στα αδιέξοδα του ρεφορμισμού, να αναπαράγει τελικά το κοινωνικό, ιδεολογικό και πολιτικό status quo του καπιταλισμού και της αστικής δημοκρατίας.

Το αστικό κράτος υπερασπίζεται με τη βία τα συμφέροντα της πλουτοκρατίας, όχι μόνο τα στρατηγικά της συμφέροντα αλλά και τα συγκυριακά (δείτε, για παράδειγμα, πώς αντιμετωπίστηκαν οι κινητοποιήσεις του τελευταίου χρόνου στο χώρο της εκπαίδευσης, είτε στους δασκάλους είτε στους φοιτητές). Το αστικό κράτος δεν είναι ουδέτερη δύναμη, δεν είναι αποτέλεσμα «ισορροπίας των κοινωνικών ανταγωνισμών», αλλά είναι όργανο κυριαρχίας της αστικής τάξης. Γι' αυτό και δεν πρόκειται να αντιμετωπίσει ποτέ τα οξυμένα προβλήματα του λαού, των εργατών, των εργαζόμενων, της νεολαίας.

Αυτή η πραγματικότητα οδηγεί στην αναγκαιότητα της βίαιης-επαναστατικής ανατροπής της αστικής εξουσίας. Αυτή η πραγματικότητα είναι που δημιουργεί τις πρωτοποριακές και επαναστατικές δυνάμεις, που είναι προϊόντα του λαϊκού κινήματος και των αγώνων του, που υπάρχουν από πολύ καιρό στην Ελλάδα. Αυτές οι δυνάμεις έχουν συνειδητοποιήσει την ανάγκη να αντιπαρατάξουν την επαναστατική βία απέναντι στην κρατική βία, τρομοκρατία και καταπίεση, να ζυμώσουν αυτές τις ιδέες στο λαϊκό κίνημα, να τη συμμετοχή τους στους κοινωνικούς αγώνες, με αντιπληροφόρηση και με παραδειγματικές ενέργειες, που αντιστοιχούν στα προβλήματα της κοινωνίας, δυναμικά, με ένοπλη υποστήριξη ή ένοπλα.

Η άσκηση της λαϊκής και επαναστατικής βίας οξύνει τις πολιτικές και κοινωνικές αντιθέσεις, συντελεί στην ταξική συνειδητοποίηση των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος και συνεισφέρει στην αποφασιστικότητα των κοινωνικών αγώνων. Αυτό το γεγονός έχει επιβεβαιωθεί και θα επιβεβαιώνεται σε κάθε λαϊκό και κοινωνικό αγώνα. Δεν υπάρχει αντίθεση ανάμεσα στο λαϊκό κίνημα και σε όσους χρησιμοποιούν λαϊκή αντιβία ή επαναστατική βία. Η αντίθεση υπάρχει με τις «ηγεσίες» και τους «παράγοντες» των κοινοβουλευτικών και εξωκοινοβουλευτικών πολιτικών δυνάμεων, που κάνουν συνεχώς δηλώσεις νομιμοφροσύνης στο αστικό κράτος και προπαγάνδα φοβική, παραπλανητική και καταστροφολογική, που στρεβλώνουν την πραγματικότητα, εξαπατούν την κοινωνία, στερώνουν την πολιτική διάθεση και πρωτοβουλία για αγώνα ενάντια στο καθεστώς και κατα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ

■ Ας συζητήσουμε...

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΑΝΟΙΞΕ στο Πολυτεχνείο, στη συγκέντρωση απ' αφορμή το τέλος της δίκης της 17Ν. Μια συζήτηση για τις προοπτικές του κινήματος αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους, που πλέον εκ των πραγμάτων μπαίνει σε νέα βάση. Η θέση του «ένοπλου» στο κίνημα της επαναστατικής ανατροπής, στο κίνημα της κοινωνικής απελευθέρωσης, γίνεται εκ των πραγμάτων αναπόσπαστο τμήμα αυτής της συζήτησης.

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ από τις στήλες της «Κ», χωρίς αυτό να αποκλείει άπλωμά της σε άλλα έντυπα και άλλες διαδικασίες (το αντίθετο θα λέγαμε). Δημοσιεύτηκε ήδη ένα άρθρο του Πέτρου Γιώτη, που απηχούσε τις απόψεις της «Κόντρας» (φύλλο 467, 26.5.2007) και σ' αυτό το φύλλο δημοσιεύεται άρθρο-παρέμβαση του Χρήστου Τσιγαρίδα. Το μόνο που έχουμε να κάνουμε εμείς πλέον, είναι να ανανεώσουμε την πρόσκληση προς όλους και όλες για συμμετοχή σ' αυτή τη σημαντική συζήτηση. Οι στήλες της «Κ» θα είναι ανοιχτές.

ΣΥΜΗ - ΩΣΕΙΣ

Marietta has many for us (Μαριέττα-χασο-μένη-φορ-άς). Περί εκπλήξεων ο λόγος, και τελειοποιούμε σιγά – σιγά και τα αγγλικά μας.

Στις σχολές δημοσιογραφίας δίδασκαν ότι είδηση δεν είναι αν σκύλος δαγκώσει άνθρωπο, αλλά το αντίστροφο. Με τη λογική αυτή, δεν ήταν είδηση το ότι γερμανός ψυχικά άρρωστος πήδηξε στο τζιπ του πάπα, αλλά το ότι πάπες με τζιπ πήδανε και καθιστούν ψυχικά άρρωστους γερμανούς και όλους εμάς...

Αχ Αλεξάνδρα, μόνο εγώ σας καταλαβαίνω –ως κόκκινη σκουφίτσα- εδώ μέσα (κι εκεί έξω). Κόκκινη σκουφίτσα κι εσείς επί του κομμουνιστικού κινήματος (σκουφίτσα ή φέσι, δεν το έχω αποσαφηνίσει ακόμα). Σας νοιώθω, έχει γεμίσει η χώρα κουκουλοφόρους πράκτορες που ρίχνουν νερό κι άλλα υγρά στον μύλο της αντίδρασης, επιτείνοντας την καταστολή και τα αντιλαϊκά μέτρα. Τόσες μικρές και μεγάλες επαναστάσεις από μιάς δι' ημάς, τόσα κεκτημένα και τόσες νίκες κι έρχονται τα παλιόπαιδα, οι γνωστοί άγνωστοι, τακτικά άτακτοι και νέτα άνετοι και τα ακυρώνουν. Έχετε δίκιο, Αλέκα, αλλά οι μη ακραϊφνείς επαναστάτες και οι τυχαίραστοι ιδεοληπτικοί δεν δύνανται να κατανοήσουν την καθάρια κομμουνιστική σκέψη σας. Το είπαν άλλωστε και οι Μάρξ & Σπένσερ, το γράφει και στα ταμεία: «Αλλαγές γίνονται εντός

Οι εκλογές θα γίνουν στην ώρα τους

τριών ημερών». Εδώ στο ξεχασμένο λιμάνι, στον μαύρο μύλο έχουν παρέλθει του μύλου τα εννιάμερα γι' αυτό δεν μπορεί να γίνει αλλαγή, η οποία άλλωστε δεν μπορεί να συντελεσθεί χωρίς το κώμα. Τελεία.

Θα μου επιτρέψετε να σας αφήσω τώρα και να περάσω σε χωράφια που είναι πιο ξεκάθαρα οριοθετημένα. «Μαντουβάδαλα αγιάδαπη γλυκιά μου, λαχταρώω να 'ρθεις πάααλι κοντά μου», τραγουδούν στις γυναίκες του Ηρώδη του Αττικού (Ρηγίλλης). Όμως ο ΛΑΟΣ δεν ξεχνά. Ο δε Κεραυνός, αντί να ζητάει πίσω τις χαμένες πατρίδες, δεν πληρώνει καλύτερα τις χαμένες πατρίδες; Εστω μόνο αυτή με τα σάπια κοτόπουλα.

Ρε Λούη, αφού δεν γίνεσαι Λούης, άσε να γίνει κά'να ατύχημα κι από άλλον. Κι εκεί μονοπωλία;

Σάββα, άμα αναλογιστούμε πότε και ποιο βιβλίο διάβασαν πριν από αυτό που έστειλες και πότε και αν θα ξαναδιαβάσουν, θα στενοχωρηθούμε κι οι δυο μας κι οι δυο της (ο Διούτης δεν έχει σχέση) διότι η ιδιότης του αναγνωστή βιβλίων έχει απωλεσθεί από το ήμισυ και βάλει της κυωνιάς (όχι, οι υπότιπλοι δεν συνιστούν βιβλιοφιλία, παρά την αγνώση). Τα δίνει όλα έτοιμα η tv. Πιάσε ένα σουβλάκι με ειδήσεις, απ' όλα. Από την Κορδιλιέρα στο Κορδελιό κι από το Ντουμπάι στην Τούμπα, η ιστορία γράφεται (επιβάλλεται) από εξημερωμένες πλειοψηφίες με υποταγή κι απάθεια. Τα 'λεγε κι ο Ελύτης: "Δεν πα' να σας φωνάζουν, ούτ' ένας σας δεν απαντά, έξω χαλάει ο κόσμος, καίγονται τα σύμπαντα... Προτείνω τη ζωή με την κάνη στον κρόταφο και περιμένω". Συγγνώμη που δεν έβηγα εύχρη.

Άλλο ν' ασκήσεις κι άλλο να σκίσεις έφεση. Άλλο το έργο της δικαιοσύνης κι άλλο η δικαιοσύνη των έργων. Τα υπεραστικά μυαλά έχουν χάσει τον μπούσουλα, μπουσουλώντας σαν πειθήνια σκυλάκια μπρος στο χαλί και στο χαλί της μικρότητας της αυτού μεγαλειότητας. Απειροί πάπυροι γεμάτοι αιτιολογήσεις της καταπίεσης, εδραιωμένοι στο φόβο και στην υποταγή. Πτυχία σε πάπυρο για να σε προσελκύσουν στο μαντρί, στο δέντρο των ανθρώπων (man tree). Παγίδες για γίδες, εγυπρόβατα που αποζητούν «ζήτω», εκλεκτοί προσκεκλημένοι, έτοιμοι να γονατίσουν μπρος στον ένδοξο ηγέτη που τον περιμένει το άδοξο τέλος. Γιατί παπά παχιά έφαγες παχιά φακή; Αρκετά με τους γλωσσοδέτες, με τα σφιγμένα σαν πέτρα χείλη, υποταγμένα στο πετραχίλι. Ας εκπαιδύσουμε τα παιδιά με γλωσσολύτες. Να λυθούν οι γλώσσες. Να λυθούν κι οι καρχαρίες, τα πιράνχας κι οι φάλαινες, να σημάνει γενική επίθεση κατά των εχθρών της ζωής. Να επιτεθεί η πλάση και να πλάσει το υλικό της πιο όμορφης ιστορίας. Ενάντια σε ό, τι πλαστό και πλαστικό.

«Τόσα άστρα κι εγώ να λιμοκτονώ!» Και οι G8 να μαγειρεύουν συνείδηση, μαγειρεμένα OK στο Ροστόκ, στο roast OK.

Πόσους ελέγχους έκανε ο ΕΦΕΤ εφέςος; Κι αν δε δει η ΑΔΕΔΥ; Yes E.E. λέει η ΓΣΕΕ, έι ΔΑΠ η ΕΥΔΑΠ. Κι ενώ αινώ ενώσεις ενάντια στις κενώσεις λέξεων και στην απάτη, οι εγκέφαλλοι καταγράφουν, αναζητούν, διευθετούν.

Κοκκινোসκουφίτσα
kokinoskoufitsa@eksegarsi.gr

Για τα κουκιά της Σύμης

Απόπειρα καλπονοθείας που παραπέμπει σε γραφικές αποικίες – μπανανίες (βοηθάει τα μέγιστα ο νησιωτικός διάκοσμος) καταγράφεται κατά τις εκλογές ανάδειξης νέου ΔΣ του Συλλόγου Δασκάλων-Νηπιαγωγών Δωδεκανήσου. Ο Νικόλαος Ράπτης, απερχόμενος πρόεδρος της ΠΑΣΚΕ δασκάλων – νηπιαγωγών, επιχείρησε ν' αλλάξει τον σφραγισμένο φάκελο με τις ψήφους των εκπαιδευτικών της Σύμης, με όμοιο φάκελο που είχε ετοιμάσει ο ίδιος εκ των προτέρων και περιείχε τα αποτελέσματα... των ονειρών του. Το γεγονός, παρά τις καθυστερημένες αντιδράσεις, άνοιξε τον ασκό του Αϊόλου μεταξύ των συνδικαλιστικών παρατάξεων, οι οποίες βεβαίως επιδιώκονται στην έκδοση ανακοινώσεων, με τα μάτια στραμμένα στο τρύπιο πλέον τσουβάλι με τα κουκιά του κελαριού των "δημοκρατικών διαδικασιών"...

Ανακοινώσεις εξέδωσαν οι Παρεμβάσεις-Κινήσεις-Συσπειρώσεις, η Ανεξάρτητη Αγωνιστική Κίνηση και η ΔΑΚΕ, ενώ το θέμα πήρε διαστάσεις μέσω των εφημερίδων "Ροδιακή" και "Πρόδος". Ο Νικόλαος Ράπτης αρνήθη-

κε –όπως ήταν φυσικό– να δώσει οποιαδήποτε εξήγηση και δήλωσε μόνο ότι τα πράγματα δεν έγιναν όπως καταγγέλλονται. Την... εξαφάνιση από το δημόσιο βήμα του νησιού (δημοτικό ραδιόφωνο) προτίμησαν και τα καταγγέλλοντα μέλη της εφορευτικής επιτροπής! Τέσσερις μέρες μετά τις εκλογές (!), οι περί τους 25 δάσκαλοι και νηπιαγωγοί της Σύμης συγκεντρώθηκαν και εξέδωσαν ψήφισμα με το οποίο καταδικάζουν χλιαρά την ενέργεια. Και χωρίς καν να ζητούν την απομάκρυνση του Νικόλαου Ράπτη (!) ζητούν επανάληψη των εκλογών παρουσία δικαστικού αντιπροσώπου, μετά από αγωνιώδεις (δεν ήταν απαραίτητη η αγωνία μεταξύ απολιτίκ κι απορημένων) υποδείξεις των εκπροσώπων της ΔΑΚΕ και της Ανεξάρτητης Αγωνιστικής Κίνησης που για το λόγο αυτό μετέβησαν από τη Ρόδο στη Σύμη (παρίστατο και εκπρόσωπος της ΠΑΣΚΕ με –εύλογα ερμηνευόμενη– κακή συμπεριφορά).

Στη συγκέντρωση των δασκάλων και νηπιαγωγών του νησιού και στη συζήτηση που προηγήθηκε του ψηφίσματος απαγορεύτηκε η εί-

σοδος σε δημοσιογράφο και οι φωνές των παρισταμένων μετέφεραν τα λεγόμενα αρκετά μακριά. Ακούστηκαν απίστευτα πράγματα εκ μέρους των εκπαιδευτικών, ικανά να βάλουν τον καθένα σε βαθύτατες σκέψεις. Την ώρα που στην Αθήνα έπεφταν κορμιά και η χώρα συγκλονιζόταν, την ώρα που τα νηπιαγωγεία εκχωρούνται στους δήμους και αποδομείται ο δημόσιος χαρακτήρας της εκπαίδευσης, μεγάλο μέρος των εκπαιδευτικών της Σύμης απολάμβανε τις νησιωτικές ομορφίες, δεν είχε ιδέα για το τι ακριβώς συμβαίνει (κατά δήλωσή του) και επ' ουδενί συμμετείχε στις τόσες απεργίες! Και τώρα, καλώντας και παρακαλώ-

■ Προβοκάτσια Μπερνς κατά ΚΚΕ!

«Ο κ. Μπερνς αναφέρθηκε με θερμά λόγια στην 50χρονη πολιτική διαδρομή του επιτίμου προέδρου της ΝΔ και επέκρινε ευθέως το ΚΚΕ για το γεγονός ότι επί των ημερών του σεαλγούσε με μπογιές και γκαζάκια έναντι μνημείων Αμερικανών ευεργετών της Ελλάδος, λέγοντας ότι χάριν του σθένους που επέδειξε τόσο ο κ. Κ. Μητσοτάκης όσο και ο κ. Κ. Σημίτης αγάλματα όπως αυτό του Τρούμαν στέκονται ακόμη στη θέση τους». Το ρεπορτάζ είναι από την «Καθημερινή» (12.6.07) και αν όντως έτσι τα είπε ο «πολύς» Ν. Μπερνς, διέπραξε μια προβοκάτσια ολκής σε βάρος ενός νόμιμου κοινοβουλευτικού κόμματος που έχει καταγγείλει κάθε βίαιη ενέργεια, ακόμη και εναντίον αμερικανικών στόχων. Ακούς εκεί γκαζάκια ο Περισσός!!!

Απαραίτητη η πολιτική νομιμοποίηση της λαϊκής και επαναστατικής αντιβίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ

στρέφουν την ιστορική μνήμη, για λόγους υπεράσπισης και κατοχύρωσης της πολιτικής τους ύπαρξης. Ερμηνεύουν την ένταση της κρατικής βίας και τρομοκρατίας, που εντάσσεται στα σχέδια της ιμπεριαλιστικής και καπιταλιστικής εξουσίας, σαν «συνέπεια» της «εκτός ορίων δράσης», ενώ είναι προφανές ότι το καθεστώς χτυπάει όχι μόνο όταν υπάρχει κίνδυνος, αλλά προληπτικά κάθε λαϊκό και κοινωνικό αγώνα που θα μπορούσε να δημιουργήσει προϋποθέσεις για πραγματικό κίνδυνο εναντίον του. Όταν δηλαδή η επαναστατική προοπτική από αφηρημένη συνθηματολογία εκφράζεται με πολιτική πρακτική των λαϊκών, κοινωνικών και επαναστατικών δυνάμεων.

Οι ένοπλες οργανώσεις, με τις προκηρύξεις τους, με τα ιδεολογικοπολιτικά τους κείμενα, τα πληροφοριακά δελτία, πάντα αναφερόντουσαν στο λαϊκό κίνημα ως τον καθοριστικό παράγοντα της κοινωνικής αλλαγής. Μόνο η εργατική τάξη, που συνδέεται άμεσα με τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, και εκείνα τα κοινωνικά στρώματα που βιώνουν τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού και δέχονται τη βία του αστικού κράτους μπορούν να τσακίσουν τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και το αστικό κράτος και να απελευθερώσουν ολόκληρη την κοινωνία.

Το λαϊκό κίνημα σήμερα -και για πολύ καιρό ακόμα- δεν μπορεί να περιμένει να εκφράσει συνολικά και ομοιόμορφα τις ανάγκες του, τα προβλήματα του, καθώς και τον τρόπο για τη λύση τους και μετά να δράσει. Οι ένοπλες οργανώσεις, μικρό κομμάτι του λαϊκού κινήματος, με τα προβλήματα που υπάρχουν και που συνέχεια παρουσιάζονται, συμβάλλουν με τις δυνάμεις τους, αναπτύσσοντας έμπρακτη και συγκεκριμένη πολιτική δράση, στην οργάνωση των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος για τη διεξαγωγή της σύγκρουσης με το σημερινό καθεστώς.

Ο αντίπαλος πρέπει να νικηθεί και στρατιωτικά, ο πολιτικός και ο στρατιωτικός αγώνας είναι ένα ενιαίο σύνολο και πρέπει να προχωράει συντονισμένα στον ταξικό πόλεμο. Κάθε οργανωμένη επαναστατική πολιτική δύναμη πρέπει να έχει συνείδηση ότι είναι ένα κομμάτι, ένα «στοιχείο» του κινήματος. Αν η νοσοτροφία κι η μεθοδολογία της είναι η πρακτική έκφραση της συνείδησής της ότι δεν αποτελεί το κέντρο του κινήματος και της επανάστασης, τότε δεν πρέπει να φοβάται τις επιμέρους συγκρούσεις και αντιθέσεις.

Η τακτική που ακολουθούν οι επαναστατικές οργανώσεις στην κάθε συγκεκριμένη φάση που περνάει ο αγώνας πρέπει να αποσκοπεί στο πώς καλύτερα θα εξυπηρετηθούν οι στρατη-

γικές ανάγκες και να βασίζεται στις συγκεκριμένες συνθήκες, δυνάμεις και δυνατότητες που κάθε φορά υπάρχουν. Η όποια, όμως, τακτική πρέπει να έχει διαλεκτική σχέση με το στρατηγικό στόχο. Το ίδιο ισχύει για τις μορφές πάλης, όπως και για την επαναστατική πρακτική και θεωρία.

Το ότι οι επαναστατικές οργανώσεις -και οι ένοπλες- θεωρούν ότι η ζύμωση των επαναστατικών ιδεών στο λαϊκό κίνημα είναι μορφή πάλης, ότι η αντιπληροφόρηση, η συμμετοχή στους κοινωνικούς αγώνες και στις κοινωνικές συγκρούσεις είναι αναγκαίες της πολιτικής τους πρακτικής, με την προϋπόθεση ότι εμπεριέχουν από την αρχή τη δυνατότητα -έστω και μακρινή- να οδηγήσουν στο στόχο, αποδεικνύει ότι δεν υπάρχει κανένας φετιχισμός των όπλων.

Υπάρχουν και άλλα σοβαρά θέματα, όπως τι κάνουμε με το εποικοδόμημα, τι διεθνιστική αλληλεγγύη θέλουμε, επαναστατική ή κοσμοπολίτικη και ιδιαίτερα τι οργανωτική αντιληψη έχουμε, που θα οδηγήσει κάποτε στον «επαναστατικό φορέα» και που θα έχει σχέση με τη λαϊκή εξουσία που θα εγκαθιδρυθεί κ.ά. Θα τα δούμε, ίσως, αν υπάρξει συνέχεια και αναγκαιότητα της κουβέντας.

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία
Χρήστος Τσιγαρίδας

■ Νέα ρουσφετολογική διάταξη για τους καταπατητές

Δασοκτονίας συνέχεια

Ο Γ. Δρυς, υπουργός Γεωργίας της τελευταίας κυβέρνησης Σημίτη, με το πρόσχημα ότι δεν έχουν καταρτιστεί οι δασικοί χάρτες, είχε εισάγει την τελευταία στιγμή στο δασοκτόνο νόμο 3208/2003 τροπολογία, με την οποία καταργούσε τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν σε καταπατητές δασικών εκτάσεων, που είχαν οικοδομήσει παράνομα σ' αυτές. Η ΝΔ τότε, ως μείζων αντιπολίτευση, είχε προκαλέσει ονομαστική ψηφοφορία (έγινε στις 4 Δεκέμβρη του 2003), για να δείξει πόσο μεγάλη σημασία έδινε στο θέμα.

Η αιτιολογία που επικαλέστηκε ο Δρυς ήταν προσημαστική και παράνομη, γιατί, σύμφωνα με την πάγια νομολογία, οι δασικές υπηρεσίες, προκειμένου να προστατεύσουν το δάσος, έχουν το δικαίωμα να προβαίνουν σε διάφορες πράξεις (όπως π.χ. πρωτόκολλο διοικητικής αποβο-

λής ή πρωτόκολλο κατεδάφισης), χωρίς να έχουν βγάλει τελεσίδικες πράξεις χαρακτηρισμού ή να έχουν εγκριθεί και δημοσιευτεί οι δασικοί χάρτες.

Ο νυν υπουργός Γεωργίας και τότε αρμόδιος τομεάρχης της ΝΔ Ε. Μπασιάκος, κατά την παρέμβασή του στη Βουλή, στις 3.12.2003, είχε κατηγορήσει την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ότι καθυστέρησε σκόπιμα τη σύνταξη των δασικών χαρτών, ενώ είχε τα απαραίτητα κονδύλια, και πλέον επικαλείται αυτή την καθυστέρηση και τις αδικίες που παρατηρήθηκαν στην επιβολή των προστίμων, για να δικαιολογήσει μια ρουσφετολογική ρύθμιση (οι εκλογές έγιναν το Μάρτη του 2004). Για του λόγου το αληθές, ιδού χαρακτηριστικό απόσπασμα από την παρέμβαση Μπασιάκου: «Η ΝΔ ψηφίζει την τροπολογία μόνο για ένα λόγο, διότι έτσι αποδεικνύεται η

ομολογία της αποτυχίας σας». Οφείλουμε, έστω και με καθυστέρηση, να συγχαρούμε τον Ε. Μπασιάκο για τη φοβερή του επιπόνηση, προκειμένου να δικαιολογήσει την ψήφιση μιας καθαρά ρουσφετολογικής τροπολογίας που άνοιγε διάπλατα το δρόμο στους καταπατητές, παλιούς και νέους.

Τώρα, ο Ε. Μπασιάκος είναι υπουργός και όπως παγίως συμβαίνει με τα κόμματα εξουσίας, που εναλλάσσονται στους ρόλους «κυβέρνηση-αντιπολίτευση», ξέχασε όλα όσα καταμαρτυρούσε στον Γ. Δρυ το 2003. Ημέρα Παρασκευή, όπως έχει πλέον καθιερωθεί (για ευνόητους λόγους), κατέθεσε μαζί με τον Γ. Αλογοσκούφη τροπολογία (εξίσου ρουσφετολογική), με την οποία ολοκληρώνει την πολιτική καταπατητήσεων. Με τη συγκεκριμένη τροπολογία δεν επιτρέ-

πεται πια στις δασικές υπηρεσίες να προχωρούν σε διοικητικές πράξεις, όπως π.χ. η κατεδάφιση, και σε παρεμβάσεις σε δικαστήρια, μέχρι την κατάρτιση και κύρωση των δασικών χαρτών! «Όπως τυχαίως», η ρύθμιση Μπασιάκου, όπως και η ρύθμιση Δρυ, με την οποία αλληλοσυμπληρώνονται, γίνεται λίγους μήνες πριν τις εκλογές... Θυμίζουμε ότι δεν είναι η μοναδική περίπτωση που ο Ε. Μπασιάκος δρά με δασοκτόνο πρόθεση. Αναφερόμαστε στην εγκύκλιό του του Οκτώβρη του 2004, με την οποία ξεπέρασε σε 17 περιπτώσεις το δασοκτόνο νόμο 3208/2003 του Γ. Δρυ.

Η τροπολογία τελικά αποσύρθηκε, επειδή αντέδρασε ο Σουφλιάς, με δημόσια δήλωσή του. Ο Μπασιάκος, όμως, την υπερασπίστηκε μέχρι τέλους. Ακόμα και όταν ανήγγειλε την απόσυρσή της.

■ Κατασταλτικό θράσος

«Αστυνομία οικολογίας». Με το εξουσιαστικό θράσος που χαρακτηρίζει τη φάρα των πολιτικάντηδων, ο Πολύδωρας έδωσε αυτό τον χαρακτηρισμό στην Αγροφυλακή, που επανασύστησε η κυβέρνηση της ΝΔ. Λες και για την προστασία του περιβάλλοντος χρειάζεται ένα **ένοπλο** σώμα 4.000 ατόμων και όχι γεωπόνοι, κτηνίατροι και άλλοι ειδικοί επιστήμονες, που αποτελούν ειδός εν πλήρει ανεπάρκειά στον κρατικό μηχανισμό (χώρια η συμμετοχή πάρα πολλών απ' αυτούς στα γνωστά κυκλώματα των ασύδοτων καπιταλιστών).

Ενα ακόμα κατασταλτικό σώμα δημιουργεί η κυβέρνηση Καραμανλή. Παράλληλα, εξυπηρετεί τα «δικά μας παιδιά», διευρύνοντας το ρουσφετολογικό μηχανισμό ενόψει εκλογών. Οι 1.300 πρώτοι αγροφυλακές θα είναι οι «επιτυχόντες» του σχετικού διαγωνισμού που έγινε το 1992 επί Μητσοτάκη. Για τις υπόλοιπες 2.700 θέσεις θα μοιράζονται αφειδώς υποσχέσεις και ολόκληρα σόγια θα ψηφίζουν μονοκούκι ΝΔ.

■ Δομές Κοινωνικής Πρόνοιας ΟΤΑ

Προεκλογική... ανάνηψη

Προεκλογικό φιλί ζωής για τις περιορισμένες δομές κοινωνικής πρόνοιας των Δήμων (Βοήθεια στο Σπίτι, Παιδικοί και Βρεφονηπιακοί Σταθμοί, Κέντρα Δημογραφικής Απασχόλησης Παιδιών κ.λπ.). Ο Παυλόπουλος υπέγραψε εγκύκλιο σύμφωνα με την οποία οι λειτουργικές δαπάνες και η μισθοδοσία των εργαζόμενων σ' αυτές τις δομές θα καλύπτονται από εθνικούς πόρους **μέχρι τις 31 Αυγούστου 2008**. Και μάλιστα, μόνο για τις ήδη υπάρχουσες δομές και «όχι για τη λειτουργία νέων ή την επέκταση υφισταμένων».

Και μετά απ' αυτή την ημερομηνία; Μετά οι εκλογές θα έχουν περάσει και μέχρι τις επόμενες θα υπάρχει μια τριετία, διάστημα ικανό για να γίνει η... μεταρρύθμιση. Δηλαδή, το κόστος λειτουργίας αυτών των δομών-βιτρίνα να αναληφθεί από τους Δήμους. Και πού θα βρουν τα λεφτά; Οι δημότες να 'ναι καλά. Ενα υποζύγιο μπορεί να σηκώσει πολλά ακόμη φορολογικά βάρη, όταν έχει συνηθίσει και δεν διαμαρτύρεται για τα πρώτα. Από την άλλη, κάποιες δομές μπορεί να κλείσουν. Αν οι δήμαρχοι έχουν τις δικές τους

προεκλογικές ανάγκες, ας φροντίσουν να εξασφαλίσουν τα φράγκα για να βολέψουν την εκλογική τους πελατεία.

Θεωρούμε περιττό να σημειώσουμε ότι οι προνοιακές ανάγκες (στις οποίες, βέβαια, δεν περιλαμβάνονται οι εκπαιδευτικές δομές) πρέπει να αναπτύσσονται σε όλη την απαιτούμενη έκταση και να καλύπτονται εξ ολοκλήρου από το κράτος.

■ Ποιο καρτέλ;

Θυμόσαστε το περιβόητο καρτέλ γάλακτος και τα πρόστιμα που επέβαλε η Επιτροπή Ανταγωνισμού σε γαλακτοβιομηχανίες; Μάλλον πρέπει να τα ξεχάσουμε. Η εισηγήτρια στο Γ' Τμήμα του ΣτΕ, στο οποίο προσέφυγε η Νivartia του Δασκαλόπουλου, πρότεινε να γίνει δεκτή η προσφυγή, διότι δεν εγκρίθηκε νόμιμα ο κανονισμός της Επιτροπής Ανταγωνισμού (έπρεπε να θεσπιστεί με προεδρικό διάταγμα και όχι με υπουργική απόφαση)! Λέτε να έγινε από λάθος αυτή η παρατυπία της κυβέρνησης;

■ Εστω και... κατόπιν εορτής

Το πάρτι έγινε προχθές και μεις δημοσιεύουμε την ειδηση κατόπιν εορτής (και χωρίς ρεπορτάζ, φυσικά, αφού είχαμε «κλείσει» την ώρα που ξεκινούσε). Για τον... ετεροχρονισμό δεν φταίμε εμείς, αλλά οι σύντροφοι της Θεσσαλονίκης, που μας έστειλαν την αφίσα τους την περασμένη Τρίτη, ενώ δεν μας ενημέρωσαν για να γράψουμε έστω κάτι την προηγούμενη εβδομάδα.

Ελπίζουμε να ήταν πετυχημένη η εκδήλωση (το πρόταγμα της το απαιτούσε) και την άλλη φορά, σύντροφοι, να σκέφτεστε και την εφημερίδα. Εγκαιρά!

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΜΜΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Το σκέφτηκα, το ψείρισα, το είδα μέσα έξω ρώτησα αηδόνια και πουλιά, ρώτησα και τα γίδια κι ευθύς το αποφάσισα στου νου μου τις ζυμώσεις να σας μιλώ με ποιήματα και να σας στέλνω στίχους.

Ο δεκαπεντασύλλαβος είν' η παράδοσή μας γραμμένη πάνω στα βουνά, γραμμένη και στους κάμπους
πότε με πένα και φτερό και πότε με μολύβι.

– Για ποιο μολύβι μας μιλάς, βρε Γιάννο παινεμένε; Κείνο που γράφει γράμματα απάνου στα τεφτέρια ή τ' άλλο το θανατερό που το ξερνάν οι κάννες;

– Ποιες Κάννες και ποια φεστιβάλ, τι φοίνικες και ούπτσες;

Τι σχέση έχει η γλαμουριά κι οι ψεύτικες εικόνες με της ζωής το πύρωμα, με των λαών το μέλλον;
– Δε λέω αυτές, ρε κάγκουρα, τ' άλλες λέω, των άλλων,

που το κοπάδι των αστών τρέμει αν δεν ορίζει και σκιάζεται όταν γυρνούν τ' ανάστροφα οι μαύρες.

– Κουμπάρε, τώρα το 'πιασα. Μολύβια και τα δύο πολύ ωραία γράφουνε σε χέρια αντρωμένα σαν είναι για την ομορφιά, σαν είναι για το δίκιο.

Με το μολύβι γράφεται του κόσμου η ιστορία. Κι αν έρθουν σβήστρες άτιμες, σβήστρες ξεπουλημένες και προσπαθήσουν αλλαγές με της πουστίας τα μέσα, νέα μολύβια θε' να βγουν και να τα ξαναγράψουν απ' την αρχή τα έργα μας και του λαού τα δίκια.

Σχωρνάτε με συντρόφια μου, συχνά ανοιγοκλείνουν των στίχων τα πορτόφυλλα και διάφοροι μπουκά-ρουν.

Στήνουν διαλόγους και μιλούν, μας λένε ιστορίες κι ό,τι θυμούνται χαιρόνται, κουβέντα για να γίνει. Η Δέσπω κι ο Αλή πατσάς, ο Γιάννος, η Παγώνα, η Γκόλφω με τον Τάσο της, ο Θεοδωρής κι η Μάρα, η Funny πάλι, ο Καλός, ο Λιάπης, ο Αλμούνια της Σαμαρίνας τα παιδιά, του Πάγκαλου τ' αγρόνι του Βλαντιμίρ οι αγωγοί, του Γούλφροβιτς οι λύκοι κι όλο μου βγαίνει μια βρισιά κι όλο την καταπίνω για χάρη της διασκέδασης και της ψυχαγωγίας που μας προσφέρουν αφειδώς του κόσμου οι Φασουλήδες.

Και πιο κει η συζήτηση που κάποτε θ' ανοίξει -κάτι πήρε το μάτι μου που έγραψε κι ο Νώντας-που "όλο την περιμένουμε κι όλο κινάει για να 'ρθει" (λεβέντη μου το στίχο αυτόν τον άκουσα από σένα μες σε λυγμούς και φόρτιση που θε' να γίνουν άνθη) να ψάξουμε το ελάχιστο, για να βρεθεί μια ρότα μήπως και καταφέρουμε να αντεπιτεθούμε πριν χάσουμε τα σώβρακα, μετά από τις φανέλες.

Πιο κεί, πολὺς πολιτισμός, αχός βαρύς, βαβούρα κουλτουριαραίοι κι άσχετοι, όρνια και καλλιτέχνες special κιμάς, ανάμικτος, μες στον καλό τον μύλο που όλα τ' αλέθει μια χαρά και βγάζει κεφτεδάκια. Να φας εσύ, να φάω εγώ, να φάει ο κόσμος όλος να φάει και του πολιτισμού η βιομηχανία με τα ογδόντα στόματα, τα εξηνταδυό στομάχια με "τι ωραία τι καλά" και με το νάνι νάνι.

Ο πρόξενος θα μας μιλά, είτε, με τα τραγούδια, μην μας κακομαθαίνετε και ρίγη προξενείτε στο προξενί της μουσικής με τη γουγκλισία. Ουαί, αλί και τρισαλί, αλίμονο και bullshit να 'χεις έντεχνους απ' τη μια, σκυλάδες απ' την άλλη να 'χεις κι απροσδιόριστους εις τον μεσαίο χώρο ολημερίς να κράζουνε, τις νύχτες να γκαρίζουν ντε και καλά διασκεδαστές στο μαύρο μας το χάλι.

Γ' αυτό το αποφάσισα, συντρόφια μου κι αδέρφια με δεκαπεντασύλλαβο φιλάκια να τους στέλνω να σηκωθούν Σκόκος, Σουρής, να σηκωθεί κι ο Σούτσος στα άθλια κranία τους βαρύς να πέσει ο (άδοξο τέλος ελλείψει ομοιοκαταληξίας. Και εις έτη πολλά).

Av hell Αγγουριά

Θεόδωρος, όπως Θεμιστοκλής

✓ Η κόντρα Παναθηναϊκού – Ολυμπιακού για τον τίτλο του πρωταθλητή στο μπάσκετ είναι η μοναδική αγωνιστική εκκρεμότητα πριν τις καλοκαιρινές διακοπές. Γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο, ότι η σειρά των τελικών αναμένεται να έχει μεγάλο ενδιαφέρον και η μέχρι τώρα εξέλιξη μας δικαιώνει απόλυτα. Οι δυο ομάδες έχουν εκμεταλλευτεί τον παράγοντα έδρα, ο Παναθηναϊκός προηγείται με 2-1 νίκες και θέλει ακόμη μία για να κατακτήσει τον τίτλο, όμως ο Ολυμπιακός έχει κλέψει τις εντυπώσεις, αφού παρουσιάζει ένα καλύτερο αγωνιστικό πρόσωπο από αυτό της κανονικής περιόδου και δείχνει ικανός να κατακτήσει τον τίτλο.

Τη βδομάδα που πέρασε έγιναν δυο αγώνες, στο ΣΕΦ και στο ΟΑΚΑ, οι οποίοι είχαν συναρπαστική εξέλιξη (ιδιαίτερα ο δεύτερος). Αν και το επίπεδο του μπάσκετ που είδαμε δεν είναι ανάξιο της δυναμικότητας των ομάδων, η εξέλιξη των αγώνων ήταν τέτοια που καθήλωσε όσους τους παρακολούθησαν, αφού μέχρι το σφύριγμα της λήξης όλα τα ενδεχόμενα ήταν ανοιχτά. Αυτό που πρέπει να τονίσουμε για τους δυο αγώνες είναι ότι ο προπονητής του Ολυμπιακού Πίνι Γκέρσον έχει κερδίσει στη μάχη του πάγκου τον Ζέλιο Ομπράντοβιτς. Ο ερυθρόλευκος κόουτς έχει επιλέξει να χτυπήσει τον αντίπαλό του στο δυνατό του σημείο, την άμυνα, και όπως δείχνουν τα δεδομένα δικαιώνεται για την επιλογή του, παρά το γεγονός ότι ο Παναθηναϊκός προηγείται στο σκορ. Όσοι παρακολούθησαν τους δυο αγώνες είδαν ότι οι ερυθρόλευκοι έχουν ρίξει το βάρος της προσπάθειάς τους στην άμυνα και έχουν καταφέρει να «μπλοκάρουν» την ανάπτυξη των αντιπάλων τους. Ο Παναθηναϊκός στο ΣΕΦ, ήταν μπροστά στο σκορ και κυρίαρχος στο παιχνίδι για 30 λεπτά, όμως η αμυντική λειτουργία των ερυθρόλευκων στην 4η περίοδο τους επέτρεψε να ανατρέψουν το σκορ, να βγάλουν εκτός ρυθμού τους πράσινους, να κερδίσουν τον αγώνα, αλλά -το κυριότερο- να αποκτήσουν την απαιτούμενη αυτοπεποίθηση για τη συνέχεια.

Η «δυναμική» που έδειξαν οι ερυθρόλευκοι στο ΣΕΦ ήταν παρακαταθήκη και αυτό έγινε ξεκάθαρο στο επόμενο παιχνίδι στο ΟΑΚΑ, στο οποίο οι ερυθρόλευκοι μπήκαν με τσα-

μπουκά και ενθουσιασμό, κατάφεραν να εκμεταλλευτούν τα λάθη των παιχτών του Παναθηναϊκού, να τους εκνευρίσουν και να φτάσουν ένα βήμα πριν τη μεγάλη νίκη. Οι πράσινοι τελικά κατάφεραν να κερδίσουν, εκμεταλλευόμενοι την τύχη, τη βοήθεια της διαιτησίας (στην τελευταία φάση) και τη μεγάλη κλάση του Δημήτρη Διαμαντιδίου. Το παιχνίδι στο ΟΑΚΑ μπορεί να χαρακτηριστεί το καλύτερο ντέρμπι της τελευταίας δεκαετίας. Οι δυο ομάδες πάλεψαν «σκυλίσια» για τη νίκη και μετά από χρόνια ο Ολυμπιακός αμφισβήτησε την κυριαρχία του Παναθηναϊκού έχοντας τον έλεγχο του αγώνα στο μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Η αμυντική λειτουργία των ερυθρόλευκων εμπόδιζε τους αντιπάλους να βγάλουν τα συστήματά τους και να φτάσουν στο ελεύθερο περιφερειακό σουτ, που αποτελεί το μεγαλύτερο ίσως όπλο των πράσινων, απομόνωσαν τον Διαμαντιδίδη και δεν του επέτρεψαν να συντονιστεί με την υπόλοιπη ομάδα και τέλος «επέτρεψαν» τα πράσινα σουτ να γίνουν από τον Σισκάουσκας και τον Μπετσιρόβιτς, που ήταν εκτός αγώνα και πολύ άστοχοι. Εδειξαν έτοιμοι να πάρουν τη νίκη μέσα στο ΟΑΚΑ, όμως δεν κατάφεραν να μείνουν συγκεντρωμένοι στις κρίσιμες στιγμές, δεν είχαν καλές επιλογές στην επίθεση προς το τέλος του αγώνα και το κυριότερο δεν κατάφεραν να «ελέγξουν» τον Διαμαντιδίδη, ο οποίος, αν και σε σχετικά άσχημη μέρα, ήταν αυτός που έκανε τη ζημιά. Οι ερυθρόλευκοι έμειναν με το παράπονο της μεγάλης χαμένης ευκαιρίας και πλέον βρίσκονται με την πλάτη στον τοίχο, αφού γνωρίζουν ότι πολύ δύσκολα θα μπορέσουν να ξαναβρούν όλες τις αναγκαίες συγκυρίες για να αντιμετωπίσουν την ανωτερότητα των πράσινων σε έμφυχο υλικό.

Στα θετικά των αγώνων είναι το καλό κλίμα και το πολιτισμένο επίπεδο που έχουν κρατήσει μέχρι τώρα οι διοικήσεις των δυο ομάδων. Σε αυτό έχει βοηθήσει και η εξέλιξη των αγώνων, αφού δεν είχαμε «ανατροπές» και η διαιτησία σε γενικές γραμμές δεν επηρέασε την εξέλιξη τους (κανένας δεν ξέρει πώς θα αντιδρούσαν οι οπαδοί, αν κάποια ομάδα έσπαγε την έδρα της άλλης). Μετά τη δολοφο-

νία του Φιλόπουλου στη συμπλοκή της Παιανίας, οι διοικήσεις των δυο ομάδων προσπαθούν να αποφορτίσουν την ένταση, γιατί ξέρουν ότι αρκεί η πιο μικρή αφορμή για να γίνει η κατάσταση ανεξέλεγκτη. Αρκεί να θυμηθούμε την αντίδραση ή καλύτερα τη μη αντίδραση της ερυθρόλευκης ΚΑΕ για την τελευταία φάση του τρίτου τελικού, στην οποία οι διαιτητές δεν σφύριξαν το φάουλ του Διαμαντιδίου στον Πεν και έτσι οι ερυθρόλευκοι έχασαν την ευκαιρία να κερδίσουν το ματς (το σκορ ήταν 85-84 υπέρ των πράσινων και υπολείπονταν 5 δευτερόλεπτα για τη λήξη). Ενδεικτικό του τρόπου «αντίδρασης» των ερυθρόλευκων ήταν οι δηλώσεις του Πεν, μετά το τέλος του αγώνα: «Ο αντίπαλος με έσπρωξε και έχασα την ισορροπία μου. Ξέρω καλά τον εαυτό μου και σε 6'' μπορούσα να φτάσω ως το αντίπαλο καλάθι. Όμως με το φάουλ που έγινε με ανάγκασε να φύγω πλάγια. Πάντως, εμείς που μεγαλώσαμε στις ΗΠΑ γνωρίζουμε καλά σε τέτοιες φάσεις ότι οι διαιτητές δεν σφυρίζουν. Ειδικά σε ένα τέτοιο γήπεδο, στην έδρα του αντίπαλου. Είναι πολύ δύσκολο να δώσουν φάουλ τέτοια στιγμή». Δεν νομίζω ότι χρειάζεται κάτι περισσότερο για να αποδείξουμε ότι τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή η σχέση των αιωνίων αντιπάλων μπορεί να χαρακτηριστεί «αγαπησιάρικη».

✓ Στον δρόμο που χάραξαν ο Νικολαΐδης και η ΑΕΚ θα βαδίσουν, όπως όλα δείχνουν, ο Ζαγοράκης και ο ΠΑΟΚ. Ο αρχηγός του δικέφαλου του Βορρά, μετά από μαραθώνιες συζητήσεις και διαβουλεύσεις με τη διοίκηση του Ερασιτέχνη και τον κόσμο του ΠΑΟΚ, αποφάσισε να αναλάβει την προεδρία της ομάδας και να προσπαθήσει να τη βγάλει από το σημερινό αδιέξοδο, με την προϋπόθεση ότι η διαδικασία της ρύθμισης των χρεών θα έχει ολοκληρωθεί μέχρι τις 18 Ιούλη. Ο Ζαγοράκης, που θα αναλάβει την προεδρία του ΠΑΟΚ την ερχόμενη Δεύτερα, δίνει ένα μήνα διορία στην κυβέρνηση για να κάνει πράξη την υπόσχεσή της (για τη ρύθμιση των χρεών της ΠΑΕ και της ΚΑΕ ΠΑΟΚ είχαν δεσμευτεί τρεις υπουργοί: Ορφανός, Ρουσόπουλος και Καλαντζής, κατά τη διάρκεια της πρό-

σφατης επίσκεψης Καραμανλή στη Θεσσαλονίκη). Την υποστήριξη τους στην προσπάθειά του δηλώνουν όλοι οι οπαδοί του ΠΑΟΚ, που θα κληθούν να πληρώσουν το μεγαλύτερο μέρος των χρεών, προκειμένου ο Ζαγοράκης ή κάποιος καπιταλιστής να πάρει την ομάδα «καθαρή» και να την οδηγήσει στη δόξα (δηλαδή να βάλει φράγκα στην τσέπη του). Όπως και στην περίπτωση της ΑΕΚ, ο ελληνικός λαός θα πληρώσει τις κομπίνες και τις λαμογιές των προηγούμενων διοικήσεων του ΠΑΟΚ και οι «επενδυτές» θα τρώνε στην υγεία των κορόιδων. Ο Ζαγοράκης είναι «Πασοκάρα» και θα προσπαθήσει να βγάλει την ομάδα του από το τέλμα. Ταυτόχρονα, όμως, μπαίνει στο χώρο της αθλητικής «σού μπιζ» ως επιχειρηματίας-μάντζερ, που θα διαχειρίζεται κεφάλαια δικά του και τρίτων. Αλλωστε, και ο Νικολαΐδης ήταν «Αεκάρα» με το δικέφαλο τατουάζ στο μπράτσο, αλλά πλέον είναι επιχειρηματίας. Ως τέτοιος, λοιπόν, πρέπει να κρίνεται και να αντιμετωπίζεται. Όπως, λοιπόν, ο Ντέμης έγινε Θεμιστοκλής, έτσι και ο Θεωδωρής θα γίνει Θεόδωρος.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ: Πολύς λόγος έγινε από τον Τύπο (η διοίκηση της ΚΑΕ Ολυμπιακός, όπως είδαμε κράτησε χαμηλούς τόνους) για την απόφαση των διαιτητών να μη σφυρίζουν το φάουλ του Διαμαντιδίου στον Πεν. Η «δικαίωση» για τους διαιτητές ήρθε λίγες ώρες μετά την λήξη του ντέρμπι, τα ξημερώματα της περασμένης Πέμπτης, από την Αμερική. Στον τρίτο τελικό του NBA ανάμεσα στους Κλίβελαντ Καβαλίερς και τους Σαν Αντόνιο Πίστονς, οι φιλοξενούμενοι ήταν τρεις πόντους μπροστά και στην τελευταία επίθεση οι γηπεδούχοι έμπαξαν εναντίως το τρίποντο της ισοφάρισης. Στον παίκτη των γηπεδούχων που ανέλαβε να κάνει το τελευταίο σουτ έγινε καθαρό φάουλ το οποίο όμως δεν σφύριξαν οι διαιτητές, παρά το γεγονός ότι με την απόφασή τους οδικήθηκε η γηπεδούχος ομάδα.

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

■ ΓΚΡΕΓΚΟΡΙ ΝΕΪΒΑ

Bordertown

Τι περιμένετε από μια κοινωνικοπολιτική υπόθεση, όταν την πιάνει στα χέρια του το Χόλιγουντ και όταν ακούτε το όνομα Τζένιφερ Λόπεζ στον πρωταγωνιστικό ρόλο; Σίγουρα τίποτα. Εμείς, παρολαυτά, κάναμε υπομονή και είδαμε αυτή την ταινία, περισσότερο για να θίξουμε μια σύγχρονη εφιαλτική πλευρά της εξαθλίωσης του προλεταριάτου παρά για οτιδήποτε άλλο. Πήραν, λοιπόν, αυτοί οι κύριοι την ιδέα του μυθιστορημάτων του Γάλλου δημοσιογράφου Πατρίκ Μπαρ «Τα σύνορα», που αναφέρεται στους φόνους γυναικών-εργατριών στη συνοριακή πόλη Χουαρές του Μεξικού, την άλλαξαν αρκούοντας, ώστε να μην του πληρώσουν δικαιώματα, και δημιούργησαν ένα έκτρωμα, βασισμένο στα πιο ληθία χολιγουντιανά κλισέ που ξέρουμε: Φιλόδοξη δημοσιογράφος αποστέλλεται στο Χουαρές, συναντά ένα τοπικό εκδότη και παλιό έρωτά της και από κοινού, ως σούπερ ήρωες, προσπαθούν να εξιχνιάσουν το μυστήριο που διαθέτει απ' όλα: σεξουαλικά εγκλήματα, πολιτική ίντριγκα, αχόρταγους πλούσιους κ.λπ.

Η ταινία προσπερνά όλα εκείνα στα οποία πραγματικά θα άξιζε να εστιάσει κανείς. Σχεδόν όλοι γνωρίζουμε, ότι με βάση μια συμφωνία μεταξύ των δύο χωρών, εκατοντάδες επιχειρήσεις αμερικάνικων συμφερόντων έχουν εγκατασταθεί στα σύνορα του Μεξικού με τις ΗΠΑ, όπου προσλαμβάνονται σχεδόν αποκλειστικά γυναίκες σαν πιο υπάκουο εργατικό δυναμικό, με μισθούς πείνας και δουλοκτητικούς όρους, προκειμένου να ελαχιστοποιηθεί το κόστος εργασίας. Παραγκουπόλεις έχουν κτιστεί σε ερημικές εκτάσεις για να στεγάσουν τους εσωτερικούς μετανάστες σε απαράδεκτες συνθήκες, ενώ η αξία της ανθρώπινης ζωής εκπίπτει συνεχώς. Μιλάμε για φόνους οι οποίοι σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να αποκοπούν από τον εργασιακό και κοινωνικό εφιαλτή που δημιούργησε εκεί η δράση των μεγάλων καπιταλιστικών επιχειρήσεων. Οποιοσδήποτε έχει διαβάσει τη «Ζούγκλα» του Απτον Σίνκλερ, που περιγράφει τις συνθήκες εργασίας στα σφαγεία του Σικάγου στις αρχές του αιώνα, ή την «Αβυσσο» του Τζακ Λόντον, όπου περιγράφονται οι συνθήκες διαβίωσης της εργατικής τάξης στο Λονδίνο την ίδια περίοδο, συνειδητοποιεί ότι είναι σαν να μην πέρασε μια μέρα. Ανάλογες καταστάσεις βιώνει το προλεταριάτο σήμερα, ιδιαίτερα στις τριτοκοσμικές χώρες ή τα πτωχά κάρτερρα του κάθε Ζάρα. Θυμηθείτε την εξέγερση των εργατών στο Πακιστάν πέρυσι.

Δεν χρειάζεται να πούμε τι κόσισα από κάθε άποψη χρειάζονται για να αναδειχθεί κανείς τέτοια θέματα.

Επίσης, δεν χρειάζεται να πούμε ότι δεν αξίζει να δείτε μια ταινία που στην κυριολεξία μαγαρίζεται το θέμα με το οποίο καταπιπίστηκε. Αντ' αυτού, διαβάστε τα «Σύνορα» του Πατρίκ Μπαρ. Είναι ένα από τα λίγα σύγχρονα προλεταριακά μυθιστορήματα που κυκλοφορούν.

Τελικά η επίθεση στον Πολυζωγόπουλο ήταν αδικαιολόγητη; (Λευτεριά στους Κουνταρδά και Μαλινδρέτο)

Τι άκρα αριστερά! VIAGRA ARISTERA! (Και αν...)

Λευτεριά στο Βασίλη Στεργίου!

♦ Σε φυλακή ατμόσφαιρα (10.000 φυλακισμένοι- 3.000 προφυλακισμένοι)

♦ «Κώστα μου, Χαριλαέ μου, Ανδρέα μου» (διότι και μνήμη έχουν)

♦ Στην εκδήλωση μνήμης για τον Γ. Φαράκο μίλησε ο Γ. Μαρούκης (πρώην αρχιγενετισσας της ΚΝΕ) ο οποίος (βέβαια) δεν μας είπε: αφού «ψυχή» της ΚΝΕ ήταν ο Φαράκος (γιατί και μνήμη υπάρχει) δεν έχει ευθύνη για την Πανοσπουδαστική Νο 8 και την όλη υπονομευτική προσπάθεια της ΚΝΕ στα κινήματα στη διάρκεια της χούντας και μετά τη μεταπολίτευση;

♦ «Οι επερχόμενες βουλευτικές εκλογές είναι αφετηρία για μια συνολική πολιτική μάχη διάρκειας, αν συνυπολογίσουμε ότι μετά από αυτές ακολουθούν οι Ευρωεκλογές του Ιουνίου 2009, ενδεχομένως νέες βουλευτικές εκλογές την άνοιξη του 2010, λόγω αδυναμίας εκλογής Προέδρου Δημοκρατίας και δημοτικές-νομαρχιακές εκλογές τον Οκτώβριο του 2010. Επομένως, η όποια εκλογική παρέμβαση των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς δεν μπορεί να είναι "μιας χρήσης". Αντίθετα, πρέπει να έχει ευρύτερο ορίζοντα...» (Δ. Δεσύλλας, ΠΙΝ, 10-6-07). Και πούσαι: εκλογές θάχουμε και το 3.122... (Καραγκιοζαράϊοι, ε, Καραγκιοζαράϊοι!).

♦ Γιατί κόπτεται υπέρ των λαμόγιων του Παντείου το ΠΙΝ; Τι ακριβώς υπερασπίζεται; (Μ. Γεωργιάδης φ.10-6-07).

♦ Τι θέλει να πει ο Χ. Κορτζίδης ότι «συνεχίζουμε τον αγώνα με άλλες μορφές πάλης»; Αφού εκλογές έρχονται...

♦ Η «Κόντρα» εκτός πραγματικότητας όσον αφορά τις φοιτητικές καταλήψεις 2006-2007 (από αφιέρωμα της εφημ. «Εργατική Εξουσία», Ιούνιος 2007) και όχι η ίδια η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ που σε ανακοίνωσή της (7-3-2007) λέει: «Η μάχη ενάντια στο v/p είναι μάχη για να πέσει η κυβέρνηση» - Ακολουθούν τα θερινά (και τα χειμερινά) ανάκτορα, η διαρκής επανάσταση, η κατάθλιψη και -όπως

τραγουδάει και ο Μούτσης- πάλι απ' την αρχή (τσούζει η απήχηση της παρέμβασης των φοιτητών της Κόντρας, ε;). Όσον αφορά τις (βουλευτικές) εκλογές μόλις τώρα πήραν χαμπάρι τι γίνεται και κραυγάζουν: «Οι συσχετισμοί αλλάζουν στους δρόμους και όχι στις κάλπες» (πρωτοσελίδο), ενώ μέσα (editorial-σελίδα 4) δείχνουν καθαρά ότι άλλη μια διάσπαση (επίγονοι, γαρ...) «είναι εφικτή»: «Οι εκλογές είναι μια μάχη. Η επαναστατική αριστερά αναγκάζεται να ασχοληθεί με τις εκλογές στις σημερινές συνθήκες για να μειώσει την αίσθηση δύναμης των πολιτικών εκπροσώπων της αστικής τάξης (σ.σ.: μέχρι το 3.122 θα κρατήσουν οι «σημερινές συνθήκες»). Τώρα την ψήφο οι καταπιεσμένοι και όσοι πολιτικά στέκονται στο πλευρό τους θα πρέπει να τη ρίξουν με

κή καίγεται και η ...ερινή χτενίζεται (ή γλυκίζεται).

♦ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ και πάλι (9-6-07): «Στο σπίτι του μακαρίτη του Μποδοσάκη κάθε Τετάρτη μαγειρεύονταν φακές και κάθε Παρασκευή φασόλια» (πως λέμε «λαός και Κολωνάκι»).

♦ Η ίδια -ουφ!- εφημερίδα (9-6-07): «Η κυβέρνηση αναλαμβάνει τους τόκους» (που θα πληρώσει ο Έλληνας εργαζόμενος).

♦ Δεδηλωμένη σιωνίστρια η κ. Τ. Παπαδοπούλου (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 9-6-07) «είδε» τους «πυραύλους» Κασάμ όχι όμως (ούτε ήχος καν) τη σιωνιστική βαρβαρότητα κατά των Παλαιστινίων (πανάξιος ο μισθός της- στην κυριολεξία).

♦ Καραμανλικότερος του Καραμανλέως (θείου) ο Σ. Χρυσόστομίδης (ΑΥΓΗ, 10-6-07): «Με τη δράση και την προσφορά του, ο

άλλοτε κυβερνητικού στελέχους...

♦ Ημερομηνία (π)λήξης.

♦ ΑΛΦΑ TV, Τρίτη βράδυ (12-6-07), Τσαντίρι Λαζόπουλου: η κάμερα όλο γυροφέρει «αδιάφορα» την Λ. Κανέλλη που «όλος τυχαίως» είναι στο κοινό και η οποία χειροκροτεί τον Λάκη που αναφέρεται στον «Παναγιωτάκη με τα πράσινα παπούτσια» (να θυμίσουμε ότι ο Περισσός στο Συνδικάτο Οικοδόμων ΑΡΝΕΙΤΑΙ να τεθεί αλληλέγγυος με τον Β. Στεργίου γιατί είναι -λέει- αναρχικός-αναμενομένο χέρι βοήθειας στον Βύρωνα Π. που υποφέρει).

♦ Τόσο καιρό οι φοιτητές/τριες στους δρόμους και το περιοδικό SERAJEVO κατάλαβε ότι «δεν υπάρχει φοιτητικό κίνημα» κι ότι είναι αποκύημα της φαντασίας της άκρας (;) αριστεράς (μια γραμμή που κρατάει από την εποχή της «3ης γενιάς» που έκανε κριτική «αφυψηλού» -και εκ του ασφαλούς;- στο κίνημα των «εξεταστικών του '98»). Κι όλα αυτά στο όνομα κάποιας «θολής» αυτονομίας. Κρίμα...

♦ 180 εκ. ευρώ στοιχίζουν στα σούπερ-μάρκετ οι μικροκλοπές (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, 9-6-07). Δηλαδή, 2% του ετήσιου τζίρου. Εμείς θέλουμε να ρωτήσουμε: οι τιμές των προϊόντων υπολογίζονται ως τιμές πώλησης στους πελάτες ή τιμές αγοράς από το εμπόριο;

♦ Τί ήθελε να πει ο ποιητής με το «όχι στρατιωτική αλλά πολιτική και ιδεολογική βία» (από την εκδήλωση της «Κόντρας», 8-6-07). Σε μια εποχή που η κρατική καταστολή «γαμεί και δέρνει» και σκοτώνει, εσύ ρε, παλληκάρη, τί θα αντιτάξεις; Ενα σκέτο σύνθημα, ένα ξυλοδαρμό και μια καταγγελία;

♦ Μπορεί τα τσουτσέκια της ΔΑΠ να μαχαίρωναν Κνίτη στο Βόλο (με πρόθεση να σκοτώσουν) όμως η ανακοίνωση του γραφείου τύπου της Κ.Ε. του ΚΚΕ αναφέρει ότι «η ΝΔ οφείλει εξηγήσεις για το γεγονός...». Υπεύθυνη, συγκρατημένη στάση, υπεύθυνος κόμματος.

♦ «Συγκρατημένη αλληλεγγύη» απέναντι στη συγκροτημένη κρατική καταστολή;

♦ Ελεος! «Η επιστήμη δεν έχει ακόμα διαπιστώσει τη μακροχρόνια επίπτωση που μπορεί να έχουν στον άνθρωπο πολύ μικρές ποσότητες ακτινοβολίας» λέει ο καθηγητής Πολυτεχνείου ΑΠΘ Γ. Στεργιάδης («METROPOLIS», 11-6-07). Καλά, τόσα χρόνια δεν έχει ανιληφθεί ότι επιστήμη υπάρχει και πέρα των συνόρων της Ελλάδας, όπως λ.χ. στη Βασιλική Ακαδημία Επιστημών της Σουηδίας, που εδρεύει στη Στοκχόλμη κι έχει μιλήσει (τουλάχιστον) επί του θέματος αρνητικά εδώ και χρόνια;

Βασίλης

Χαρούμενη η ριζοσπαστική αριστερά οδεύει για τις εκλογές του 2010 (ή πού πας, ρε Καραμήτρο;)

κριτήριο να περιορίσουν τις θριαμβολογίες των φερέφωνων της αστικής ηλιθιότητας». Δήλωσαν και πήραν τα Αρντάν τους (μωρέ, καλά τους λένε στην Αγγλία Looney-left- τρελοαριστερά...).

♦ «Νίκη των ταμείων» είδε η ΑΥΓΗ (9-6-07) στο θέμα των ομολόγων. Ομολογουμένως μια υπεύθυνη στάση, μιας υπεύθυνης δύναμης με υπεύθυνο «πρόγραμμα, πρόγραμμα, πρόγραμμα» (κυβερνητικής συνεργασίας...).

♦ Καλά, ε. Διάνα πέτυχε η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ (9-6-07): «Ποιο είναι το αγαπημένο γλυκό στις φυλακές». Στην κυριολεξία η φυλα-

Κ. Καραμανλής έγινε μέρος της ιστορίας του καθενός μας». (Ε, ρε, αξέχαστη ΕΑΔΕ του Κ.Κ.Ε. εσωτερικού...).

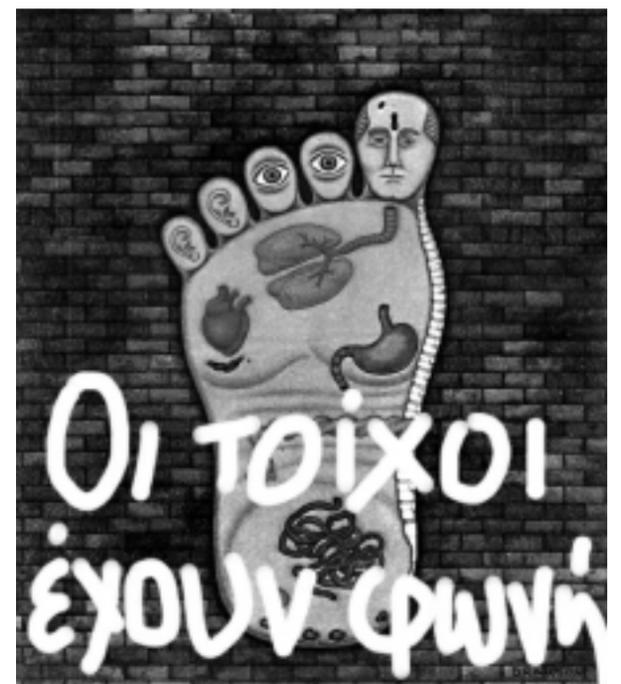
♦ «Εν λευκώ»: ράδιο μετάδοση (και) κυβερνητικής πολιτικής.

♦ 5,6 εκ. ευρώ τσέπωσε η «ΜΚΟ Αλληλεγγύη» του Χρυσόδουλου, μέχρι 26/3/07 έπρεπε να αγοράσει και να διαθέσει (στο Ιράκ...) κοτόπουλα όμως... στις 24/4/07 η Νομαρχία Πειραιά ανακαλύπτει 340 τόνους σάπια κοτόπουλα μέσα σε κοντέινερ. Αν αυτό δεν είναι λαμογιά, τι είναι; Λαμογαγία;

♦ Πολύς χορός και τραγούδι (γενικός) κάθε καλοκαίρι. Και κάθεσαι συ άνεργος (με επιδομα ή όχι) και λες: μα π λένε οι μαλάκες; Γκαζάκια παντού!

♦ Μάλλον έχει δίκιο ο Γεωργουσόπουλος (ΤΑ ΝΕΑ, 11-6-07) που γράφει: «Κάποια στιγμή πρέπει, επιτέλους, να αποφασίσουμε πώς θα προσεγγίζουμε το έργο του Μπρεχτ».

♦ «Δεν είναι έγκλημα η αγορά μετοχών «γενικών»» (από απάντησή του βουλευτή του ΣΥΝ Γ. Δραγασάκη στην ερώτηση των ΝΕΩΝ (11-6-07). «Όμως η κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων παίζονταν σε μετοχές στο χρηματιστήριο επί κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ». Υπεύθυνη η στάση, υπεύθυνος (με όλη τη σημασία)

♦ Ομοσπονδία Σωματείων Πολιτικής Αεροπορίας - Πάρτυ εκατομμυρίων ευρώ με πρωταγωνιστή την Ολυμπιακή... Τους απαντάμε προκαταβολικά. Κύριοι, η διαπλοκή, η ανοργανωσιά, η ρεμουλα, η μίζα, η ρουσφετολογία είναι έννοιες που ταιριάζουν στην πολιτική την οποία ακολουθείτε για την Ολυμπιακή. Εμείς όμως γνωρίζουμε και όταν το κρίνουμε θα αποκαλύψουμε ονόματα, σχέδια και συμφέροντα. Μέχρι τότε όμως να έχετε στο πίσω μέρος του μυαλού σας ένα ερώτημα: μπορείτε να αντέξετε σαν Κυβέρνηση, έστω και μια μέρα, 33 αεροδρόμια κλειστά σε όλη την Ελλάδα;

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της Ολυμπιακής γνωρίζει. Για τη διαπλοκή, για την ανοργανωσιά, για την τσαπατσουλιά, για τη ρεμουλα, για τη μίζα, για τη ρουσφετολογία. Γνωρίζει (αλήθεια, πόσο καιρό γνωρίζει;), αλλά προς το παρόν δεν τα λέει! Αυτή είναι η σύγχρονη αντίληψη για το συνδικαλισμό. Η σύγχρονη αντίληψη για τη διαφάνεια. Πάνω απ' όλα, η σύγχρονη αντίληψη για τη συμμετοχή, για την ενεργοποίηση των εργαζόμενων. Η σύγχρονη αντίληψη για τους ενεργούς πολίτες. Που πριν απ' όλα -αν μη τι άλλο- πρέπει να είναι ενημερωμένοι. Όχι μόνο για τις υποθέσεις που τους αφορούν «άμεσα», αλλά για τα πάντα. Για κάθε πρόβλημα. Γιατί το κάθε πρόβλημα, όταν δεν αντιμετωπίζεται, παγιώνεται και τα προβλήματα συνεχώς πολλαπλασιάζονται. Εδώ, βέβαια, δεν μιλάμε για προβληματάκια. Μιλάμε για διαπλοκή, μιλάμε για μίζα, μιλάμε για ρεμουλα, μιλάμε για ρουσφέτια, μιλάμε για της... Παναγιός τα μάτια. Για κάθε ένα από αυτά (φανταστείτε το κάθε πρόβλημα πόσες... μίζες έχει) έπρεπε να γίνει πανικός. Για να περιφρουρηθεί, αν μη τι άλλο, το... εθνικό συμφέρον. Που γι' αυτό κόβει φλέβες η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Στο σκοτάδι λοιπόν οι εργαζόμενοι. Στο σκοτάδι ο λαός που πληρώνει τα σπασμένα. Τα στοιχεία για την πολιτική της κυβέρνησης και των «κουμπάρων» στην Ολυμπιακή τα κρατάει επτασφράγιστο μυστικό η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, για να κάνει το δικό της παιχνίδι. Στις πλάτες των εργαζόμενων, που θα τους ενημερώσει όταν αυτή θέλει να τους χρησιμοποιήσει. Θα τους ενημερώσει για ό,τι κρίνει αυτή σκόπιμο ότι πρέπει να μάθουν.

Ερώτηση 1: Με μια τέτοια τακτική μπορεί ο οποιοσδήποτε αγώνας, όποτε κι αν γίνει, όχι σε 33 αλλά σε 1003 αεροδρόμια, να έχει την παραμικρή επιτυχία; Η απάντηση είναι αυτονόητη.

Ερώτηση 2: Πώς, με ποιο τρόπο, με ποια τακτική, πρέπει να αντιμετωπίζουμε το καρκίνωμα που λέγεται συνδικαλιστική γραφειοκρατία; Αν θέλαμε να κάνουμε πλάκα, θα λέγαμε απευθυνθείτε στο ΣΕΚ, την Εργατική Αλληλεγγύη και τους υπόλοιπους, που την κάνουν σοβαρό συνομιλητή στα πλαίσια της ριζοσπαστικής αριστεράς. Η απάντηση είναι βέβαια δύσκολη. Αλλά όσο δύσκολη και να είναι, άλλο τόσο είναι κρίσιμη και απαραίτητη.

Σημείωση: Συμβουλή προς τους αγωνιστές της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της ΟΣΠΑ: Παίδια, προσοχή μη σκίσετε κανένα καλσόν.

♦ Χαμογελάμε στο αύριο (ΟΝΝΕΔ)

Έχετε ένα δίκιο που χαμογελάτε. Με ανπιπάλους σαν τους παραπάνω, πώς να μη σκάτε χαμόγελο; Και τι χαμόγελο. Εγκάρδιο χαμόγελο, φιλικό χαμόγελο, ζεστό χαμόγελο, χαρούμενο χαμόγελο. Σαν του Μητσούτακη και της κόρης του.

■ ΝΤΑΓΚΛΑΣ ΜΠΑΚ Σιαμαίες

Ριμείκ της ομώνυμης ταινίας του Μπράϊαν Ντε Πάλμα, που γυρίστηκε το 1973 και σηματοδότησε την είσοδό του στο horror-thriller είδος. Δεν έχουμε δει την πρώτη ταινία, όμως η εκ νέου αφήγησή της, πέρα από το σασπένς και την αγωνιώδη πλοκή, δεν έχει να προσφέρει τίποτα περισσότερο στο θεατή, καθώς βρithει από μια ανορθολογική παράταξη συμβάντων που η μόνη τους δικαιολογία είναι οι σοβαρές ψυχώσεις των ηρώων. Διάβολο, μέχρι και ο Κορεάτης που έκανε τους απανωτούς πρόσφατους φόνους εκεί στην Αμερική είχε σοβαρούς λόγους γι' αυτό.

Ελένη Σταματίου

Ο 19χρονος «πρασινοπάρουτος» φοιτητής είναι ελεύθερος. Μετά την πλατιά δημοσιότητα που πήρε το θέμα του, την εμπλοκή κοινοβουλευτικών κομμάτων και την «υιοθέτησή» του από συγκροτήματα των ΜΜΕ, το Συμβούλιο δε μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Ολη η Ελλάδα ήξερε πλέον, ότι ο Παναγιώτης υπήρξε θύμα σκευωρίας. Οτι επιτέχτηκε όχι για τα πράσινα παπούτσια (αυτά το πολύ να δικαιολογούσαν την αρχική προσαγωγή του), αλλά επειδή ήταν ένας από τους 49 συλληφθέντες της πανεκπαιδευτικής διαδήλωσης της 8ης Μάρτη, που αθωώθηκαν. Είναι γνωστά τα όσα ακολούθησαν τη σύλληψή του, να μην τα επαναλαμβάνουμε.

Ηταν τόσο καθαρή η σκευωρία στην περίπτωση του (αλήθεια, με τους σκευωρούς θα ασχοληθεί κανένας;), που βρήκαν ευκαιρία να κάνουν πολιτική σπέκουλα και τζάμπα διαφήμιση πολλοί. Το αναφέρουμε αυτό, γιατί όλοι αυτοί ξε-

Η περίπτωση του Στεργίου είναι επίσης γνωστή. Ηταν ο μόνος μη φοιτητής από την ομάδα των 12 στους οποίους αποδόθηκαν κατηγορίες κακουρηματικού και πλημμεληματικού χαρακτήρα. Με γελοίο αποδεικτικό υλικό. Μόνο καταθέσεις ΜΑΤάδων, που ως συνήθως πέφτουν σε αντιφάσεις. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ο μοναδικός ΜΑΤάς που αναφέρεται στον Στεργίου κατέθεσε ότι τον συνείλαβε με γυαλιά του σκι και αντιασφυξιογόνο μάσκα, ενώ υπάρχουν φωτογραφίες που τον δείχνουν να μη φοράει τίποτα τη στιγμή της σύλληψής του.

Ο Στρ. Κόρακας μας έλεγε έξω από τα ανακριτικά γραφεία, γεμάτος αγανάκτηση, ότι όλοι είναι θύματα χοντροκομμένης σκευωρίας (ανάμεσα στους 12 ήταν και δυο Κνίτες). Τώρα, όμως, το ελεγχόμενο από τον Περισσό Συνδικάτο Οικοδόμων αρνείται να υπερασπιστεί το μέλος του Β. Στεργίου. Κι ως λέει προκλητικά η απόρριψη της προσφου-

Όχι στην ποινικοποίηση της αλληλεγγύης

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥ

ΒΑΣΙΛΗ ΣΤΕΡΓΙΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Πορεία Πέμπτη 21 Ιουνίου 7 μ.μ. Προύλαια

Εμπρακτη αλληλεγγύη

χνούν όχι μόνο τα άλλα δύο παιδιά που συνελήφθησαν την ίδια μέρα με τον Παναγιώτη, αλλά και τον Βασίλη Στεργίου, τον μοναδικό που έχει προφυλακιστεί από τους 61 που συνελήφθησαν στις 8 Μάρτη.

γής κατά του εντάλματος προφυλάκισης, που υπέβαλε, ότι πρέπει να παραμείνει στη φυλακή, γιατί είναι οικοδόμος και δεν είχε καμιά δουλειά στη φοιτητική διαδήλωση (!), επομένως πήρε μέρος για να προκα-

λέσει επεισόδια.

Την Πέμπτη, η επιτροπή αλληλεγγύης που συγκροτήθηκε ύστερα από κάλεσμα της «Πρωτοβουλίας Οικοδόμων», οργανώνει πορεία με κεντρικό αίτημα την απελευθέρωση του

Β. Στεργίου. Αυτή η πορεία πρέπει να αποτελέσει ένα ισχυρό ράπισμα στην κρατική καταστολή και σε κείνους που της κάνουν πλάτες. Να αποτελέσει αφετηρία για νέους αγώνες αλληλεγγύης στους διακοκμικούς των ταξικών αγώνων.

Αντρα βασανιστηρίων τα αστυνομικά τμήματα

◆ Ένας 33χρονος ψυχικά ασθενής βρέθηκε για λίγες ώρες στα χέρια μπάτσων του ΑΤ Καλλιθέας. Κατέληξε στην Εντατική του Θριάσιου, όπου ακόμα χαροπαλεύει. Το γεγονός κρατήθηκε για μέρες κρυφό, μέχρι που το έβγαλαν οι συγγενείς του παθόντος. Η ΕΛΑΣ εξέδωσε ανακοίνωση στην οποία αναφέρει ότι ο 33χρονος «δήλωσε αδιαθεσία και μεταφέρθηκε με σταθμό του ΕΚΑΒ στο νοσοκομείο». Οι νευροχειρουργοί του Θριάσιου, ο καθηγητής Ιατροδικαστικής Δ. Μπούκης και ο ιατροδικαστής υπηρεσίας διαπίστωσαν ότι έφερε μώλωπες στο σώμα (θώρακα, κοιλιά, ράχη κ.α.), που «προκλήθηκαν από θλώντα αμβλέα όργανα», τα οποία χρησιμοποιήθηκαν «υπό πλέον του ενός ατόμου». Ακόμη, είχε τραύματα στον αριστερό αγκώνα, προφανώς από τα χτυπήματα που δέχτηκε στην προσπάθειά του να προστατεύσει το κεφάλι του, αλλά και «εκδορές καρπών», που σημαίνει πως όταν χτυπήθηκε φορούσε χειροπέδες! Με άλλα λόγια, τον έδεσαν και τον λι-

ντσάρισαν με τα κλομπ.

◆ Ιρακινός πρόσφυγας πήγε στο ΑΤ Χανίων για να καταθέσει αίτηση για πολιτικό άσυλο. Στα Χανιά τον παρέπεμψε η αρμόδια υπηρεσία στην Αθήνα, που είχε ήδη

Να πάμε

«Με αφορμή τον άγριο ξυλοδαρμό ενός 33χρονου ψυχικά ασθενή στο Α.Τ. Καλλιθέας στις 22 Μαΐου, ο οποίος νοσηλεύεται σε κωματώδη κατάσταση, η Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατούμενων καλεί σε συγκέντρωση στον σταθμό του Ηλεκτρικού Καλλιθέας, στις 7μμ, την Τρίτη 19 Ιουνίου, και πορεία προς το Αστυνομικό Τμήμα Καλλιθέας».

αποφανθεί ότι το δικαιούται. Οι μπάτσοι αρνήθηκαν να δεχτούν την αίτησή του και τον άρχισαν στο βρισίδι. Όταν τους παρακάλεσε να επικοινωνήσουν με την Αθήνα, τού πέταξαν τα χαρτιά του κατάνουτρα. Και όταν επέμεινε να ικανοποιήσουν το αίτημά του, τον ξυλοκόπησαν άγρια και καταματωμένο τον πέταξαν έξω από το

κτίριο. Οι γιατροί στο νοσοκομείο, γνωμάτευσαν ότι ξυλοκοπήθηκε.

◆ Μολδαβή μετανάστρια, με άδεια παραμονής, δέχτηκε την «επίσκεψη» τριών ασφαλιτών. Χωρίς ένταλμα και χωρίς την παρουσία εισαγγελέα μπουκάραν στο σπίτι της και το ερεύνησαν. Την κουβάλησαν στη ΓΑΔΑ, την έβρισαν, την έγδυσαν, τη χτύπησαν, την απείλησαν και στο τέλος ο «καλός» ασφαλιτής της έδωσε το τηλέφωνό του για να «συνεργαστεί» ρουφιανεύοντας τον πρώην φίλο της, τον οποίο έψαχναν. Αλλιώς -της έπανθα σε στείλουμε πίσω στη Μολδαβία.

◆ Ο προϊστάμενος της Ασφάλειας Θεσσαλονίκης, που παρακολουθούσε τους «άντρες» του να λιντσάρουν τον Κύπριο φοιτητή στην «επιχείρηση Ζαρντινιέρα», τιμωρήθηκε με ποινή αργίας 15 ημερών. Είχε παραπεμφθεί με το ερώτημα της απόταξης από την ΕΛΑΣ.

Χρειάζεται να σχολιάσουμε τίποτα;

Σαν άλλοτε...

Το παίδεψαν καιρό να μην τις γράψουν τις μαγικές λέξεις, αλλά δεν μπόρεσαν να κρατήσουν άλλο. Είναι πλέον αναγκασμένοι να το πουν και να το γράψουν ορθά κοφτά: νέος ψυχρός πόλεμος. Οι πρόσφατες σκληρές δηλώσεις του Βλαντίμιρ Πούτιν, σε κάθε δημόσια εμφάνισή του, και ένας ρωσικός διπλωματικός πύραυλος εξελεγμένης τεχνολογίας που δοκιμάστηκε με κάθε επισημότητα και η επιτυχής εκτόξευσή του διαφημίστηκε με καμάρι από τη ρωσική πολιτική ηγεσία, δεν επιτρέπουν πλέον στρουθοκαμηλισμούς. Αλλωστε, όλοι γνωρίζουν ότι από εδώ και πέρα η κατάσταση θα χαρακτηρίζεται από κλιμακούμενη όξυνση και όχι από αποκλιμάκωση της έντασης. Ούτε οι ΗΠΑ θα κάνουν πίσω στα σχέδιά τους για την εγκατάσταση της λεγόμενης αντιπυραυλικής ασπίδας στην Ευρώπη (εδώ πλέον γίνεται λόγος για δεύτερη φάση, που θα αγκαλιάσει Ελλάδα, Βουλγαρία, Ρουμανία και Τουρκία), ούτε η Ρωσία θα παραιτηθεί από την ανάπτυξη του δικού της απαντητικού συστήματος, όπως κατέστησε σαφές ο Πούτιν, μιλώντας μάλιστα για «ασύμμετρα» όπλα που θα κοστίζουν λιγότερο σε σχέση με τα αμερικανικά (σαφής απειλή προς τις ευρωπαϊκές χώρες, που αποτελούν και πάλι το θέατρο της ψυχροπολεμικής αντιπαράθεσης).

Εκεί που όλοι μιλούσαν για το νέο ψυχρό πόλεμο, πήγαν να το χαλαρώσουν λίγο μετά τη σύνοδο του G-8, αλλά τα γεγονότα είναι πεισματάρικα. Τι τους χρειαζόμαστε τους αναλυτές, όταν ένας από τους «καθ' ύλην αρμόδιους», μέλος του G-8, ο Τόνι Μπλερ, ερωτάται από το γερμανικό «Der Spiegel», αν μετά τη σύνοδο του Χάιλιγκενταμ «επήλθε χαλάρωση των εντάσεων» και απαντά με κατηγορηματικό τρόπο: «Όχι. Σίγουρα υφίσταται η επιθυμία να ξεπεραστούν οι εκατέρωθεν δυσχέρειες και η καλή σχέση με τη Ρωσία είναι σημαντική, ωστόσο στην Ευρώπη υπάρχουν πολλές ριζικά διαφορετικές απόψεις για το πώς θα φθάσουμε μέχρι εκεί. Η αντιπυραυλική ασπίδα των ΗΠΑ σε Τσεχία και Πολωνία προκάλεσε εντάσεις και η διάσκεψη κορυφής δεν διευθέτησε αυτό το πρόβλημα. Οι Αμερικανοί θέλουν να αναπτύξουν αυτή την ασπίδα, έτσι ώστε να μην υπάρχουν δυνατότητες χρήσης της ως αμυντικού οργάνου κατά ρωσικών πυραύλων. Θέλουν μια αμυντική τεχνολογία για την περίπτωση που χώρες όπως το Ιράν ή η Β. Κορέα, που διαθέτουν πυρηνικά, κατασκευάσουν πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς. Εγώ έχω προσωπική σχέση με τον πρόεδρο Πούτιν και θέλω καλές σχέσεις με τη Ρωσία, αλλά προφανώς κυριαρχεί αυτή την εποχή μια βασική παρεξήγηση Πούτιν - Δύσης και πρέπει να την εξετάσουμε εις βάθος, διαφορετικά οι σχέσεις μας θα γνωρίσουν περιορισμό αντί για διεύρυνση». Τα είπε όσο πιο διπλωματικά μπορούσε, αλλά το συμπέρασμα ήταν σαφές: ο νέος ψυχρός πόλεμος είναι μια πραγματικότητα.

Δημοσιολόγοι, πολιτικοί, πανεπιστημιακοί, αναλυτές διάφορων κέντρων και ινστιτούτων κάνουν ομαδικά γαργάρα τις θεωρίες και τα ιδεολογήματα που ανέπτυξαν τη δεκαετία του '90 και με τις οποίες δηλητηρίασαν πάρα πολλούς ανθρώπους σε όλο τον κόσμο.

Εκείνο που δεν πρόκειται να πουν ποτέ είναι ότι ο μονοπωλιακός καπιταλισμός χαρακτηρίζεται από την ανισόμετρα ανάπτυξη κι αυτή είναι που δημιουργεί συνεχείς κύκλους στην κατανομή της ισχύος. Οτι ο πόλεμος είναι αναπόφευκτος συνοδος του καπιταλιστικού ιμπεριαλισμού. Οτι η στρατιωτικοποίηση των οικονομιών και ο ψυχρός πόλεμος είναι συστατικό του βασικού οικονομικού νόμου του σύγχρονου καπιταλισμού. Αυτά τα σημαντικά θεωρητικά συμπεράσματα πρέπει να τα επανεξεργαστούμε υπό το φως των τελευταίων εξελίξεων και να τα απλώσουμε στον κόσμο.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αγ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΟ

